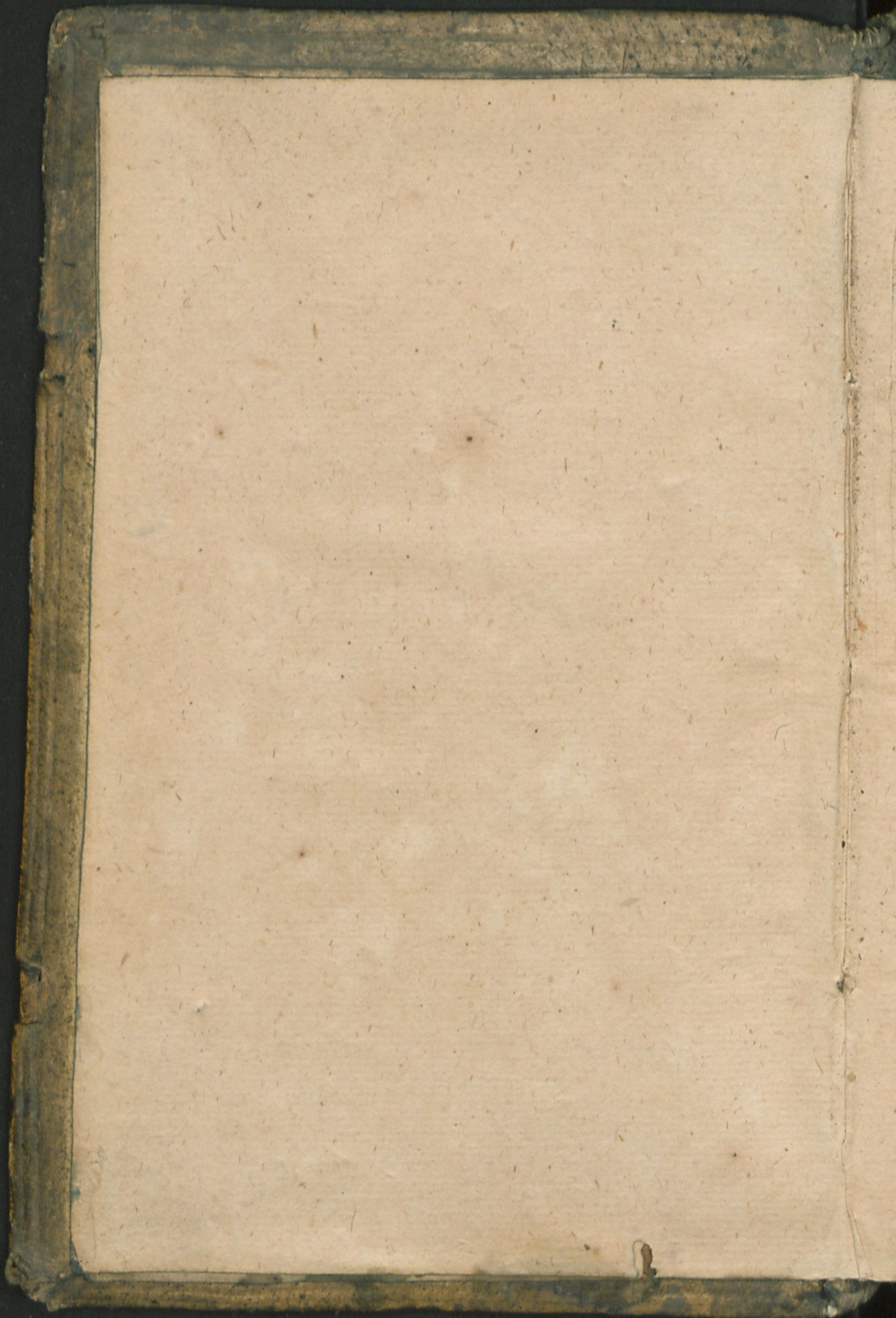

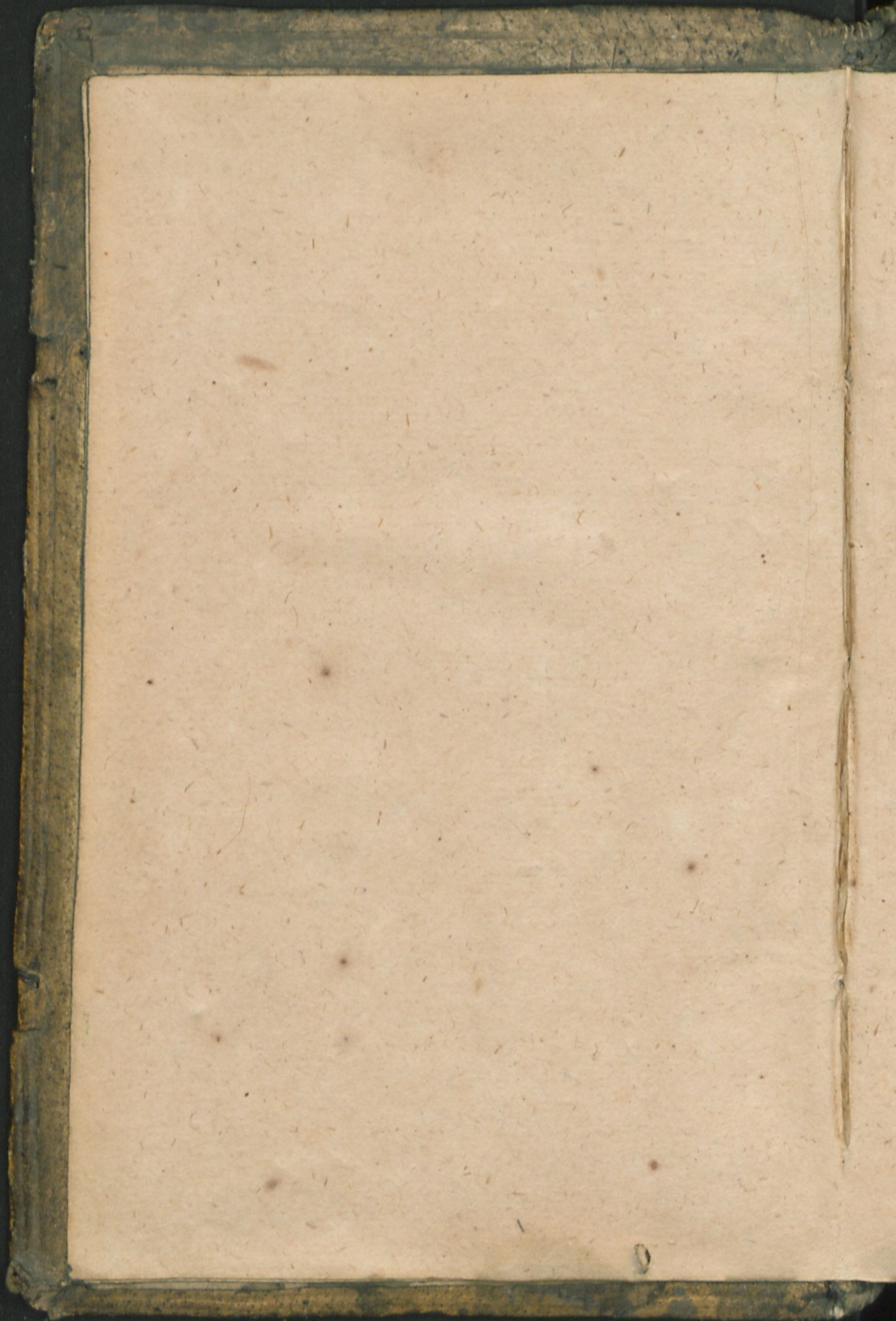
W. K. i.

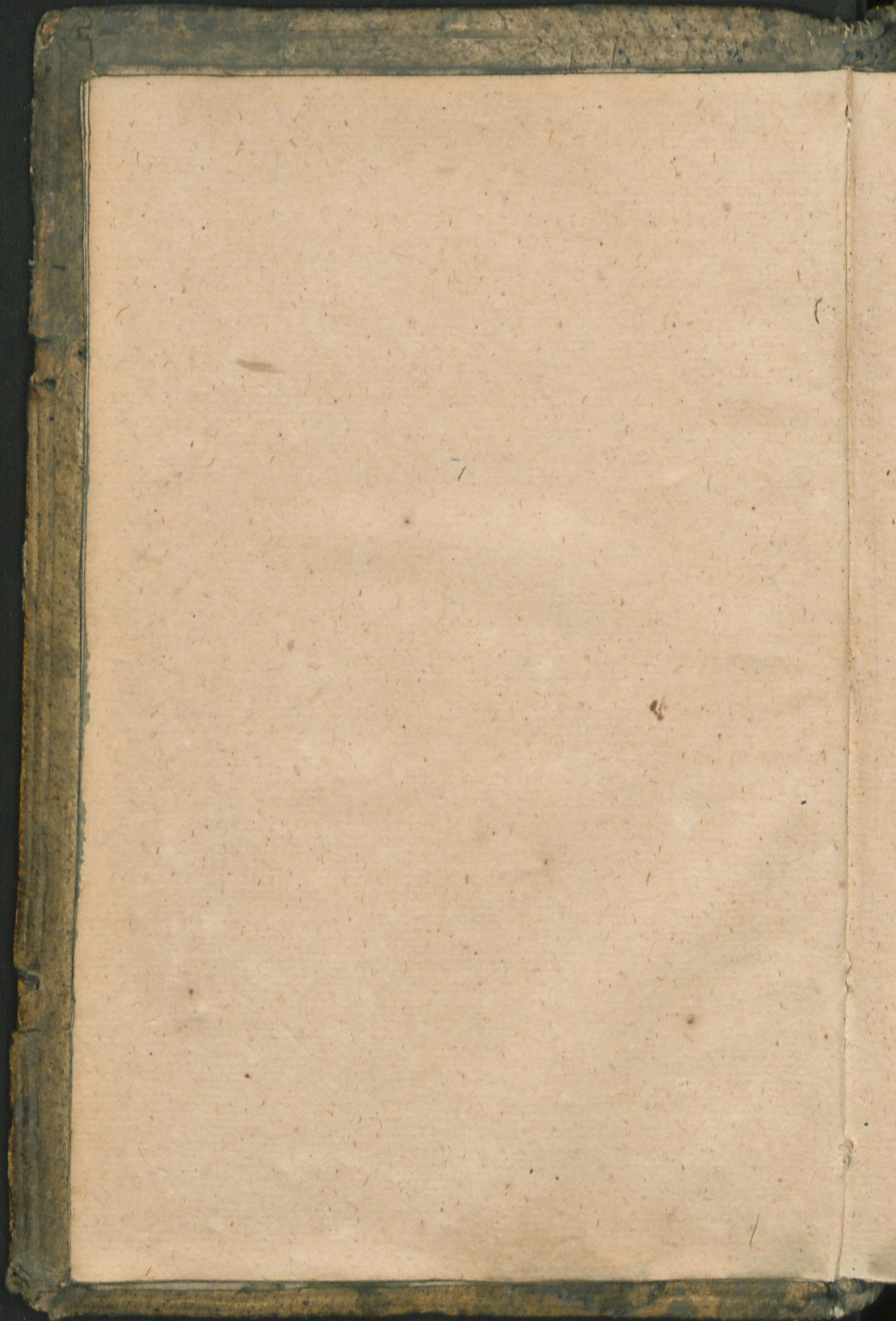
Handwritten text in the right margin, possibly a list or index, written vertically.

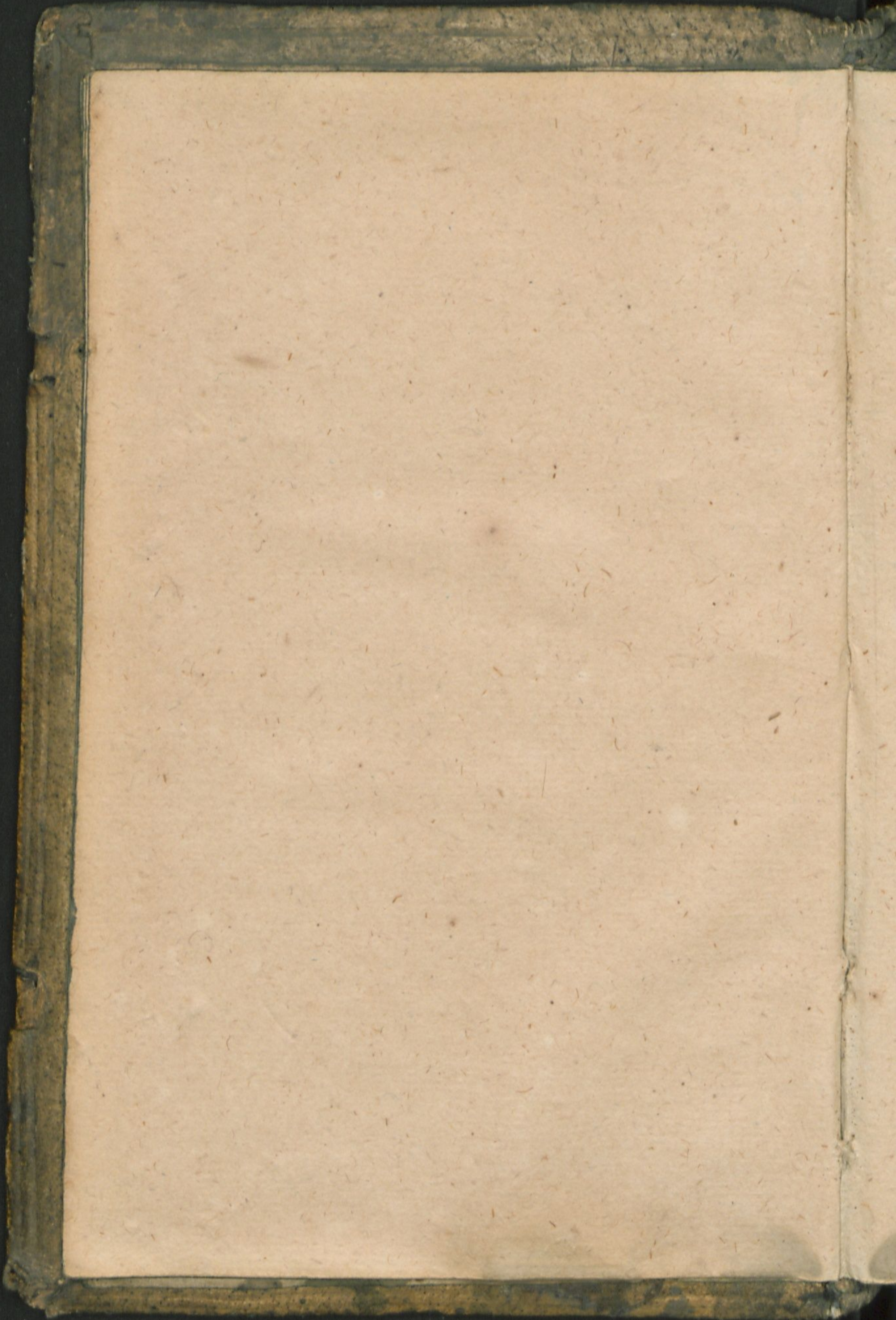

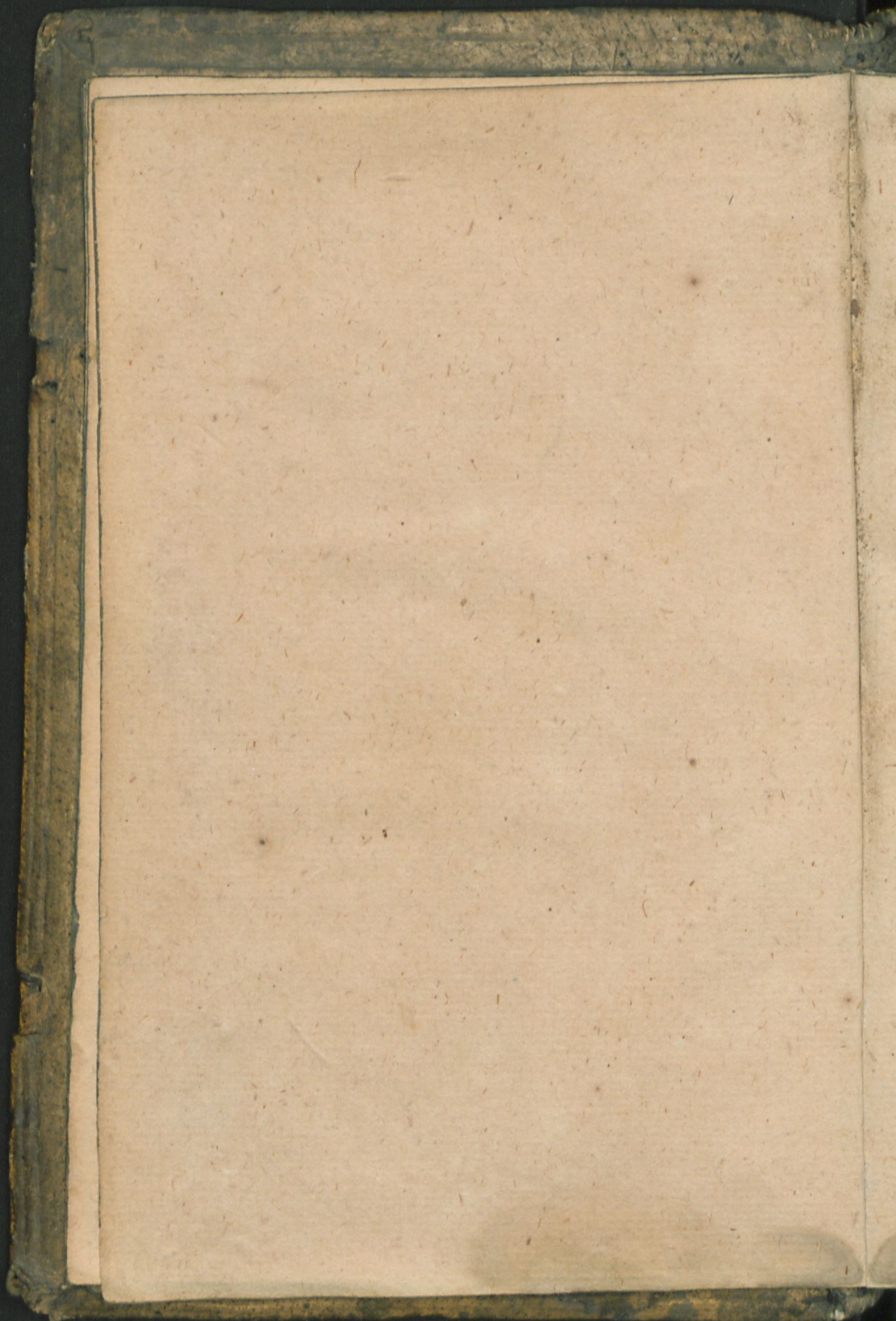

15 3672

PRÆCEPTA
VITAE HONESTAE

ET LAUDATAE, BREVITER ET
commode pronunciata à septem

praestantiss. Viris, qui cum uno tempore

in Grecia uiuerent, & habiti

& uocati fuere

SAPIENTES,

Opera

Leonharti Lycii

Latine uersa & breuiter
explicata.

HIS

Adiunctus est libellus Dionis Prusaensis
valde utilis & bonus, de non
temere credendo,

A

IOACHIMO CAMERARIO
uersus & explicatus.

Σοφία μόνη τῶν κτημάτων
ἀθάνατος.

LIPSIÆ.

M. D. LXII.

LEONHART. LYCIUS
INGENVIS PVERIS.

CVI dono aureolum dabo libellum,
Tot gemmis radiantibus refertum?
Vobis ingenui, dabo, puelli:
Ornatus decet hic bonis dicatos
Musis, ingenuæq; disciplinae.
Ornatus teneris habendus annis,
Ad uitæq; gerendus usq; finem.
Donum ergo accipite, atq; diligenter
Vsurpate meum: magis nitefcit
Et multo preciosius fit usu.
Sic Christus Deus ac homo, puellos
Qui in primis amat & fouet, tuetur
Conatus prouehat iuuetq; uestros,
Et laudem sibi comparet perennem
Per castæ bene dicta facta uitæ.

ILLVSTRISS.
PRINCIPI AC DO-
MINO DOMINO ALEXANDRO
Duci Saxonix, Landgrafio
Duringie, Marchioni Misnie,
Illustris. Principis Augusti
Principis Electoris, &c. filio,
Administratori Mersbur-
genfi, &c. Domino
fuo clementis.

LEONHARTVS LYCIVS

S. P. D.

TSI RATIONES ET
præcepta nostris homi-
nibus deesse non viden-
tur, quibus ab ineunte
ætate, ad honestam &
laudatam vitam egregie erudian-
tur: operæ tamen precium factu-
rum me putavi, si quæ ab antiquis.
Græcorum tradita essent bene bea-
teq; viuendi præcepta, & ab omni
A 2 poste

posteritate propter commoditatem
laudata, ea Latine studio meo versa
& in publicum usum edita ad alio-
rum qualiumcunque cumulum tan-
quam auctarium adijcerem. Nam
quod præclare à Platone dictum
perhibetur, οὐδ' εἰς κόρη τῶν καλῶν,
id hanc vim habet atq; sententiam,
vt non tam alijs de rebus bonitate
quadam præstantibus, quàm de ex-
posita salutarium subiectionum co-
pia vsurpari posse videatur, ita ut ta-
lis hæc esse statuatur, quæ non tan-
tum facultatem suppeditet vniuersis
eligendi vitæ & morum quasi regu-
las: sed quæ etiam inuitamenta quæ-
dam complectatur, quibus homines
præsertim à natura bene instituti,
ad colendum officium excitentur.
Quamuis autem in hoc libello, quem
hunc ad modum concinnatum, &
puerili institutioni accommodatum,
in publicum emittendum esse sta-
tui, sententiæ quædam inculcantur
non magni ponderis, & dicta per-
quam vulgaria, vt sepe preciosæ mer-
ces

ces impostura quadam farciuntur,
nullam aliam ob causam, quam ut
grandiores conspectioresque reddan-
tur: De plerisque tamen illorum ve-
rum est Platonis gravissimi auctoris
iudicium, qui affirmat, ὅτι τοιαύτα
οἰόντ' εἶναι ῥήματα φθέγγεωδ' τελέως πεπρα-
δουμένης ἐς τὸ ἀνθρώπου. Quinetiam an-
tiquitas, ut est memoriae proditum,
adeo magni fecit iudicio suo præ-
cepta nonnulla, quæ hic recitantur,
διὰ τὴν βραχυλογίαν (ut Plutarchi ver-
bis utar) ὡς πυκνὸν καὶ σφυσήλατον ἔργον
ἐν ὀλίγῳ περιέχον ὄγκῳ. ut templo-
rum valuis incisa sub aspectum ho-
minum sempiternum subiicienda es-
se existimaret. Sed alibi legimus,
ipso auctores qui & habitati & vocati
fuere sapientes, quasdam sententias
velut primitias sapientiae in parietibus
templi Delphici à se exaratas
posteritati consecrasse, De quorum
auctorum numero atque nominibus,
vetus est, & ut videtur inexplicabi-
lis controversia. Plerisque tamen ve-
terum scriptorum septem numerant

A 3

& vsq;

& vſitatis ferè nominibus, niſi quod
Periandri loco, quem & tyrannidem
in patria exercuiſſe conſtaret, & ne-
ſcio quæ ſcelera perpetrade, quidam
Myſonem nominant Chenenſem,
aliſ Epimenidem Phæſtium. Cur au-
tem ſeptem adeo fuiſſe exiſtimen-
tur, quorum nomina vulgo celebra-
tur, eius rei hanc eſſe cauſſam proba-
bile eſt & veriſimile, quod, cum vno
tempore in comuni Græcię patria
viuerent, omnesq; præter Mileſium
Thalem ciuitatibus ſuis præeſſent,
cum alia ſingularis ſapientiæ docu-
menta dedere, tum quod controuer-
ſiæ ortæ de cortina aurea ex mari à
piſcatoribus Mileſijs extracta pul-
cerrimum colophonem addidere.
Cum enim ſopita tandem contenti-
one piſcatorum & eorum qui iactum
emerant, vni de numero ſapientum
quem Thalem fuiſſe perhibent, men-
ſa illa honorarij loco fuiſſet oblata,
uel quod inſcriptum illi eſſet, Detur
ſapientis. vel quod oraculum ei at-
tribuiſſet, qui præſtare alios ſapientia

tia iudicaretur: Thales autem do-
num, quod putaret mediocritati suæ
non congruere, ad Biantem trans-
misisset: hic verò eadem usus mode-
ratione ad alium deferri iussisset,
itaque ordine quodam singuli mode-
ste illo à se translato in caussa fuif-
sent, ut ad primum remitteretur: ille
attentius considerata vel inscriptio-
nis vel oraculi sententia, consecrauit
aurum Apollini Delphico, quod ex-
istimaret Sapientia diuinę eam esse
excellentiã, qua cum illa quæ ho-
minibus solet contingere, exæquari
nullo modo possit. Ex eo igitur
tempore celebrari cœpisse nomina
illorum virorum, vt qui omnium ha-
berentur sapientissimi, cum singuli
cortinam auream modeste à se re-
mouissent, atque eorū vnus Deo eam
adiudicasset, verisimile mihi vide-
tur. Alia quæ de singulorum vita &
moribus rebusque gestis commemo-
rantur, digna illa quidem sunt quæ
diligenter cognoscantur: sed quia
sunt in medio exposita accurate à

Diogene Laërtio, inde potius discenda, quàm hoc loco recitanda videntur. Visum autem mihi fuit libellum hunc tenuem quidem & exiguum, sed utilem tamen, ut spero, & accommodatum ætatis puerilis institutioni, peculiariter ad te mittere, Alexander Princeps illustris. simul ut illustris. clementiæ tuæ probarem voluntatem & studium meum, quod tale esse debere arbitror, ut commodis Reipub. quacunque fieri potest ratione inseruiendo, optimis & præstantissimis quibusq; probetur: simul ut opellam ipsam studij mei hac dedicatione commendatiorem redderem ingenuis pueris, quos non solum optimis rationibus ad pietatem honestatemq; informari necesse est, sed etiam linguæ vtriusq; cognitione imbui includente omnia tradita & præcepta pietatis sapientiæ decorisq; & virtutis. Neque mihi dubium est, quin illustris. clementia tua officium & factum hoc meum non modo bonam in partem sit acceptum

acceptura, sed ex ipso etiam libello
aliquid utilitatis perceptura, quod
ita fiet, si quæ sapienter in eo mo-
nentur & recte præcipiuntur, ea &
libenter cognoscere & studiose vo-
luerit præstare. De quorum utroque
quia & egregia indoles illustris. cl.
tuæ & accurata qua utitur discipli-
na recte sperare nos iubent, Chri-
stum precor, τὸν σωτῆρα, qui dicit, Si-
ne me nihil potestis efficere: ut &
conseruare illustris. cl. tuam velit,
& adesse ei Spiritu suo sancto, ut stu-
diorum eiusdem omnium conatus
fortunentur, atque dirigantur ad au-
gendam diuini nominis gloriam &
ad afferendum Reipub. Chri-
stianæ incrementa, Amen.

Lipsiæ prid. id. Aprilis,
anno salutiferi par-
tus Christi,

M. D. LXII.

S E P T E M
G R A E C I A E S A P I -
E N T V M A P O Φ Θ E Γ Μ Α Τ Α , H O C

*est, commodæ ac breues sententiæ concin-
nâq; dicta & rotunda, Collecta à*

DEMETRIO PHA-
L E R E O .

Atq; magno iam cumulo aucta
& accurate conuersa à

LEONHARTO
L Y C I O .

I.

CLEOBVLVS

Euagoræ F. Lindi-
us dixit hæc.

MEDIOCRITAS res est pulcherrima.
Patrem reuerere. Fac corpore valeas &
animo. Audiendi potius sis cupidus quàm
loquendi. Malis studiosus esse doctrinæ quàm ab
hac alienus. Linguam benedicam habe. Virtuti
adiunctus esto, & à vitio alienus. Iniustitiam ode-
ris. Pietatem præsta. Ciuibus optimorum consi-
liorum autor esto. Linguam fræna. Per vim ni-
hil age. Liberos institue. Fortunam à Deo opta.
Inimi-

Inimicitias dissolue. Hostem populi inimicum tuum
puta. Cum vxore nec contendas, nec comis
sis erga illam alienis presentibus. hoc enim de-
mentiam, illud insaniam significat. Seruulos ebri-
os non castiga, ne videaris & ipse ebrius esse. Vxo-
rem ducito de æqualibus. Si enim de præstantio-
ribus duxeris, dominos non affines habebis. Ne
irrideas eos qui dicteris incessuntur. eris enim il-
lis inuisus. Cum abundas ne elato, cum eges ne
abiecto sis animo.

aut vehemen-
ter amat vel
te caput: ter
adit.

Addita.

Barbaria uerborumq; multitudo nimio plus
ualet inter homines, sed oportunitas proba-
tur. Cogitatores præclaras. Ne sine caussa sis in-
gratus. Filie etate quidem uirgines nuptum sunt
locandæ, intelligentia uerò mulieres. Beneficia
amico danda, ut magis fiat amicus, & ex inimico
faciendus amicus. Nam & ab amicorum uitupera-
tione, & ab inimicorum insidijs est cauendum.
~~Antequam domo exeat, quid facturum sis cogita, rur-~~
~~sum cum domum ingrederis, quid egeris.~~ Fortune
mutationes fortiter ferre discas. Leges sapientibus
modum præscribunt.

II.

SOLO

Execestidæ F. Atheni-
ensis dixit.

Ne

NE quid nimis. Iudex ne federas, quod nisi
caueris, odio eris damnato. Voluptatem fu-
ge, quæ mœrorem parit. Morum & vitæ
honestatem conserua, quæ ad fidem faciendam
plus valet, quàm iusiurandum. Sermones arcanos
silentio, silentium opportunitate obfigna. Ne
mentiaris, sed vera loquere. Meditare honesta &
egregia. Parentes ne iure quidem vincas. Ami-
cos ne facile pares, quos verò pararis, ne facile re-
pudies. Parere imperio cum didiceris, imperare
scies. Quam alios poenam vis luere, eam ipse quoq;
sustine. Ciuibus non iucundissima sed optima da-
to consilia. Ne sis audax & temerarius. Cum im-
probis ne verferis. Dijs fretus esto. Amicos cole.
Parentes reuerere. Mentem ducem facito. Ne
quodcunq; videris dicas. Quod scis, nescias. Tuis
mansuetum te præbe. Obscura & incerta de per-
spicuis & certis conijce.

Addita.

EXitum vitæ diuturnæ specta. Terminus hu-
manæ vitæ anni septuaginta. Homo aduersis
casibus prorsus est expositus. Non est beator ual-
de diues eo qui uictum quotidianum habet, nisi ei-
dem fortuna concesserit, ut in bonorum omnium co-
pia extremum vitæ diem conficiat. Cuiusq; rei con-
siderandus est exitus, quo sit euasura. Multos enim
Deus, quibus opulentiam præmonstrasset, radicitus
euertit. Simulacrum quidem est factorum sermo,
& tamen rex uiribus præstantissimus. Aequalitas
bellum

bellum non facit. Satietas ex diuitijs nascitur, ex
satietae contumelia. Illa ciuitas optime habitatur,
in qua boni uiri honoribus, & contra improbi pœ-
nis affici solent. Similis est tyrannis pulcræ regio-
ni quæ exitum non habet. In re quaq; placere om-
nibus haud facile est. Leges similes sunt aranea-
rum telis, quæ leue & imbecillum quod incidit, con-
tinent: Si quid uerò maiusculum illabitur, fit ut ru-
ptis telis euadat. Numen diuinum & legum latores
iuuare ciuitates non possunt, nisi sint qui multitudi-
nem quouis tempore in quamcunq; uelint senti-
am deducant. Ita scilicet & Deus & leges utiles
sunt ac iuuant, si ductores boni sint, sin mali, nihil
proficiunt. Qui apud tyrannos autoritate ualent,
similes sunt rationum calculis. Vt enim horum qui-
libet iam plus significat iam minus: ita tyranni
quemuis illorum modo magnum reddunt & splen-
didum, modo abiectum & contemptum. Vide caue-
as tibi ab unoquoq; homine, ne occultum aliquis odi-
um habens in animo hilari te appellet uultu, lin-
guaq; ambiguam sententiam nigre mentis sonet.
Discenti assidue multa, senectus uenit. Quantum ui-
sus reliquis sensibus, tantum præstat prudentia cæ-
teris uirtutibus. Qui multis est terribilis, à multis
sibi metuat. Quantum arma possunt in bello, tan-
tum bona ualet oratio in ciuitate. Senectus malo-
rum portus est, ad quem omnia confluunt. Capere
consilium de sententia beneuoli amici, idem est, ac
si salutare remedium bibas ex aureo poculo. Ami-
cus

cus quem Deus alicui adiungit, mel & lac ueris ser-
monibus aspergit. Qui generum ex animi senten-
tia nanciscitur, filium adipiscitur: qui uoti compos
non fit, filiam etiam perdit. In magistratu collo-
catus, ne utaris ministris improbis. Nam quicquid
eorum aliquis deliquerit, illius culpa in te confere-
tur. Liberis arridere noli, ne in posterum fleas.
~~Raro in amici ades ingredi, ne fastidio quodam
& satietate abs te abalienetur.~~ Nolis tibi unquam
comparare amicum, qui neq; animum tuum neq;
corpus iuuare possit. Interrogatus à Cræso, quis
tibi uidetur beatus? Tellus, inquit, Atheniensis, &
Cleobis & Bito & adiecit cætera quæ uulgo nar-
rantur. Aiunt quidam Cræsum cum se mirum in
modum exornasset, & in solio desedisset, interro-
gasse Solonem, an pulcrius unquam spectaculum ui-
disset, illumq; dixisse, Gallos gallinaceos, phasia-
nos, & pauones, qui naturali nitore & incredibili
pulcritudine essent ornati. Cum interrogaretur, cur
non tulisset legem de eius supplicio, qui parentem
necasset, respondit, se id neminem facturum putasse.
Et, quo pacto homines minime ius uiolarent, Si non
minus inquit ægreferant iniurias ij, quibus nulla
quàm quibus aliqua infertur. Cum quidam diceret,
illo mortem filij lacrymis prosequente, At nihil pro-
ficis: at propter hoc ipsum, inquit ille, lacrymo,
quod nihil proficio. Interrogatus quomodo status
ciuitatis optimus esse posset: Si, inquit, ciues magi-
stratui obædiant, & magistratus legibus. Cum in-
ter

ter pocula Periander, qui animaduertat illum
assidere tacitum, rogaret, taceret ne ideo, quod uer-
ba ipsi deessent, an quod proderet nollet stultitiam:
at qui nullus, inquit stultus tacere potest in conui-
uio. Cum audisset inter pocula accinentem fratris
filium carmen sapphicum, quo ualde delectaretur,
postulauit ab adolescente, se illud ut doceret. Cum
autem quidam interrogaret, quam ob caussam tan-
tum laborem sumeret, Vt prius, inquit ille ediscam,
& deinde moriar. Percontati an optimas leges
Atheniensibus scripsisset, quas quidem acceperunt,
inquit, eas scio esse optimas. Cum palam factum es-
set Pisistrati popularitatem tyrannidis esse affecta-
tionem, neq; quisquam existeret, qui malum hoc re-
pellere prohibereq; auderet: Solo armis suis expe-
ditis & ante aedes collocatis, ciues ad ferendam
opem hortari coepit. Cunque Pisistratus misso
nuntio ab illo quaereret, qua re fretus ista ageret:
Ille, Senectute, inquit. Cum consputatus à quodam,
æquo animo ferret contumeliam, atq; hoc nomine
ab alio quodam reprehenderetur: Piscatores in-
quit, patiuntur se conspergi marina, ut gobium ca-
pian, cur hoc idem ego non ferrem, ut hominem
acquiram.. LEGES. Qui parentes non alit,
infamis esto. Similiter & qui patrimonium conui-
uijs dissiparit. Filio patrem alere, qui nullam ipsum
artem docuit, necessitas nulla esto. Qui propter
desidiam in ocio uiuit, unicuiq; accusare uolenti ob-
strictus esto. Qui cum scortis uolutatus fuerit, à
suggesto

suggesto arcetor. Tutor cum pupillorum matre non habitato. Ad quem pecunia pupillorum morte peruenit, is tutor ne esto. Sculptori annulorum retinere sigillum eius qui uendidit annulum, interdictum esto. Qui alteri unum oculum exculpserit, ei eruuntor ambo. Quæ non posuisti, ne tollas, qui secus faxit, morte multator. Princeps si ebrius fuerit deprehensus, capite plectitor. Qui in seditio- ne non alterutrius partis fuerit, ignominia nota- tor. Mœchum de medio tollere ei qui deprehendit, fas esto. Si quis mulierem liberam rapuerit & ui- olarit, centum drachmæ multa esto. Supplicium sumere de eo, à quo alius mali aliquid sit perpeffus, cuiq; licitum esto. De mortuo nemo male loquitor. Viuenti male dicens in templo, iudicijs, principijs & cum spectacula ludorum exhibentur, tres drach- mas homini priuato & alias duas in ærarium pu- blicum pendito. Corpora pro debitis oppignorari nefas esto. Donum accipere sponsum à sponsa, & sponsam à sponso nefas esto.

III.

CHILO

Damageti F. Lacedæmo-
nius dixit.

NOsce te ipsum. Inter pocula ne multa loqua-
ris, delinques enim. Liberis hominibus ne
mineris, Nam muliebres est. Ne maledicas
vicinis.

vicinis, quod nisi caueris, audies quæ tibi dolebunt. Ad amicorum cœnas lente, ad calamitates verò cito accede. Nuptias frugales facito. ~~Mortuum~~ hominem beatum prædica. Natu maiorem cole. Curiose res alienas tractantem oderis. Grator tibi fit iactura quàm turpe lucrum. Conflictantem cum aduersa fortuna ne irrideas. Potentia præditus sedatum te præbe, vt vereantur te alij potius quàm metuant. Propriæ domui bene præsto. ~~Lingua tua ne mentem anteuertat.~~ Animo moderare. Non concupisce quæ fieri nequeant. In via ne properes progrediendo, nec manum moueas inter loquendum. est enim indicium hominis malefani. Legibus pare. Affectus iniuria reconciliare: calumnia pœnam persequere.

Addita.

Obserua teipsum. Diuinationem ne oderis. Quiete utere. Viri præstantia in hoc est, ut possit rerum futurarum prouidentiam animo & cogitatione complecti. Coticula aurum probatur, ut manifestum de se det indicium: auro uerò bonorum & improborum hominum mens examinatur. Di- *mens improbi.* uitiæ improbitatis magis sunt ministræ quàm uirtutis & honestatis. Diuitiæ quid sunt? thesaurus malorum, stipendium calamitatum, sumtus flagitiorum. Iis diuitijs manifestum dedecus est adiunctum, quæ ex illiberali questu alicui contigerunt. Si sumtus facias eas in res, in quas non oportet, destitueris sumtibus quibus ad res necessarias opus est. Tantum tibi incommodi ex eo non est, si diuitijs careas, quan-
B tum

tum ex, eo si ijs quas habes male utaris, nam hoc re-
uera, ut aiunt, uitam uictu indigentem extinguit.
Fratri egreferenti quod ephorus ipse non crearetur,
cum ille esset, Ego inquit, iniuriam ferre noui,
tu non. Aiunt cum ab Aesopo interrogatum, Quid
nam ageret Iupiter, respondisse, excelsa deprimit,
depressa extollit. Interrogatus qua re modesti ho-
mines & frugi ab improbis & nequam differrent,
Bona, inquit, spe. Quid esset difficile, Arcana re-
ticere, & ocium recte collocare, & iniuriam posse
ferre. Ad quendam qui diceret, se nullum habere
inimicum, Videris, inquit, mihi nec amicum habere,
nam inimicitiae recta consequuntur amicitias, &
his coherent. Cum interrogaretur quid omnium
esset difficillimum, seipsum, inquit, noscere. Multa
enim unumqueng; caeco sui amore sibi attribuere.
Cum quidam mœreret suas miseras, Si omnes in-
quit, aliorum miseras perspiceres & intelligeres,
tuas minus egre esses laturus.

I I I I.

PITTACVS Mitylenæus.

Occasionem noueris. Quod facturus es, ne
dicas. nam si spes te frustretur, derideberis.
Rebus ad viuendum necessarijs vttere. Que
vicio vertis proximo, ipse ne facito. Aduersam
fortunam ne cui exprobres, talibus enim vindicta
diuina

diuina imminet. Deposita redde. Molestias vicinorum aliquas ferto. Proximum dilige paulum summittens te. Nec amico male nec inimico benedicas. Cur enim hoc facias, ratio nulla est. Magna vis est conscientiae. Quod praeterit certum est, quod futurum obscurum. Fida est terra, infidum mare. Inexplebile lucrum. Virtutis honestatem posside. Valetudinis curam suscipe. Ama disciplinam, modestiam, prudentiam, veritatem, fidem, experientiam, dexteritatem, societatem, studium, curam rei familiaris, artes, pietatem.

Addita.

Dimidium plus toto. Difficile est bonum esse. Necessitati ne Dij quidem resistunt. Magistratus uirum declarat. Victorias sine sanguine acquirere. Turbinem aptum & conuenientem agitato, hoc est, uxorem aequalem ducito. Tempus maxime gratum est. Honestas uoluptas iure conceditur. Virorum sapientum est, aduersa, antequam eueniant prauidere, ne contingant: fortium uero, quae acciderint, aequi bonique facere. Cum arcu & pharetra continente sagittas accedendum est ad hominem improbum nam fidum nihil lingua cloquitur ubi cor uersutam continet sententiam. Agrestium animantum pessimus est tyrannus: cicurum uero asentatorum. **L B X.** Ei, qui ebrius delinquit, duplex multa irrogator. Pecunias, quae a Craso offerebantur, accipere noluit, quod diceret se dupla habere ea, quae uellet adisse enim se bonorum fratris

fratris sine liberis defuncti hereditatem. Cum homicidam ad ipsum misissent Cumani, cognita causa absoluit reum, quod diceret, Veniam prestare poenitentia. Interrogatus quid esset optimum, Praesentem, inquit, fortunam boni consulere. Et à Cræso, quod imperium ualeret plurimum, Ligni, inquit uarij, imperium, significans leges. Cum interrogaretur à Myrsilo, Quidnam admirabile in uita uidisset, respondit, tyrannum senem. Quando inuitabatur ad coenam, non prius condicebat, quam sciscitatus esset, qui praeterea inuitati essent. Dicebat enim navigationis socium & contubernalem ignotum ferendum, cum quibus una nauigare & militare necesse esset: sed seipsum inconsiderate adiungere conuiuiis non esse uiri intelligentis. Cum interrogasset quendam, quamobrem nollet uxorem ducere, Et ille diceret, Si formosam duxero, habiturus sum communem: si deformem, poenam: Nequaquam inquit ipse, sed si pulcram duxeris, non habebis poenam: si deformem, non communem. Interrogatus, fugerent ne Deos mala facinora, Minime inquit, ac ne cogitationes quidem. Cum hospitibus praerberet conuiuium, ad illos ingressa uxor commota, mensam euertit. Cuncti hospites conturbarentur, unusquisque, inquit, uestrum aliqua premitur miseria. Qui uero ita miser est, ut ego, cum eo praclare agitur.

Beatus ille existimatur in foro.

Sed cum fores reclusit est miserrimus.

Vxor

Vxor regit omnia, mandat, semper dimicat.

Vobis dolent permulta, mihi uerò nihil.

Mitylenæ in templo scalam extruxit, alium ad usum nullum accommodatam, quàm ut esset templi donarium, quo significabat, fortunæ ad superiorem & inferiorem statum commutationem, cum fortunati quodam modo ascendere, infortunati descendere uideantur. Cum arbiter caperetur inter filium & patrem, ad filium, si iniquior, inquit, erit caussa tua, quàm patris, condemnaberis: sin æquior, propter hoc merito debes condemnari, quod contra patrem agis.

V.

THALES Milesius.

Sponde, præsto noxa est. Amicorum præsentium & absentium memento. Faciem ne fucato, sed in colendo officio honestus esto. Ne malis artibus rem facias. Ne te fermunculi committant cum ijs, quibus cum necessitudo tibi intercedit. Ne te pigeat parentibus blandiri & assentari. Ne quod dedecus in te admittas. Qualia parentibus præmia rependeris, talia à liberis tuis in senectute expecta. Difficile est, quod sit optimum nosse. Valde est iucundum, quod animo concupieris, id consequi. Detestanda res est desidia. Intemperantia mala. Molesta ruditus & imperitia. Doce & disce quæ sunt præstantiora. Non esto

B 3

desidi-

defidiosus, ne si diues quidem sis. Res tuas secundas caela inuidiae declinandae causa. Moderatione utere. Non omnibus crede. Imperans alijs tibi ipsi moderare.

Addita.

DEorum plena sunt omnia. Dij cernunt omnia. Verba probant sanam neutiquam plurimam mentem. Vnam aliquam artem discere. Vnum quiddam eximium elige. Ita enim refutabis loquaces garrulorum hominum linguas. Antiquissimum est Deus, quia nunquam esse coepit. Pulcherrimus mundus, opus enim Dei est. Maximus locus, capit enim omnia. Velocissima mens et cogitatio, nam per omnia discurret. Robustissima necessitas siue fatum, superat enim omnia. Sapientissima tempus inuenit enim omnia. Communissima spes, nam quibus aliud nihil est, ijs haec superest. Vtilissima uirtus, nam etiam alia reddit utilia, si bene ijs homines utantur. Nocentissima est uitiositas, nocet enim bonis etiam, si attigerit. Quod naturae instinctu fit, facillime fit. Vnde colligimus uoluptates non esse prorsus secundum naturam, cum saepe homines satietate illarum afficiantur. Dicenda sunt probabilia, incerta et inexplicabilia tacenda. Inimicis fides de rebus etiam fide dignis habenda non est: amicis credendum etiam si minus certa dixerint. Cum urgeret eum mater, ut uxorem duceret, Profecto nondum tempus est, inquit. Deinde illa iterum instantem, cum iam senesceret, tempus inquit iam amplius non

non est. Cum interrogaretur quamobrem in ætatis
flore liberis operam non dedisset, Quia nolui, in-
quit, uitam meam molestijs sponte accersitis quasi
despondere. Cum uellet ostendere Philosophum fa-
cile pecuniam facere posse, postquam scientia qua-
dam animaduertit olearum ubertatem fore, condu-
xit oliucta & quamplurimum contraxit pecuniæ.
Aiebat se trium rerum causa gratiam habere for-
tune, primum quod homo natus esset, non bestia:
Deinde quod uir, uon mulier: tertio quod Græcus,
non Barbarus. Mortem nihil à uita differre dice-
bat. Quodam autem obijciente, cur igitur non mo-
reris? ob hoc ipsum, inquit, quia nihil inter hæc in-
terest. Cuidam sciscitanti, utrum prius extitisset,
nox an dies: nox inquit uno die prior. Cum inter-
rogaret eum quispiam, an lateret Deos homo faci-
ens aliquid sceleris, At nedum cogitat quidem, in-
quit. Ad mœchum interrogantem an deberet iura-
re, non fecisse se stuprum, Non est, inquit, periuri-
um minus stupro flagitium. Cum interrogaretur,
quid esset difficile, Scipsum, inquit, nosse. Quid con-
tra facile, Alteri dare consilium. Quid dulcissimum,
Voti compotem fieri. Quid numen diuinum, Quod
& initio & fine careat. Quid rariss. uidiſset in
uita: Senem, inquit, tyrannum. Quo pacto quis fa-
cillime aduersam ferret fortunam: Si uideat inimi-
cos maioribus malis obnoxios. Qua ratione fieri
possit, ut optime iustissimeq; uiuamus: Si quæ in ali-
is reprehendimus, ea non faciamus ipsi. Quis esset

felix: Qui corpore sano & animo liberaliter in-
stituto. Quantum distaret à ueritate mendacium,
quantum, inquit, ab auribus oculi.

V I.

B I A S

Teutami F. Prienensis.

Maximus est ubiq; improborum numerus.
Prius teipsum inspicio, quàm aliquid agas,
Sicq; honestus tibi uideris, honesta facito:
Sin deformis, naturæ vitium corrigo. Boni viri
officia exerce. Lente aliquid aggredere, quod ve-
rò incoaris, in eo perficiendo perseuera. Celeri-
tatem in loquendo oderis, ne pecces. pœnitentia
enim peccata comitatur. Non stupidus sis, nec ma-
litiosus. Ne quid per imprudentiam admittas. Pru-
dentiam magnifacito. Deos esse nunquam non
dicit. Fac intelligas id quod in manibus est. Au-
di multa, Loquere opportuna. Degens in egesta-
te ne castiges diuites, nisi multum possis prodesse.
Virum honore indignum ne laudes ob diuitias.
Cum bona gratia aliquid obtine, non per vim.
Cum boni aliquid facis, Deum, non teipsum facito
autorem. In adolescentia optimis studijs prædi-
tus esto, in senectute sapientia. Operi adhibebis
memoriam, occasionem cautionem, moribus bonam
indolem, labori patientiam, timori pietatem, di-
uitijs amicitiam, orationi persuasionem, silentio de-
corum, sententiæ æquitatem, audaciæ fortitudi-
nem, actioni potentiam, existimationi principa-
tum, naturæ generositatem.

Addita.

Addita.

Cuius placeto omnibus in quacunq; es ciuitate. nam ad colligendam gratiam plurimum hoc ualet: Contra morositas sepe magnam calamitatem uelut ignem excitauit. Nasci corpore robusto naturæ munus est, sed posse dicere conducibilia patriæ, animi prudentis proprium est, Pecuniarum autem copia multis etiam fortuito contingit. Infelix qui infelicitatem ferre non potest. Animi quidam morbus est, appetere quæ consequi nequeas. De aliorum incommodis ne mentionem facias. Vitæ tempus ita metire, quasi & diu & parum sis uicturus. Boni uiri facile seducuntur. Qui doctrinæ uacant inani, similes sunt oculis noctuarum, qui noctu quidem ualent, sed sole splendente cœcuciant. Sic illorum mens ualde quidem acuta est ad contemplationem uanitatis quod attinet, sed ad ueri luminis oppositum obscuratur. Locorum mutationes ut prudentiam non conciliant, ita nec ab imprudentia liberum reddunt. Prudentes magis iuuantur ab imprudentibus, quàm hi ab illis. nam illi cauent sibi ab horum delictis: hi illorum recte facta non imitantur. Vir præstans præterita debet memoria complecti, præsentia tractare, & futuris adhibere cautionem. Vnum est principium bene consultandi, Nosse id quo de agitur, quod nisi fiat, fieri aliter nequit, quin toto cœlo erretur. Qui mentem bonam & sagacem à Deo petunt, & discendo seipsos non erudiunt, eos esse stupidos dicebat. Neq;

enim pictorem uoti compotem fieri, si petat à Deo, ut ipsi largiatur scientiam ducendi lineas & miscendi colores, nisi artem pingendi didicerit. Neq; musicum aliquem euasurum optando, nisi canendi artem didicerit. Ita nec prudentem, nisi disciplinam earum rerum quæ prudentiam constituunt perceperit. Cum interrogaretur quid esset difficile, Ferre, inquit, fortiter mutationem rerum in deterius. Et, quæ nam mors mala esset & inhonesta? Illa inquit, quam leges inferunt. Et quis optimus esset consiliarius? Occasio. Nauigans aliquando cum impijs quibusdam, cum nauis aduersa tempestate iactaretur, illiq; Deos inuocarent, Silete, inquit, ne illi uos hic nauigare sentiant. Interrogatus ab homine impio, quid nam esset pietas, nihil respondit. Cuiq; ille silentij causam sciscitaretur, Taceo, inquit, quia de rebus nihil ad te pertinentibus interrogas. Cum interrogaretur quid esset dulce hominibus, Spes inquit. Et, Quæ res in uita metu careret. Recta conscientia. Cum quendam capite damnaturus esset, lacrymas profudit. Quærente autem quopiam, quid est, quod fles, cum ipse feras contra miserum sententiam? Quia, inquit, necesse est, me & naturæ humanæ uicem dolere, & secundum legem sententiam ferre. Percontanti quod esset animal maxime perniciosum, respondit, Inter agrestia tyrannus, inter mansueta adulator. Ad scelestum quendam dixit, hoc se non uereri, ne aliquando ille pœnas daturus esset: sed illud, ut spectator ipse esse possit.

posset. Cum iuberetur Amasidi optimam mittere
carnem de sacrificio, linguam exemptam misit, ut
quæ damna & commoda in dicendo præstaret ma-
xima. Conspicatus enssem proiectum, Quis te, in-
quit, perdidit, aut quem tu?

V I I.

PERIANDER

Cypseli F. Corinthius.

Studium est omnia. hoc est, studio & exercita-
tione nihil non obtinetur. Bona res quies. Pe-
riculosa temeritas. Lucrum turpe naturæ ac-
cusatio. Administratio popularis præstat tyran-
nide. Voluptates mortales sunt, virtutes immor-
tales. Cum res sunt secundæ modestus esto: cum
aduersæ prudens. Satius est in parsimonia mori,
quàm in egestate viuere. Ita compara te, vt dignus
sis parentibus. Viuus laudari velis, mortuus eti-
am beatus prædicari. Amicis secunda & aduersa
fortuna vtentibus idem esto. Quem sponte ma-
lum esse confessus fueris, eum deuita. Sermones
arcanos ne effutias. Ita conuitiare ut breui ami-
cus futurus. Legibus antiquis vtere, obsonijs re-
centibus. Non solum peccantes castiga, sed &
peccaturos reprime. Res tuas aduersas cæla, ne
gaudio afficias inimicos.

Addita.

IRam fræna. Turpe lucrum molestus thesaurus.
Pecuniarum caussa ne quid agas contra offi-
cium, nam ijs ex rebus lucrum faciendum est, ex
quibus

quibus decet. Ea age, quorum te non pœniteat. Qui
tuto regnare uolunt, beneuolentia stipari debent
non armis. Quanto magis inuides, eo maiora bo-
na concilias ei, cui à te inuidetur. Vt rubigo fer-
rum, sic inuidia animam, quæ illam possidet, confi-
cit. Quemadmodum rubigo proprius est frumenti
morbus, ita inuidia amicitie est aegritudo. Satius
est inuideri tibi, quam ut sis miserabilis. Interroga-
tus cur tyrannidem occuparet: quia, inquit, & spon-
te ab ea desistere & ui remoueri periculosum est.

Et, Quid maximum esset in minimo: Mens
bona, inquit, in corpore humano.

Et, Quid libertas: Bona,
inquit, conscientia.

F I N I S.

SUBIECTIONES
SEPTEM SAPIENTVM
COLLECTAE
A SOCIATE.

DEum sequere. Legibus pareto. Deos cole. Parentes reuerere. Iustitiæ defendendæ causa quiduis patere. Discendo cognitionem rerum compara. Quod audieris perpende. Nosce teipsum. Contracturus matrimonium oportunitatem specta. Sapito mortalia. Hospitem te esse scito. Vestam honora. Rege temetipsum. Amicis succurre. Animo moderare. Intelligentiam exerce. Prudentiam cole. Iureiurando ne utaris. Amicitiam magnifacito. Disciplinam amplectere. Gloriam sectare. Sapientiam æmulare. De bono bene loquere. Neminem vitupera. Virtutem lauda. Age quæ iusta sunt. Amicis benevolentiam præsta. Inimicorum vim repelle. Naturæ bonitatem exerce. A vitio abstine. Omnibus teipsum præbe. Res tuas custodi. Ab alienis abstine. Bene ominare. Audi omnia. Amico gratificare. Nihil nimis. Parce tempori. Specta futurum. Contumeliam oderis. Domesticos reuerere. Inter pocula compositis esto moribus. Liberos institue. Si potes alijs gratificare. Dolum metue. Bene omnia interpretare. Sapientiæ frudifusus esto. Ex æquo & bono iudica. Vbi rem cognoris, aggredere. A cæde abstine. Opta quæ fieri possunt. Doctorum consuetudine utere. Ingenium

genium & mores explora. Depositum restituere.
Neminem suspectum habe. Artibus utere. Quod
daturus es, dato. Beneficentiam cole. Nemini in-
uideto. Custodibus patriæ te adiunge. Spem
bonam præ te ferto. Calumniam oderis. Iuste
bona posside. Bonos honora. Iudicem qui vir sit,
nosce. Fidem coniugij serua. Fortunæ aliquid tri-
bue. Sponsionem fuge. Cum omnibus loquere.
Parium consuetudine utere. Sumtus aliquando fa-
cito. Bonis quæ possides, lætus fruiere. Verecun-
diam cole. Gratitude præsta. Bonos euentus
opta. Præsentem fortunam boni consule. Non
tam auribus quàm oculis fidem habe. Opus fac ut
rem facias. Contentionem oderis. Probrum de-
testare. Linguam contine. Iniuriam iure repelle.
Æquum iudica. Utere pecunijs. Causas iudica
absq; largitionum corruptela. Præsentem accu-
sa. Testis dic quæ nosti. Vim ne usurpes. Viue si-
ne animi ægritudine. Conuersare cum alijs placi-
de. Cæptum absq; ignauia usq; ad extremum ex-
equere. Comis sis atq; humanus erga omnes. Li-
beris fretus ne sis. Linguam ratione rege. Bene-
facito tibijsi. Affabilis esto. Responde in tem-
pore. In eo elabora, quod æquum & bonum est.
Ea facito, quorum te non pœniteat. Cum delin-
quis, consilium muta. Oculos moderare. Consule
utilia. Perfice breui. Amicitiam serua. Benemeritis
gratum te præbe. Concordiam sectare. Arcanum
cæla. Magistratum metue. Id venare quod est con-
ducibile. Occasionem expecta. Inimicitias dissol-
ue. Senectutem adipiscere. De viribus ne glorie-
ris. Bona verba loqui stude. Ne in odium incurras
caue. Diuitias honestis rationibus compara. Existi-
matio-

mationem non negligere. Improbiteriam oderis.
Discendo ne defatigeris. In faciendo periculo pru-
dens esto. Nunquam non lætus esto. Oracula ad-
mirare. Quos alis dilige. Absenti ne obtrectes.
Maiorem natu reuerere: minorem doce. Diui-
tijs non confide. Teipsum verere. Prior iniuri-
am ne facias. Progeneratores corona. Mortem
oppete pro patria. De vita ne dimica. Mortuum
ne irrideas. Infortunati vicem dole. Largire pro
re tua. Ne quouis incommodo mæreas. Ex inge-
nuis liberos procrea. Ne quid cuiquam de te pro-
mittas. Mortuos ne lædas. Bonis fruere ut mor-
talis. Fortunæ ne credas. Puer moderatus esto,
adolescens continens, vir iustus, senex sapiens. Mo-
rere sine animi ægritudine.

SENTENTIAE SA-
PIENTVM DE RE FAMILIARI,
descriptæ ex conuiuio Plutarchi.

SOlo eam sibi domum videri optimam dixit, in
qua domino pecuniæ ita suppetant, vt neq;
ille in possidendo iniustitiæ, neq; in conseruan-
do diffidentia, neq; in insumendo pœnitentiæ sibi
sit conscius. Bias, in qua dominus sua sponte talis
est, qualis foris ratione legum. Thales, in qua do-
mino plurimum ocij & vacationis habere liceat.
Cleobulus, Si dominus plures habeat sui amantes,
quàm metuentes. Pittacus optimam esse domum
dixit, quæ vt diuitijs non abundet, nulla tamen re
necessaria destituatur. Chilo censuit domum de-
bere perquam esse similem reipub. regiae potestati
subiectæ,

subiectæ. Postea hoc adiecit, Lycurgum dixisse ad
quendam, cui administratio popularis in ciuitatem
introducenda esse videretur: Tu prius talem fa-
cito administrationem domi tuæ.

SENTENTIAE EOꝝ

R V N D E M D E R E P V B.

Quod si nunc etiam, inquit Solo, de Repub.
aliquid libet audire, Ea mihi ciuitas vide-
tur perbeata & popularis administrationis
optima conseruatrix, in qua illesi non minus quàm
læsi improbos de iniurijs postulant & pœna mul-
tant. Bias secundo loco, optimum esse dixit sta-
tum popularem, in quo ciues vniuersi non aliter
legem metuant, quàm tyrannum. Infra hunc as-
fidens Thales, eam laudauit ciuitatem, quæ ciues
haberet nec prædiuites nec tenues nimium. Post
hunc Anacharsis, eam, in qua cum cætera in qua-
dam æqualitate ponerentur, virtutes ad finem bo-
norum, vitia ad malorum referretur. Quinto loco
Cleobulus ibi ait populum max. moderatum esse,
vbi ciues magis reprehensionem metuant, quàm
leges. Pittacus sexto loco, vbi imperare impro-
bis non liceat: sed viris bonis liceat. Chilo ab his
dissentiens, eam Rempub. optimam esse pronun-
ciauit, quæ potissimum leges, minime oratores
audiret. Periander iterum postremo loco com-
probans aliorum sententias, Videri sibi, inquit,
omnes illas pertinere ad commendatio-
nem status popularis, qui optima-
tum potestati esset simillimus.

Epigram-

EPIGRAMMA TA ET ELEGIAE

A LEONHARTO LYCIO
CONVERSAE.

ANTIPATRI.

TE Lindus Cleobule tulit, septem sapientum,
Sisyphium agnoscit te Periandre solum.
Pittace te Mitylena, Bia te magna Priena,
Miletusq; Thalem iustitiæ columen.
Sparta dedit Chilona, Solonem Cecropis aula,
Omnes custodes iustitiæ eximia.

ALIVD INCER
TI AVTORIS.

SEpteno pandam uersu, septem sapientum
Patria quæ fuerit, quæ nomina, qualia dicta.
Optima res modus est, Cleobulus Lindius inquit.
Chilo caua natus Lacedæmone, Nosce te ipsum.
Iram flecte, Corinthi asper Periander alumnus.
Ne quid sit nimium, Mitylenis Pittacus ortus.
Vitæ spectata extrema, Solo altis natus Athenis.
Pars maior scelerata, Bias, hominum, ille Prieneus.
Præs nolis unquam esse, Thales Milesius inquit.

C

Auson

AVSONIVS

ITA VERTIT.

*Septenis patriam sapientum, nomina, uoces,
Versibus expediam, Sua queng; monosticha dicent.
Mensuram optimum, ait Cleobulus Lindius, in re.
Chilo cui patria est Lacedaemon, Nosce teipsum.
Periander Trepidam moderare, Corinthius, iram.
Ex Mitylencis, Nimum nil, Pittacus oris.
Expectare Solo finem docet, ortus Athenis.
Plures esse, Bias, prauos, quem clara Priene.
Mileti, Fugisse, Thales, uadimonia alumnus.*

IOACHIMI CAME

RARI SEPTEM SA
PIENTES.

SOLO.

*NEC spes nec fortuna uale: nunc omnia recte
Se quidē habent: dubia at cuncta futura manēt.
Nanq; Solo spectare iubet uitæ extima longæ.
Ergo me demum linquite, cum morior.*

CHILO.

*Seu Chilo hoc dixit Spartanus, Nosce teipsum,
Seu rex effatus Delphicus ille fuit,
Præclarum est uerbum. nam qui non ipse seipsum
Norit uel truncus uel lapis is fuerit.*

Cleobulus

CLEOBULEVS.

Consilium pcius lentum est quandoq; uolucris.
Est ut pœniteat præcipitasse nimis.
Sic Cleobule ergo recte, Modus optimus, inquis
Quo sine & est lentum stultitia, & subitum.

PERIANDER.

Siue Iram fræna, dixti Periandre Corinthi
Rex, siue Studium quælibet assequitur:
Arbitror edoctum per teipsum utrunq; Melissæ
Ex morte uxoris te didicisse tuæ.

PITTACVS.

Qui sapitis nimium, qui desipitisq; ualete:
Nolo nimis sapiens esse uel insipiens.
Sed medium quoddã est, quod amo, de quo Mitylenæ
Orte mones, Ne quid, Pittace sit nimium.

BIAS.

Dic te quæso Bia, usque adeo quid nosse iuuabit,
In terris plures omnibus esse malos?
Tu quoq; ne numero in magno sis hospes, & inde
Suspecta ut semper cuncta profecta habeas.

THALES.

Complexus cœlestia & hæc mortalia mente est,
In fossam spectans, cum incidit, astra, Thales.
Ex illo dixit, damno uadimonia iuncta.
Ores humanas æthereasq; tenens.

C 2

Callio

CALLIMACHI EPI-
GRAMMA DE PITTACO.

HYrradio genitū Mitylenis Pittacum, Atarnæ
Adueniens hospes uoce rogante adiit.
Care senex, duo me inuitant connubia: Virgo
Me petit æqualis gente opibusq; mihi.
Est et quæ præstet mihi, Quid magis expedit? utrā
Vxorem ducam? da rogo consilium.
Dixit. At ille senilia tollens arma bacillum,
Ecce ait, isti rem, quam petis expedient.
Nempe trochos agiles scuticæ qui uerbere uersant
Gyrando planis in triuijs pueri.
Istorum sequitor uestigia. Vt ille propinque
Astitit, isti aiunt: Heus tibi sume parem.
Hospes ut hæc audit, maiorem attingere stirpem
Noluit, auscultans paruula turba tibi.
Atq; domum tenuem deduxit, ut ille, puellam,
Dixerat: Heus abiens tu quoq; duce parem.

ELEGIA SOLONIS
CONVERSA A PHILIPPO
MELANTHONE.

Non urbem superi cupiunt euertere nostram:
Et nobis, nisi sint numina læsa, fauent.
Ac nostræ custos arcis Tritonia Pallas
Perpetua cura mœnia nostra tegit.
Ipsi sed patriam sceleratis mentibus ultro
Conantur ciues dilacerare suam.

Nam

Nam precio quidam uendunt legesq; fidemq;
Aurum qui nullo iure modoq; petunt.
Seuitiam exercent, rapiuntq; tyrannida quidam,
Induat ut iustus ciuibus arma dolor.
Pars studet & sarcire domestica damna rapinis,
Exhausit patrias cum male luxus opes.
Diripiuntq; urbis patrimonia publica nostræ,
Et sibi diuitias uiq; doloq; parant.
Et non iustitiæ formidant numen & iram,
Consilijs superum, quæ Dea semper adest.
Hæc oculis cernit uigilantibus omnia facta,
Nemo putet falli numina posse Deum.
Et quamuis pœnas differt aliquando, tacetq;
Mente tamen memori facta nefanda notat.
Exigit & tandem pœnas, Non regna, nec urbes
Effugiunt clades quas meruere, graues.
Hinc urbs diuitijs quondam imperioq; superba
Seruitij patitur tristia iura modo.
Aut rabidi ciues in mutua uulnera stringunt
Exorta gladios seditione suos.
Aut ualidos hostes sine caussa forte laceffunt,
Sopitumq; mouent quod fuit ante malum.
Nanq; urbs, quæ socios iniustis prouocat armis,
Mox ruet & subitis est peritura modis.
Casibus his ualida gentes delentur & urbes,
Pro spreta pœnas quæ pietate luunt.
Et si qui excidio patriæ fortasse supersunt,
Posthac fata illos non leuiora manent.

Extorres sine spe, sine sede inopesq; uagantur,
Aut emti precio uincula dura gerunt.
Sic partem fert quisq; suam, cum publica clades
Incidit, & prohibet ianua nulla malum.
Non latebrae quenquã fugientẽ abscondere possunt,
In thalamos penetrant publica damna tuos.
Hæc moneo ciues, nec fabula ficta putanda est.
Leges atq; Deum spernere, crede, nocet.
Sed placidam retinet pacem reuerentia iuris,
Peccanti quæ non parcere lenta solet.
Hæc prohibet turpem luxum, frenatq; rebelles,
Crescere nec patitur semina sparsa mali.
Iudicis emendat fraudes, uiolentaq; facta,
Nasci inter ciues dissidiumq; uetat.
Deniq; uita hominum tranquilla & honesta maneat
Seruandi leges dum pia cura manet. (bit)

ALIAEIVSDEM
CLAVD. MONSELLO
INTERPRETE.

Vos ô Pierides Musa me audite precantem,
Clara Iouis proles Mnemosynesq; Deum:
A superis ut sim felix date, ab ore uirorum
Nominis ut surgat prospera fama mei.
Hostes me durum, suauem experiantur amici:
His ueneranda, illis ora timenda geram.
Diuitias opto, sed iniqua fraude parare
Nolo, nam tandem poena dolenda uenit.
Durant

Durant quas tribuit diuinum numen, ab imo
Ad summum stabiles usq; cacumeu opes:
Quas ueneratur homo, uis ac iniuria fallax
Congerit inuitas artibus atq; dolo.
Idcirco subito cladi miscentur acerbæ,
Quam ueluti flammam parua momenta cient:
Exigua est primum, sed uix toleranda recedit:
Nusquam facta malæ mentis inulta manent.
Sed finem cuiusq; uidet Deus, atq; repente
Irruit, ut uerno missa procella die,
Quæ maris immensi postquam uoluentibus undis
Aequora concussit, deq; ferace solo
Letas excussit segetes, ascendit ad altas
Diuorum sedes, astraq; clara facit:
Almaq; uis terram collustrat Solis opimam,
Et parent toto nubila nulla polo.
Sic subita est uindicta Iouis, quem non tamen, ut nos,
Quaslibet ob causas ira mouere solet.
Nec cælare potest se mens impura malorum,
Sed cuiusq; suo tempore uita patet.
Continuo pendunt hi pœnas, serius illi,
Si nunc fata aliquos præteriere Deum,
Asperiora iterum uenient, tandemq; parentum
Auctorum nati facta scelestaluent.
At nos sic homines una iustiq; maliq;
Id quod quisq; tenet, ducimus esse bonum.
Donec quid passi lacrimas fundamus inanes:
Interea ad spes nos ocia uana trahunt.

Si cuius squallent exanguia corpora morbo.
Certo persuadet sana futura sibi.
Cum sit hic ignauus, fortem se iudicat esse,
Pulcrum deformis se quoq; censet homo.
Pauperie hic rapida postremam rosus ad arcam,
Se tamen immensa credit habere bona.
Colligit hic alibi, ille per aequora salsa uagatur
Nauibus exoptans lucra referre domum.
Per mare piscosum uentis delatus iniquis,
Omnino uitæ nulla pericla timens.
Alter pingue solum curuo perstringit aratro,
Cuius in inflexo uomere cura uacat.
Vulcani artificis notis doctæq; Mineruæ
Artibus ad uictum colligit ille satis.
Alter Olympiadum Musarum munera doctus
Doctrina affectus frænat ubiq; suos.
Vatem alium primus iaculator fecit Apollo,
Qui destinatum nuntiet ante malum:
Cui faueant superi: uerum fatalia prorsus
Soluere nulla queunt sacra nec augurium.
Pharmaca Peonis, medica qui floruit arte,
Nonnulli exercent: meta nec hosce regit.
Exiguus nam sæpe dolor dimanat in acrem,
Quem medicina quidem blanda leuare nequit.
Hunc grauibus multo languentem tempore morbis
Contingens sanum protinus ille facit.
Commoda nonnunquam fato atq; molesta trahuntur,
Nec tibi missa Deum dona uitare potes.

*In cunctis discrimen inest: neq; nouerit ullus,
Vertere quo se, rem, debeat, aggrediens.
Inceptas alius bene res absoluere tentans,
In magnam noxam labitur improvidus.
At subiens alius non rite negocia, fausto
Successu rerum soluitur inscitia.
Porro nullus opum mortales inter habetur
Finis, Nam nostrum qui bona plura tenent,
Bis tantum quærunt, Quis uam satiauerit omnes?
Vulpinos astus dij tribuere uiris.
Hinc tamen emergit clades, quam Iupiter ultor,
Cum mittet, nullus non aliquando feret.*

**ALIA EIVSDEM,
SIGISMUNDO GELENIO
INTERPRETE.**

Impubes pueri septem uoluentibus annis
Claudent enatis dentibus eloquium.
Post alios totidem, diuorum numine dextro,
Occultum pubis nascitur indicium.
Annis ter septem prima lanugine malas
Vestiet ætatis robore conspicuus.
Quartus id augebit iam septenarius, isq;
Optima uirtutis proferet indicia.
Adde alios totidem, festinans ocyus ætas
Coniugio monuit quærere progeniem.
Sexta ætas animo, si quid deest, addet, eaq;
Disces quid deceat, quid quoq; dedeceat.

At quæ succedunt per proxima ter duo lustra,
Ornabunt linguam dulcibus eloquijs.
Nona ætas languet, tum frigida membra retardant
Virtutem non unquam interituram animi.
At quisquis decimam poterit contingere metam,
Iam tempestiuo funere conciderit.

DIVITIÆ SOLONIS.

Diuitijs auget multos fortuna scelestos,
Atq; bonos nulla commoditate iuuat.
Nos tamen haud ducemus opes uirtute priores:
Hæc est certa, illas fors regit instabilis.

IACOBI MICYLLI SAPIENTIA.

Quid non dies longa abstulit?
Aut fuit uno esse in loco?
An diuitum ingentes opes?
Formæ ne ridentis decus?
Roburne præualidæ manus?
Quicquam ne quod mundus creat?
Hæc omnia, ac quicquid dedit
Mox tempus editum rapit.
Quid? sempiternum ergo est nihil?
Sapientia est rerum omnium
Aeterna sola, ac nullius
Iniuriæ ui tangitur.
Non imber hanc afflixerit,
Non fluctus undantis maris,
Non læserit seuum Iouis
Fulmen tonantis horridum
Sapientiæ inuictum caput.

Senæ

SENTENTIAE SE-
PTEM SAPIENTVM, SEPTENIS
VERSIBVS EXPLICATAE
AB AVSONIO.

BIAS PRIENENSIS.

Quaenam summa boni? mens quæ sibi conscia
recti.

Pernicies hominũ quæ maxima? solus homo alteri.

Quis diues? qui nil cupiat. Quis pauper? auarus.

Quæ dos matronis pulcerrima? Vita pudica.

Quæ casta est? de qua mentiri fama ueretur.

Quod prudentis opus? cum possit nolle nocere.

Quid stulti proprium? non posse & uelle nocere.

PITTACVS MITYLENEVS.

Loqui ignorabit, qui tacere nesciet.

Bono probari malo, quàm multis malis.

Demens superbis inuidet felicibus.

Demens dolorem ridet infeliciũ.

Pareto legi, quisquis legem sanxeris.

Plures amicos re secunda compares.

Paucos amicos rebus aduersis proba.

CLEOBVLVS LINDIUS.

Quanto plus liceat, tam libeat minus.

Fortunæ inuidia, est immeritus miser.

Felix criminibus nullus erit diu.

Ignoscas alijs multa, nihil tibi.

Parcit quisq; bonis: perdere uult malos.

Maiores

*Maiorum meritis gloria non datur.
Turpis saepe datur fama minoribus.*

PERIANDER CORINTHIUS.

*Munquam discrepat utile à decoro.
Plus est sollicitus, magis beatus.
Mortem optare malum, timere peius.
Faxis ut libeat, quod est necesse.
Multis terribilis caueo multos.
Si fortuna iuuat, caueo tolli,
Si fortuna tonat, caueo mergi.*

SOLO ATHENIENSIS.

*Dico tunc uitam beatam, fata cum peracta sunt.
Par pari iugato coniux. dissidet quod impar est.
Non erunt honores unquam fortuiti muneris.
Clam coarguas amicum, sed palam laudaueris.
Pulcrius multo parari, quam creari nobilem.
Certa si decreta fors est, quid cauere proderit?
Siue sint incerta cuncta, quid timere conuenit?*

CHILO LACEDAEMONIVS.

*Nolo minor me metuat despiciatq; maior.
Viue memor mortis uti sis & memor salutis.
Tristia cuncta exuperans uince animo aut amico.
Tu bene si quid facias, non meminisse fas est.
Grata senectus homini, quæ parilis iuuentæ.
Illa iuuentus grauior, quæ similis senectæ.*

Thales

THALES MILESIUS.

Turpe quid ausurus, te sine teste time.
Vita perit, mortis gloria non moritur,
Quod factururus eris, dicere sustuleris.
Crux est, si metuas uincere quod nequeas.
Cum uere obiurgas sic inimice iuuas.
Nil nimium, satis est, ne sit & hoc nimium.

ANDREAE ALCIATI
SEPTEM SAPIENTES.

HAEC habeas, septem sapientū effingere dicta,
Atq; ea picturis qui celebrare uelis.
Optimus in rebus modus nst, Cleobulus ut inquit,
Hoc trutinæ examen siue libella docet.
Noscere se, Chilo Spartanus quenq; iubebat,
Hoc specula in manibus utraq; sumta dabunt.
Quod Periander ait, Fræna adde, Corinthius, iræ,
Puleginm admotum naribus efficiet.
Pittacus at Ne quid, dixit, nimis: hæc eadem aiunt
Contracto qui gith ore liquefaciunt.
Respexisse Solo finem iubet: ultimus agris
Terminus haud magno cesserit ipse Ioui.
Heu quam uera Bias, Est copia magna malorum:
Musimoni insideat effice sardus eques.
Ne præ esto Thales dixit, Sic illita uisco
In laqueos sociam parra meropsq; trahit.

FINIS.

ΔΗΜΗΤΡΙ-
ΟΥ ΦΑΛΗΡΕΩΣ
ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΣΟΦΩΝ
ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

οἷς προσέθηκε καὶ ἄλλα τίνα Λεοναρτὸς
ὁ Δύκιϑ' ἐκ τῶν ἑλληνικῶν
συγγραμμάτων συγ-
κομιθέντα.

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ

Εὐαγόρας Δίνδιϑ' ἔφη
ταῦτα.

Μετρον ἄριστον. Πατέρα δ' εἰ αὐδ' εἶδης.
εὖ τὸ σῶμα ἔχει καὶ τὴν ψυχὴν. φι-
λίκον καὶ μὴ πολυήκον. πολυμαθὴ καὶ
ἀμαθὴ. γλώσσαν εὐφημον κερτηθεῖσαν. ἀρετῆς
οἰκίον εἶναι καὶ κακίας ἀλλότριον. ἀδικίαν
μισῶν. εὐσέβειαν φυλάσσει. πολίταις τὰ
βέλτιστα συμβουλεύει. γλώττης κρατῶν. βία
μηδὲν πρῶτον. τέκνα παιδεύει. τύχην εὖ
χεῖται. ἐχθρὰς διαλύει. τὸν τοι δ' ἴμεν ἐχθρὸν
πολέμιον νομίζειν. Γνωσκί μὴ μάχεσθαι, μὴ δὲ
ἄγαρ

ἄγαρ φρονεῖν ἀλλοτρίων παρόντων. τὸ μὲν
γαρ ἐσὶ χέριον, τὸ δὲ μανίαρ δάναται πρέ-
χειν. οἰκέτας μεθύοντας μὴ κολάζειν. εἰ δὲ
μὴ δόξεις καὶ αὐτὸς μεθύειν. γαμῆρ ἐκ τῆς
ὁμοίωρ. ἔαρ γὰρ ἐκ τῆς κρηπτόνωρ, δεωότας NB
οὐ συγγενῆς κτήση. μὴ ἐπιμαίνεσθαι τῷ σκώ-
πῳ. ἀπεχθῆς γὰρ ἔσῃ τοῖς σκωπτομυίοις.
Εὐπορῶντα μὴ ὑπορήφανον εἶναι, ἀπορῶντα
μὴ ταπεινῶν.

προσεθέντα.

Αμυσία τὸ πλεον μέρθ ἐν βροτοῖς, λό-
γωντε πλῆθθ, ἀλλ' ὁ καιρὸς ἀρκέσει.
φρονεῖ τι κεδνόν. μὴ μάταιθ ἄχαρις γινέ-
σθω. Δεῖ σωοικίζειν τὰς θυγατέρας παρθέ-
νας μὲν τῶν ἡλικίαι, τὸ φρονεῖν δὲ γυναικας.
τὸν φίλον εὐδρυγετῆρ, ὅπως ἢ μάλλον φίλθ:
τὸν δὲ ἐχθρὸν φίλον ποιῆρ. φιλάσεσθαι γὰρ
τῆς μὲν φίλων τὸν φόγον, τῆς δὲ ἐχθρῶν τῶν
ἐπιβδλήν. ὅταν ἴς ἐξίη οἰκίας ζητείτω πρό-
τορον τί μέλλει πράσσειν: καὶ ὅταν εἰσέλθῃ
πάλιν ζητείτω, τί ἔπραξε. τὰς μεταβολὰς
τῆς τύχης γυναικας ἐπίσασο φέρειν. τοῖς σο-
φοῖς τὸ μέτρον ὁ νόμθ δ' ἔδωκε.

β.

ΣΟΛΩΝ.

ἐξηκκείδ' ἄθλωαῖθ

ἐφκ.

ΚΗΘΕΡ

Μηδὲρ ἄγαρ. κριτῆς μὴ κάθισο. εἰ δὲ μὴ
τῷ ληφθέντι ἐχθρὸς ἔσῃ. ἠδ' οὐκ ἔφυ-
γε. αὐτὴ γὰρ λύπῃ τίκτει. Φύλασσε τρόπῳ
καλοκαγαθίαν, ὅρκῳ πισοτέραν. Σφραγίζε
τοὺς μὲν λόγους σιγῆ, πῶς δὲ σιγῶν καιρῶ. μὴ
ψεύδῃ, ἀλλ' ἀλήθειαν. τὰ πρὸς αἰῶνα μελέτα.
τῶν γονέων μὴ λέγε δίκαιοτάρα. φίλους μὴ
ταχὺ κτῶ, οὐδ' ἄρ κτήσῃ μὴ ταχὺ ἀποδο-
κίμαζε. ἄρχεωδ' μαθῶν, ἄρχην ἐπισήσῃ. εὐ-
θῶναρ ἐτέρους ἀξίωρ δίδοναι, ἢ αὐτὸς ὑπεχε.
συμβόλῃ μὴ τὰ ἴδια, ἀλλὰ τὰ βέλτισα
τοῖς πολίταις. μὴ θρασύω. μὴ κακοῖς ὁμί-
λαι. χρῶ τοῖς θεοῖς. φίλους εὐσέβει. τούτους αἰ-
δῶ. Νῆρηγεμόνα ποιεῖ. ὅδ' ἄρ ἴδῃς, μὴ λέ-
γε. εἰδῶς σίγα. τοῖς σεαυτοῖ πρῶτον ἴδι.
τὰ ἀφανῆ τοῖς φανερῶς τεκμαίρε.

πρὸς θεέντα.

Τέλθ' ὅραρ μακροῦ βίῃ. ὅραρ ἀνθρωπί-
νῃ βίῃ ἔτῃ ἐβδωμήκοντα. πᾶν ἐστὶν ἄν-
θρωπῶ συμφορῆ. οὐχ ὁ μέγα πλῆσιθ
μᾶλλον τῷ ἐπ' ἡμέρῳ ἔχοντῶ ὀλβιώτῶ
ἔσῃ, εἰ μὴ οἱ τύχῃ ἐπίσσοιτο πάντα καλὰ ἔχον-
τι τελευτῆσαι. σκοπέειν χεὶ πάντοσ χεῖμα-
τῶ πῶς κελυπῶ, κῆ ἀποβήσεται. πολλοῖ-
σι καὶ δὴ ὑποδέξασ ὄλβου ὁ θεὸς πρὸξείζου
ἀνέτρεψε. ὁ μὲν λόγῶ εἰδῶλον πῶ ἔργων,
βασιλευς δὲ ἰχυρότατῶ τῆ δ' ὠάμει. τὸ ἴσον
πόλεμον οὐ ποιεῖ. ὁ μὲν κόρῶ ὑπὸ τῷ πλῆ-
τα γῆ

Ἐκείνη ἄριστα ἢ πόλις οἰκεῖται, ἐν ἧ τούτους ἀγα-
θούς ἀνδρας συμβαίνει ἡμᾶς, καὶ τὸ ἐναν-
τίον, ἐν ἧ τούτους κακούς ἀμῶν. Καλὸν μὲν
ὄβριον ἢ τυραννίαν χωρίον, οὐκ ἔχει δὲ ἀπόβασιν.
Ἐργασίαν ἐν μεγάλοις πᾶσιν ἀδ' ἔμ χαλε-
πῶν. οἱ νόμοι τοῖς ἀραχνίοις ὅμοιοι. καὶ
γὰρ ἐκεῖνα ἔαρ μὲν ἐμπέση τι κ' ἄφορμῃ ἀδε-
νὲς σέγει: ἔαρ δὲ μῆζον διακόψαν οἴχεται.
τὸ δ' ἔορ καὶ οἱ νομοθέται οὐ καθ' ἑαυτὰ δ' ἄνα-
ται ὄνῃσαι τὰς πόλεις. οἱ δὲ αἰεὶ τὸ πλῆθος
ἀγοντες, ὅπως ἄρ' γνώμης ἔχωσιν: οὕτω δὲ
καὶ τὸ δ' ἔορ καὶ οἱ νόμοι εὖ μὲν ἀγόντων εἰσὶν
ὠφελίμοι, κακῶς δὲ ἀγόντων οὐδὲν ὠφελῶσιν.
οἱ παρὰ τοῖς τυράννοις δ' ἠνάμμοι παρὰ πλῆ-
στοι εἰσὶ ταῖς ψήφοις ταῖς ἐπὶ τῶν λογισμῶν.
καὶ γὰρ ἐκείνων ἐκάσῃ ποτὲ μὲν πλείω ση-
μαίνει, ποτὲ δὲ ἥττω: καὶ τούτων οἱ τυράννοι
ποτὲ μὲν ἐκασὸν μέγαρ ἄγασιν ἢ λαμπρόν,
ὅτε δὲ ἄτιμον. πεφυλαγμένον ἄνδρα ἐκασὸν
ὄρα μὴ κρυπτόν ἔγχεσθαι ἔχωρ κραδίλω φαίδρῶ
προσενέπη προσώπῳ. γλώσσα δὲ οἱ διχόμυ-
θον ἐκ μελαίνης φρενὸς γεγωνῆ. Γηράσκω δ'
αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενον. τοσούτω διαφέ-
ρει ἢ φρόνησις τῶν ἀρετῶν, ὅσω ὄρασις τῶν ἄλ-
λων αἰσθήσεων. ὁ πολλοῖς φοβερὸς ὡρ πολ-
λοῦς φοβεῖσθαι. ὅσον ἐν πολέμῳ δ' ἄναται σί-
δηρον, τοσούτον ἐν πολιτείᾳ λόγον εὖ ἔχωρ
ἰσχύει. τὸ γῆρας ὄσμῳ ὄβριον κακῶν. εἰς αὐ-
τὸ γούρ πάντα καταφεύγει. ἐκ χρυσῶ ποτῆ-
D ρίε

εἰς τῶν φάρμακον, καὶ παρὰ φίλον εὐγνώ=
μον. συμβεβηκὸς λαμβάνειν ταυτὸν ὅτι. Ο
κατὰ θεὸν φίλον ῥέει μέλι ἢ γάλα τοῖς ἀλη=
θέσι λόγοις. Γαμβρὺς ὁ μὲν ἐπιτυχῶν, εὖρον
ἦν: ὁ δὲ ἀποτυχῶν ἀπώλεσε καὶ θυγατέρα.
Εἰς ἀρχὴν κατασθεῖς μὴ ἐνὶ χροῶ πονηρῶ προσ=
τάς διοικήσεις. ὦν γὰρ ἂν ἐκείνῳ ἀμάρτη
σοὶ τὰς αἰτίας τῷ ἀρχοντι ἐπιθήσῃσι. ἴψῳ ἢ
θυγατρὶ μὴ προσμηδίασεις, ἵνα μὴ ὑσεροῦδα=
κρύσης. Σπάνιον εἰσαγε σὸν πόδα πρὸς τὸν
φίλον, ἵνα μὴ σου πληθεῖς μισήσῃ σε. μὴ ἐ=
ποτε ὀρεχθῆς κτήσασθαι φίλον, τὸν μήτε ψυχῶ
μήτε σώμασ' εὖ ποιῆσαι δ' ὠάμνον. ἐρωτη=
θεὶς ὑπὲρ τοῦ κροίσου, τίς σοι δοκεῖ εὐδαίμων;
πέλλῳ, ἔφη, ἀθλωαῖῳ ἢ κλεώβει ἢ βίτωρ
ἢ τὰ δρυλλόμενα. φασὶ δ' ἕννευ ὅτι κοσμή=
σας ἑαυτὸν ὁ κροῖσῳ πάντοδ' ἀπῶς, καὶ κα=
θίσας εἰς τὸν δρόνον, ἦρετο αὐτὸν εἴ τι δέμα
κάλλιον τεθέαται. ὁ δὲ ἀλεκτρυόνας εἶπε, φα=
σιανούς καὶ ταῶς. φυσικῶν γὰρ ἄνθη κεκόσ=
μῶνται ἢ μυρίω καλλίονι. ἐρωτηθεὶς διὰ τί
κατὰ πατροκτόνον νόμον οὐκ ἔθηκε, διὰ τὸ
ἀπελπίσαι ἔφη. πῶς τε ἦκιστα ἀδικοῖεν οἱ ἀν=
θρώποι, εἰ ὁμοίως ἔφη ἀχθοῖντο τοῖς ἀδικῶ=
ντοῖς, οἱ μὴ ἀδικῶντο. Δακρύων τὸν παῖ=
δα τελευτήσαντα, πρὸς τὸν εἰπόντα, ἀλλ'
οὐδ' ἐν ἀνύτῃ, εἶπε, δι' αὐτὸ δὲ τὸ δακρύον,
ὅτι οὐδ' ἐν ἀνύτῃ. ἐρωτηθεὶς πῶς ἄριστα αἰ πό=
λαι οἰκοῖντο, εἶπε, ἔαρ μὲν οἱ πολίται τοῖς
ἀρχαῖς

ἄρχοι πείθονται, οἱ δὲ ἄρχοντες τοῖς νόμοις.
ἐρωτηθεὶς ἀπὸ πωριάνδρου παρὰ πότον ἐπει-
σιωπᾶν ἐτύγχανε, πότῳ δὲ διὰ λόγων πάντις
ἢ διὰ μωρίας σιωπᾶν, ἀλλ' οὐδ' εἰς ἄρ' εἶπε, μω-
ρὸς σιωπᾶν ἐν συμποσίῳ δ' ἄναται. Παρὰ πό-
τον τῷ ἀδελφεῖ δ' αὐτῷ μέλθ' τίσα φθῶ-
ῶσαντ', ἦσθ' ἑλ' μέλει, καὶ προσέταξε ἑλ' ἑ-
μερακίῳ διδάξαι αὐτὸν. ἐρωτήσαντ' δ' ἐ-
λ' διὰ ποίαν αἰτίαν τῶτο ἐπώδ' ασεμ. ὁ δὲ
εἶπε, ἵνα μαθῶν αὐτὸ ἀποθάνω. ἐρωτηθεὶς εἶ-
πεν, ἀρίστους ἀθλωαίους νόμους ἔγραψεν, ὡρ' ἄρ',
εἶπε προσεδέξαντο τοὺς ἀρίστους. τῆς πεσι-
στράτ' δ' ἡμαγωγίας, ὅτι τυραννίδ' ἦρ' ἡμ-
χάνημα, φανερὰς γηνομλίας, μηδ' ἐνὸς ἀμύ-
νεως, μὴ δὲ κωλύειν τολμῶντ', ὁ σόλων δ' ἐ-
νεγκάμεντ' τὰ ὄπλα καὶ πρὸ τῆς οἰκίας
δέμεντ', ἡξίον βοηθῆν τοὺς πολίτας. πέμ-
ψαντ' δὲ πεσιστράτ' πρὸς αὐτὸν καὶ πω-
θανομλίας τίνι πεποιθῶς ταῦτα περάτῃ, ἑλ' ἑ-
γῆρα εἶπερ. προσπῆσαντ' αὐτῷ τινὸς ἡνέ-
χετο, μεμφαμλίου δὲ αὐτῷ ἐτέρου ἐπὶ τῶ-
τω εἶτα οἱ μὲν ἀλιεῖς εἶπερ ὑπομλίουσι ραί-
νεως τῆς θαλάσσης ἵνα κωβίον δεκράσωσι: ἐγὼ
δὲ ἀνάχομαι τὸ αὐτὸ παθεῖν ἵνα ἄνθρωπον
ἀλιεύσω. νόμοι. εἴρ' ἡε μὴ τρέφῃ τοὺς γο-
νέας ἀτιμῶν ἔσω. ἀλλὰ καὶ ὁ τὰ πατρώα
κατεδιδωκῶς, ὁμοίως. ὑἱῶ τρέφειν τὸν πα-
τέρα μὴ διδάξάμενον τέχνῳ ἐπαναγ-
κῆς μὴ ἔσω. ὁ ἀργὸς ὑπεύθυντ' ἔσω παν-

τί τοῦ βυλομύου γράφει. Οἴταιρηκῶς τοῖ
 βήματ' εἰργέτω. Ο ἐπίτροπ' τῆ τῷ ὄρ=
 φανῶρ μητρὶ μὴ σιωικεῖτω. Εἰς ὅρ' ἡ οὐσία ἐρ=
 χεται τῷ ὄρφανῶρ τελευτησάντων, μὴ ἐπι=
 τροπόνετω. Δακτυλιογλύφω μὴ ἐξέσω σφρα=
 γίδα φυλάττειν τὴν τραπεζάντ' δακτυλίου.
 Ἐὰν ἕνα ὀφθαλμὸν ἐκκόψῃ τις, ἀντεκκοπήτωρ
 οἶδ' ὕο. Αἱ μὴ ἔθ' μὴ ἀνέλη, εἰ δὲ μὴ θάνατ'
 ἢ ζημία. Τῷ ἀρχονὶ ἄρ' μεθύωρ ληφθῆ, θάνα=
 τ' ἢ ζημία ἔσω. Ο ἐνθάσει μὴ ἑτέρας μερί=
 δ' ἢ γυόμυ' ἄτιμ' ἔσω. Μοιχὸν ἀνε=
 λῆρ' τοῦ λαβόν' ἡμίς ἔσω. Ἐὰν δ' ἀρπάσῃ
 τίς ἐλευθέρων γυναικᾶ, ἢ βιάσῃται, ζημία
 ἑκατὸν δραχμαὶ ἔσω. καὶ τραπεζογεύῃ δρα=
 χμαὶ εἴκοσι. Παντὶ λαβῆρ' δίκῃ ὑπὲρ τοῖ κα=
 κῶς πεπονθότ' ἐξέσω. Τὸν τεθνηκότα μὴ
 δεῖς κακῶς ἀγορεύετω. Ζῶντα κακῶς λέγων
 πρὸς ἰδρῶς ἢ δικαστηρίοις ἢ ἀρχείοις καὶ δε=
 ωρία οὐσῆς ἀγώνων, τρεῖς δραχμαὶ τοῦ ἰδι=
 ὄτη, δύο δ' ἄλλας εἰς τὸ δημόσιον ἀποδίνετω.
 Ἐπὶ τοῖς σώμασι ῥοφείλῃ μὴ ἐξέσω. Δῶρον λα=
 βῆρ' ἀνδρὶ παρὰ γυναικὸς ἢ γυναικὶ παρὰ
 ἀνδρὸς μὴ ἐξέσω.

γ.

ΧΙΛΩΝ.

ἕιος πάγκτ' λακεδαι=
 μόνι' ἔφη.

ΓΝῶθι σεαυτὸν. πίνωρ μὴ πολλα λάλει.
ἁμαρτίσῃσ γάρ. μὴ ἀπείλει τοῖς ἐλευ=
 θέροις.

θέροις. οὐ γὰρ καλόν. μὴ κακολόγει τοὺς πλη-
σίον. εἰ δὲ μὴ ἀκρόση ἐφ' οἷς λυπηθήσῃ. ἐπὶ τὰ
δ' ἔπειτα τῶν φίλων βραδείως παρῆς. ἐπὶ δὲ
τὰς ἀτυχίας ταχέως. γάμους εὐτελεῖς ποιεῖ.
τὸν τελευτηκότα μακάριζε. πρεσβύτητον
σέβει. τὸν τὰ ἀλλότρια πρὸς γαζόμενον μίση.
ζημίαν αἰεὶ μάλλον ἢ κέρδιον αἰσχροῦ. τῶ
δυσυχῶν μὴ ἐπιγέλα. τραχὺς ὡρὶς ἡσυχον
σεαυτὸν παρέχε, ὅπως σε αἰχμῶνται μάλ-
λον ἢ φοβῶνται. τῆς ἰδίας οἰκίας προσάτει.
ἢ γλώσσα σε μὴ προτρέχεται τοῦ νοῦ. θυμὸν
κράτει. μὴ ἐπιθύμει ἀδάματα. ἐν ὁδῶ μὴ
πευθε προάγει. μηδὲ πῶν χεῖρα κίνει. μανι-
κὸν γὰρ. νόμοις πείθει. ἀδικημένοις διαλ-
λάσσει. ὑβριζόμενον δὲ τιμωρεῖ.

προσεθέντα.

Φύλαττε σεαυτὸν. μανικῶν μὴ ἔχθαιρε.
ἠρεμίας χεῖρα. πρόνοια πρὸς τὸ μέλλοντον
λογισμῶν καταληπτὴ ἀνδρός ὅστις ἀρετή. ἐν
λίθιναις ἀκόναις ὁ χρυσὸς διετάσσεται διδόνει
βασάνον φανεράν. ἐν δὲ χρυσῶ ἀνδρῶν ἀγα-
θῶν τε κακῶν τε νοῦς ἐδῶκ' ἐλεγχον. πλεονε-
κακίας μάλλον ἢ καλοκαγαθίας ἐστὶν ὑπηρε-
της. τί ὅστις πλεονεκακῶν, ἐφο-
δίων ἀτυχημάτων, χορηγία πονηρίας. πλεονε-
κακίας ἀπὸ κακῆς ἐργασίας ἐπιγενόμενον ἐπι-
φανέσθον ὄνειδος κέκτεται. Δαπανώμενον
ἐφ' ἃ μὴ δ' εἶ, ὀλίγον ἔστι ἐφ' ἃ δ' εἶ, τὸ μὴ κε-

κτῆσιν πλοῦτον, βλάβω οὐ κομίζει τοσαύτως·
τὸ δὲ τοῖς οὔσι κακῶς κεχρησῆς, ἀπόλλυσι τὸν
ὄντα φασὶ βίον κεχρημύον βίου. πρὸς τὸν
ἀδελφὸν δυσφορῶντα, ὅτι μὴ ἔφορθε ἐγένε-
το, αὐτὸς ὄντα, ἐγὼ μὲν γὰρ ἔφη ἐπίσασμαι
ἀδικεῖσθαι, σὺ δὲ οὐ. φασὶ δ' αὐτὸν καὶ ἄσωπον
πυθέσθαι, ὃ Ζεὺς τί εἶη ποιῶν. τὸν δὲ φᾶναι, τὰ
μὲν ὑψηλὰ ταπεινῶν, τὰ δὲ ταπεινὰ ὑψηλῶν.
ἔρωτηθεὶς τίνι διαφέρουσιν οἱ πεπαιδευμένοι
πῶς ἀπαιδευτῶν, ἔφη, ἐλπίσιν ἀγαθαῖς. τί
δύσκολον, τὸ τὰ ἀπόρρητα σιωπῆσαι, ἢ χο-
λῶν εὐδίασθαι. καὶ ἀδικήμων δ' ἀνάσσει φέ-
ρειν. πρὸς τὸν εἰπόντα μηδ' ἕνα ἔχειν ἐχθρὸν,
ἔοικας ἔφη, σὺ μὴ δὲ φίλον ἔχειν. αἱ γὰρ ἐχθραὶ
ταῖς φιλίαις εὐθύς ἐπακολυθῶσι καὶ συμ-
πλέκονται. ἔρωτηθεὶς τί χαλεπώτατον, τὸ
γινώσκειν ἑαυτὸν ἔφη. πολλὰ γὰρ ὑπὸ φιλαυ-
τίας ἕκαστον ἑαυτῷ προσιθένα. Δυπουμνίου
Ζυγὸς ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς κακοῖς, εἶπερ, εἰ τὰ πάντα
κατανοήσῃς, ἢ τῶν ἐπὶ τοῖς σεαυτοῖς δυσφορή-
σεις.

δ.

ΠΙΤΤΑΚΟΣ

μιτυλιώται.

Καὶ εὖ γινώθι, ὃ μέλλεις ποιῆν, μὴ λέγε.
ἀποτυχῶν γὰρ καταγελασθήσῃ. τοῖς
ἐπιτηδείοις χεῖν. ὅσα νεμεσᾶς ἴδῃ πλοῦτον,
αὐτὸς μὴ ποίει. ἀπραγοῦντα μὴ ὀνειδίσει.
ἐπί

ἐπὶ γὰρ τούτοις νέμεσις θεῶν κἀθήται. Παρα-
καταθήκας ἀπόδ' ὁ. ἀνέχου ὑπὸ τῷ πλοσί-
ορ μικρὰ. ἀγάπα τὸν πλοσίον, μικρὰ ἐλατ-
τέρει' ὁ, τὸν φίλον κακῶς μὴ λέγε, μὴδ' εὖ
τὸν ἐχθρὸν. ἀσυλλόγισον γὰρ τὸ τοιούτον.
Δεινὸν τὸ σωιδ' ἔρ (τὸ μέλλον.) ἀσφαλὲς τὸ
γνώμενον. ἀσαφὲς τὸ μέλλον. Πισὸν γῆ. ἀπι-
σον δάλασα. Απλησον κέρδ' ὁ. κτήσαι κα-
λοκαγαθίαν. Θεραπείαν ζητεῖ. φίλει πῶ παι-
δείαν, σωφροσύνην, φρόνησιν, ἀλήθειαν, πίσιν,
ἐμπειρίαν, ἐπιδ' ἐξιότητα, ἐταιρείαν, ἐπιμέλει-
αν, οἰκονομίαν, τέχνην, εὐσέβειαν.

πρὸς θεόντα.

Τὸ ἥμισυ τοῦ πάντ' ὁ πλοῖον. Χαλεπὸν
ἐσθλὸν ἔμμενα. ἀνάγκη δ' οὐ δεοίμα-
χονται. ἀρχὴ ἀνδρῶν δ' εἰκνύει. τὰς νίκας ἀνδρῶν
αἵματ' ὁ ποιεῖ. πῶ κατὰ σαυτὸν ἔλα. εὐ-
χάρισον ὁ χροῖον. ἡδονὴ σὺν θεῷ καλῶ δίκαι-
ον. Σωετῶν ἀνδρῶν πρὶν γῆρας τὰ δυσχρῆ
προνοῆσαι, ὅπως μὴ γῆνται: ἀνδρείων δὲ
γνώμενα εὖ δεῖν. ἔχοντα δ' εἰ τόξον καὶ ἰο-
δόκον φαρέτραν σείχην ἐπὶ φῶτα κακῶν. πι-
σον γὰρ οὐδὲν γλώσσα διὰ σώματ' ὁ λαλῆ
διχόμυθον ἔχουσα κραδίῳ νόημα. τῷ μὲν
ἀγρίωρθρίον κἀκίσον ὁ τύρανν' ὁ: τῷ δὲ ἡμέ-
ρων ὁ κόλαξ. νόμ' ὁ. θεῷ μεθύοντι ἔαρ ἀ-
μάστι διπλὴ ζημία ἔσω. κροίσθ' δ' ἰδόντ' ὁ
ζημίματα οὐκ ἐδέξατο, εἰπὼν ἔχην ὦρ ἐβδ-

D 4

ΛΕΤΟ

λετο διπλάσια. ἄπειδ' ἔτι γὰρ τὰ δ' ελφ' ἔ
τελευτήσαντ' ἔκεκληρονομηκέναι. τῶν κυ=
μαίων πεμφάντων αὐτῶ φονέα, μαθὼν καὶ
ἀπολύσας εἶπε: συγγνώμη μετανοίας κρείσ=
σων. ἐρωτηθεὶς τί ἄριστον, ἔφη τὸ παρὸν εὖ πρῆν.
ἢ ὑπὸ κρείσσει, τίς ἀρχὴ μεγίστη, ἢ τὸ ποικί=
λ' ἔφη, ζύλων σκισμάτων τὸν νόμον. ἐρωτηθεὶς ὑπὲρ
μυρσίλου, τί παρὰ δ' ὄξω εἶν' ἔωρακως, ἀπέκρι=
νε τύραννον γέροντα. καλὸν μὲν ἔπι τὸ δ' εἶ=
πνον οὐ πρότερον ὡμολόγησεν, ἢ πωθεῖσθαι τῶν
κεκλημμένων ἕκαστον. ἔφη γὰρ ὅτι συμπλοῦν
ἀγνώμονα δ' εἶ φέρειν, καὶ σύσκιον, οἷς συμ=
πλῆρ' ἀνάγκη καὶ συστρατεύεσθαι: πρὸς δὲ τὸ
συμπόταις ἑαυτὸν ὡς ἔτυχε καταμιγνύειν, οὐ
νῦν ἔχοντ' ἀνδρῶς ὄξω. ἐπύθετό τιν' ἔτι,
διότι οὐ βόλεται γῆμαι. τὸ δὲ φῆσαντ',
ἔαρ μὲν καλῶ γῆμαι ἔξω κοινῶν, ἔαρ δὲ ἀσχετῶν,
ἔξω κοινῶν. οὐ μὲν οὖν ἔφη. ἀλλ' ἔαρ μὲν κα=
λῶ γῆμαι, οὐχ ἔξω κοινῶν, ἔαρ δὲ ἀσχετῶν
οὐχ ἔξω κοινῶν. ἐρωτηθεὶς εἰ λανθάνει τις τοὺς
θεοὺς φαῦλόν τι ποιεῖν, εἶπερ οὐ, οὐδ' ἐδ' ἰανοῦ=
μεν. ἐσιῶν ξένους ἐπελθῶσα ἢ γυνὴ μετ' ὄξω
γῆς ἀνέτρεψε πρὸς τράπεζαν. τῶν δὲ ξένων δι=
ατραπέντων, ἕκαστον τί, ἔφη, ἡμῶν κακὸν ὄξω.
ὦ δὲ τοῦ μὲν, ἄριστα πρῶτα:
οὐτ' ἔτι μακάριον ἐν ἀγορᾷ νομίζεται,
ὅταν δ' ἀνοίξῃ πρὸς τὴν τρισάθλιον,
γυνὴ κρατῆ πάντων, ἐπιτάτῃ, μάχετ' αἰεὶ.
ἀπὸ πλεόνων ὀδυνᾷτ', ἐγὼ δ' ἀπὸ οὐδ' ενός.
ἐν

ἔν τῆ μιτυλιῶν ταπσκέυασε τοῖς ἰδροῖς κλί=
 μακα, εἰς οὐδέμιαρ μὲν χῆσιρ ἐπιτήδ' εἰορ,
 αὐτὸ δὲ τὸτο ἀνάθημα εἶναι, ἀνιτήομλυϑ πῶ
 ἐκ τῆς τύχης ἄνω καὶ κάτω μετὰ πῆσιρ, τρέ=
 πορτινά πῶ μὲν εὐτυχόντων ἀνιόντων, κα=
 τιώντων δὲ πῶ δυσυχόντων. Παρακαλόμε=
 νϑ υἱῶ καὶ πατρὶ διαιτῆσαι, εἶπε πρὸς τὸν
 υἱὸν, εἰ μὲν ἀδικώτερα μέλλεις λέγειν τοῖ πα=
 τρὸς κατακριθῆσι: εἰ δὲ δικαιώτερα, διὰ τὸτο
 αὐτὸ ἄξιϑ εἰ κατακριθῶαι.

ε.
 Θ Α Λ Η Σ
 ὁ μιλῆσιϑ.

Ε γνῶα, πάρα δ' ἄτκ. φίλων παρόντων καὶ
 ἀπόντων μέμνησο. Μὴ πῶ ὄφιρ καλλω=
 πίξου, ἀλλ' ἐν τοῖς ἐπιτηδ' εὐμασίρ ἴαθι καλῶς.
 Μὴ πλῶτε κακῶς. Μή σε διαβαλλέτω λόγϑ
 εἰς τοὺς πῶσιεως κεκοινωνηκότας. Κολακεύειρ
 γονεῖς μὴ ὀκνε. Μὴ προσδέχου τὸ φαῦλον.
 οἴους ἄρ' ἐράνοους ἐμέγικης τοῖς γονεῦσι, τῶ=
 τους αὐτούς ἐν τῶ γῆρα πρὸ πῶ τέκνων
 προσδέχσ. Χαλεπὸν τὸ εὖ γνῶναι. ἴδισορ τὸ
 ἐπιθυμίας τυχεῖρ. ἀνίασὸρ ἀργία. κακὸρ ἀ=
 κρασία. βαρὺ ἀπαιδ' οὐσία. Δίδασκε καὶ μάν=
 θανε τὸ ἀμεινον. ἀργὸς μὴ ἴαθι, μήδ' ἄρ' πλῶ=
 τῆς. πῶ εὐτυχίαν κρύπτει φθόνος χάριρ, (μὴ
 οἰκτεῖρου.) μέτρω χῆ. Μὴ πῶσι πῶσιθνε. Αρ=
 χωρκόσμε σαυτόρ.

D 5

πρὸς εἰς

πρὸς ἐθέντα.

Θεῶν πλεῖα πάντα. θεοὶ πάντα ὀρῶσι.
 οὐτί τὰ πολλὰ ἔπη φρονίμῳ ἀπεφί=
 νατο δόξαν. ἔμ τι μάνθνε σοφόν. ἔμ
 ἡ κεδνὸν αἶσθ. λύσεις γὰρ ἀνδρῶν κωτίλων
 γλώσσας ἀπθαντολόγους. πρεσβύτατον τῶν ὄν=
 των θεός. ἀγγύνητον γῆ. κάλλισον κόσμῳ.
 ποιήμα γῆ θεός. μέγισον τόπῳ, ἅπαντα γῆ
 χωρεῖ. τάχισον νοῦς, διὰ πάντος γῆ τρέχει.
 ἰχυρότατον ἀνάγκη. κρατεῖ γῆ πάντων. σο=
 φώτατον χρόνῳ, ἀνδύσκει γῆ πάντα. κοινό=
 τατον ἐλπίς, ἢ γῆ οἷς ἄλλο μηθέρ, αὐτὴ πάρε=
 σι. ὠφελιμώτατον ἀρετῇ. ἢ γῆ τὰλλα θεῶν γῆ=
 ὄς καλῶς ὠφέλιμα ποιῆ. βλαβερώτατον κα=
 κία, ἢ γῆ τὰ πλεῖστα βλάβη πρᾶγμα μὴ.
 πᾶσον τὸ κατὰ φύσιν λέπει πρὸς ἰδονάς γε
 πολλάκις ἀπαγορεύουσιν. Δεῖ τὰ μὲν εἰκότα
 λέγειν, τὰ δὲ ἀμήχανα σιωπᾶν. Δεῖ τοῖς ἐχ=
 θροῖς καὶ πρὶ τῶν πισῶν ἀπισθῆν, τοῖς δὲ φίλοις
 ἢ τὰ ἀπισα πισεύειν. τῆς μητρὸς ἀναγκαζέ=
 σκες αὐτὸν γῆμαι, νῆ δῖα ἔλεγεν, οὐδ' ἔπω και=
 ρός. εἶτα ἐπειδὴ πρῆβκεν ἔγκη μὴ εἶπε, οὐκέ=
 ἡ καιρός. ἐρωτηθεὶς δὲ διὰ τί ἀκμάζωρ οὐκ ἐπα=
 δοποίησεν, ἀπεκρίνατο, διότι τὸ ζῆν οὐκ ἐβδ=
 λόμῳ λύπαις ἀυθαρέτοις κατεγυῆσαι. βδλό=
 μνος δ' ἔξαιρᾶσθ εἶναι πλῆτῆρ, φορᾶς μελλό=
 σκες ἔσεσθ πρὸνοήσας, ἐμιοθώσατο τὰ ἐλαϊδρ=
 γεια ἢ πᾶμπλασα σωθῆλε γῆματα. ἔφασκε
 τριῶν τῶν ἐνεκα χάριν ἔχεν τῆ τύχη, πρῶτον
 μὲν

μὲν ὅτι ἄνθρωπος ἐγγύτερον ἢ οὐ θηρίον. εἶτα
 ὅτι ἀνὴρ ἢ οὐ γυνή. τρίτον ὅτι ἕλληνας ἢ οὐ βάρ-
 βαρος. οὐδ' ἐμ' ἔφη τὸν θάνατον διαφέρει, ἢ ζῆν.
 σὺ οὖν, ἔφη τις, διὰ τί οὐκ ἀποθνήσκεις; ὅτι
 ἔφη οὐδ' ἐμ' διαφέρει. πρὸς τὸν πονηρόν τι πρό-
 τερρον ἐγεγόνει νύξ ἢ ἡμέρα, ἢ νύξ ἔφη μιᾶ ἡμέρα
 πρότερον. ηρώτησε τις αὐτὸν εἰ λίθοι θεοὺς ἄν-
 θρωπος ἀδίκων, ἀλλ' οὐδ' ἐδιδόκειν.
 ἔφη. πρὸς τὸν μοιχὸν ἐρόμενον εἰ ὁμοσεὶ μὴ με-
 μοιχθῆναι, οὐ χεῖρον ἔφη μοιχείας ἐπισηκία.
 Ερωτηθεὶς τί δύσκολον, ἔφη τὸ ἑαυτὸν γινῶναι.
 τί δὲ εὐκολον, τὸ ἄλλω ὑποτίθεσθαι. τί ἴδιον,
 τὸ ἐπιτυγχάνειν. τί τὸ θεῖον, τὸ μήτε ἀρχὴν
 ἔχειν μήτε τέλος. τί δύσκολον εἰν τεθαμμέ-
 νον, γέροντα ἔφη τυραννον. Πῶς ἄρ' τις ἀτυ-
 χίαν ῥᾶσα φέροι, εἰ τοὺς ἐχθροὺς χεῖρον πράσ-
 σοντας βλέποι. Πῶς ἄρ' ἄριστα ἢ δίκαιότατα
 βιώσασκεν, εἰ ἄρ' αὐτοῖς ἄλλοις ἐπιμῶμεν, αὐ-
 τοὶ μὴ δρωσκον. τίς εὐδαίμων, ὃ τὸ μὲν σῶμα
 ὑγιές, τὸ δὲ ψυχὴν εὐπαίδευτον. Πόσον ἀπέ-
 χει τὸ ψεῦδος τοῦ ἀληθοῦς, ὅσον ἔφη ὀφθαλμοὶ
 τῶν ὠτων.

5.

ΒΙΑΣ

τρυταμίδης τριωεύς.

Οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι κακοί. Χρὴ πρῶτον
 αὐτὸν ἐμβλέψαντα πράττειν, εἰ μὲν καλὸς
 φαίνεται, καλὰ ποιεῖν, εἰ δὲ ἀσχηρὸς, τὸ τῆς φύσεως
 ἐλλίπεις

ἐλλιπὲς διορθῶν, ἄσκει καλοκαγαθίαν. βρα-
δέως ἐγχείρει, ὅδ' ἄρ' ἄρξῃ διαβεβαῖν. μίσει
τὸ ταχὺ λαλῆν, μὴ ἀμάρτης. μετάνοια γὰρ
ἀκολυθῆ. μήτε εὐήθης ἴδι, μήτε κακοήθης.
ἀφροσύνη μὴ προσδέχῃ. φρόνησιρ' ἀγάπα.
πάντοτε λέγε ὡς εἰσι θεοί. νόη τὸ πραττόμενον.
ἄκρε πολλά. λάλει καίρια. Πένης ὦρ' ὡλθ-
σίοις μὴ ἐπιτίμα, ἢ μὴ μέγα ὠφελῆς. ἀνάξι-
ον ἄνδρα μὴ ἐπαίνει διὰ πολλῶν. Πείσας λά-
βε, μὴ βιασάμεν. ὅταν ἀγαθὸν πράσῃς,
θεοὺς μὴ σεαυτὸν αἰτιῶ. κτήσαι ἐν μὲν νεότη-
τι εὐπραξίαν, ἐν δὲ τῷ γῆρα σοφίαν. ἔξῃς ἔργω
μνήμην, καιρῶν εὐλάβειαν, τρόπῳ γυναιότητα,
πόνῳ ἐγκράτειαν, φόβῳ εὐσέβειαν, πλῶτῳ
φιλίαν, λόγῳ πεθεῶν, σιγῇ κόσμον, γνώμῃ δι-
καιοσύνην, τόλμῃ ἀνδρείαν, πράξει δ' ὠσαυτί-
αν, δόξῃ ἡγεμονίαν, φύσει εὐγύειαν.

προσθέντα.

Αστοῖσιρ' ἄρεσκε πᾶσιρ' ἐν πόλει αἴκε μέ-
νης. πλείω γὰρ ἔχει χάριν. αὐθάδης
δὲ τρόπῳ πολλάκι βλαβερὰν ἐξέλαμψεν
ἄταν. τὸ μὲν ἰχυρὸν γυνεῶν, τῆς φύσεως ἔρ-
γορ' τὸ δὲ λέγειν δ' ἄνασθ' τὰ συμφέροντα τῆ
πατρίδι, ψυχῆς ἴδιον καὶ φρονήσεως. εὐπο-
ρία δὲ χημάτων πολλοῖς καὶ διὰ τύχην πρι-
γίνεται. ἀτυχῆς δ' ἀτυχίαν μὴ φέρωρ. νόσθ
ψυχῆς τὸ πῶν ἀδωάτων ἔσθ. ἀλλοτρίων κα-
κῶν ἀμνημόνυτ' ἴδι. οὕτω περὶ ζῆν, ὡς
καὶ ὀλίγορ' καὶ πολλὴν χρόνον βιωσόμενθ. οἱ
ἀγαθοὶ

ἀγαθοὶ εὐαπάτητοι. εἰκόσιν τοῖς ὀμμασι τῆς
γλαυκῆς, οἱ πρὶ τῶν ματαίᾳ σοφίᾳ ἠχοληκό-
τες. καὶ γὰρ ἐκείνης αἰὼς νυκτὸς μὲν ἔρρων-
ται: ἡλίου δὲ λάμπαντες ἀμαυρῶνται. καὶ
τῶν δὲ δίανοιᾳ ὀξυτάτη μὲν ἔστι πρὸς τῶν
ματαιότητι δειψία, πρὸς δὲ τῶν τοῦ ἀληθι-
νοῦ φωτὸς κατακίνοσιν δὲ ἀμαυρῶνται. τόπων
μεταβολαὶ οὔτε φρόνησιν διδάσκουσιν, οὔτε
ἀφροσύνη ἀφαιρῶνται. οἱ φρόνιμοι μᾶλλον
ὑπὸ τῶν ἀφρόνων, ἢ ἀφρονες, ὑπὸ τῶν φρονίμων
ὠφελῶνται. οὗτοι μὲν γὰρ φυλάττονται τὰς
ἐκείνων ἀμαρτίας, ἐκεῖνοι δὲ τὰς τῶν μὴ μι-
μῶνται κατορθώσεις. Δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα
μεμνησθῆναι μὲν τῶν γεγενημένων, πράττειν δὲ τὰ
ἐνεσώτα, πορὶ δὲ τῶν μελλόντων ἀσφαλίζεσθαι.
μία ἐστὶν ἀρχὴ τοῦ καλῶς βεβλημένου, τὸ γινῶναι
πρὶ ὅτι ὁ λόγος: εἰ δὲ μὴ, τοῦ πάντος ἀμαρ-
τάνην ἀνάγκη. τοὺς αὐτὸν μύθεον πρὸ τῶν δεῶν
φρένας ἀγαθὰς, καὶ μὴ ἑαυτοὺς παιδεύοντας,
ἀναιδήτους ἐφασκεῖναι. οὔτε γὰρ ζωγράφου
εὐχόμενον τοῖς θεοῖς δεῖν αὐτῶν γραμμῶν καὶ
εὐχνοῖαν λαβεῖν ἄν, εἰ μὴ μάθοι τέχνῳ: οὔτε
μουσικὸν γυνέσθαι ποτ' ἄρ' ἐνεκεν εὐχῆς, εἰ μὴ ἄν
τὰ μουσικὰ μάθοι. τὸν δὲ αὐτὸν τρόπον οὐτ'
ἀν φρόνιμον ἵνα γυνέσθαι εὐχόμενον, εἰ μὴ τῶν
τῶν πῶν μάθησιν λάβοι. ἐρωτηθεὶς τί δ' ὕχε-
ρες; πῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἔφη, μεταβολῶν εὐγε-
νῶς ἐνεγκῆν. καὶ, ποῖος τῶν δανάτων κα-
κός; ἔφη, ὁ ἀπὸ τῶν νόμων ἐπαγόμηνος. καὶ
τίς

τίς ἄριστος σύμβουλος; ὁ καλός. συμπλέων
 ποτὲ ἀσεβέσι χεμαζομένης τῆς νεώς, κακείνων
 τοὺς θεοὺς ἐπικαλουμένη, σιγαῖτε ἔφη, μὴ αἰ=
 σθωνταὶ ὑμᾶς ἐνθάδε πλεόντας. ἐρωτηθεὶς ὑπὸ
 ἀσεβῶν ἀνθρώπων τί πρὸς ἐσὶν εὐσέβεια, ἐσίγα. τὸ
 δὲ πρὸ αἰτίας τῆς σιγαῖς πυθομένη, σιωπῶν, ἔφη,
 ὅτι πρὸς τῷ οὐδὲν σοι προσκόντων πωθάνη.
 ἐρωτηθεὶς τί γλυκὺ ἀνθρώποις, ἐλπίς ἔφη. ἢ τί
 τῷ κατὰ τὸν βίον ἀφοβοῦν, ὀρθήσων εἰδῆσις. θα=
 νάτω μέλλων κατὰ δικάζων ἐδάκρυσε. εἰπόν=
 τος δὲ ἔειπεν, τί παθὼν αὐτὸς κατὰ δικάζων ἢ
 κλαίει; εἶπερ ὅτι ἀναγκαῖον ὅτι τῆ μὲν φύσει
 τὸ συμπαθὲς ἀποδύναται, τῷ δὲ νόμῳ πρὸς ψῆ=
 φον. τῷ πυθομένη τί τῷ ζῶον χαλεπώτατον
 ὄζειν, ἀπεκρίνατο, ὅτι τῷ μὲν ἀγρίων ὁ τύραννος,
 τῷ δὲ ἡμέρων ὁ κόλαξ. πρὸς τινὰ πρηνέων ἔφη, ὡς
 οὐδέδ' ἴε, μὴ οὐδέδ' ἴκλω, ἀλλὰ μὴ οὐκ αὐτὸς
 ἐπίδ' η. ἀμάσιδι κελδυθεὶς τὸ γρησώτατον ἀπ=
 πέμψαι κρέας τοῖς ἰδρείου, πρὸ γλώττην ἐξελῶν
 ἀπέπεμψεν, ὡς ἢ βλάβας ἢ ὠφελείας τὸ λέ=
 γειν ἔχοντες μεγάλας. θεασάμενος μάχαι=
 ραν ἐξ ἰμμυμένη ἔφη, τίς σε ἀπώλεσε ἢ τίνα σὺ

2. ΠΕΡΙ ΑἰΝΔΡΟΣ

κυψέλας κορίνθιος.

Μελέτη τὸ πᾶν. καλὸν ἰσυχία. ἐπισ=
 φαλὲς προπέτεια. κέρδ' αἰσχρὸν φύ=
 σεως κατ' ἡγορία. δημοκρατία κρείττον τυραννί=
 δ'. αἱ μὲν ἡδοναὶ θνηταῖς αἰδ' ἀρεταὶ ἀθάνα=

τοί.

Τοι. εὐτυχῶν μὲν μέτριον ἴδι, ἀτυχῶν δὲ φρο-
νιμῶ. φειδόμενον κρείττον ἀποθανῶν, ἢ ζώντων
ἐνδ' ἑαυτῶν. Σεαυτὸν ἄξιον πρῶτα κεύαζε τῶν γονέ-
ων. ζῶν μὲν ἐπαινεῖ, ἀποθανῶν ἢ μακαρίζου.
φίλοις εὐτυχῶσι ἢ ἀτυχῶσι ὁ αὐτὸς ἴδι. ὅμ-
ἄρ ἐκὼν ὁμολογήσεις πρὸς κέρρον πρῶτα βαινε. Λόγων
ἀποζήτητων ἐκφορὰ μὴ πειθῶ. Λοιδ' ὅρθως ταχυ-
εὐλιθῶ ἐσόμενῶ. τοῖς μὲν νόμοις παλαιοῖς
ζῶν, τοῖς δ' ὄφιοις προσφάτοις. μὴ μόνον τοὺς
ἀμαρτάνοντας κόλαζε, ἀλλὰ καὶ τοὺς μέλλον-
τας κώλυε. Δυστυχῶν κρύπτει, ἵνα μὴ τοὺς ἐχ-
θροὺς εὐφρανῆς.

πρὸς θεέντα.

Οργῆς κρατῆρ. κέρδ' ἄισχρον βαρὺ κει-
μήλιον. μηδὲρ χρημάτων ἔνεκα πράττειν.
δ' ἔϊ τὰ κέρδ' ἀντὰ κέρδ' αἴνειν. πράττει ἀμε-
ταμέλητα. τοὺς μέλλοντας ἀσφαλῶς τυραννή-
σειν, τῆ εὐνοίᾳ δ' οὐρυφορεῖσθ' ἔϊ, καὶ μὴ τοῖς ὀ-
πλοῖς. ὅσω ἄρ φθονῆς, τοσούτω μείζονων γίνῃ
πρόξενῶ ἀγαθῶν τοῦ φθονουμῶν. ὡσπερ ὁ ἴος
σίδ' κρον, οὕτως ὁ φθόνῶ πῶν ἔχουσαρ αὐτὸν
ψυχῶν δ' ζαναψήχει. ὡσπερ ἢ ἐρυσίβη ἰδίον ἐστὶ
τ' σίτ' νόσημα, οὕτως φθόνῶ ἐιλίας ὄξιν ἀρ-
ρώσημα. φθονέεισθ' κρέσσον ὄξιν ἢ οἰκτείρεισθ'. Ερω-
τήθεις δια τί τυραννῆ, ἔφη, ὅτι καὶ τὸ ἐκουσίως
ἀποσιῶσαι καὶ τὸ ἀφαιρεθῆναι κίνδυνον φέρει. καὶ
τί μέγισον ἐν ἐλαχίστῳ, εἶπε, φρένες ἀγαθαὶ ἐν
σώματι ἀνθρώπου. καὶ τί ὄξιν ἐλευθερία, εἶπερ ἀ-
γαθὴ σωείδ' κσις.

τέλῶ.

ΣΩΣΙΣ

ΣΩΣΙΑΔΟΥ

ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΣΟΦΩΝ

ὑποθήκῃ

ΕΠΟΥ ΔΕΩ. ΝΟΜΩ ΠΕΙΘΕ. ΘΕΟΥΣ ΣΕΒΕ. ΓΟΝΕΣ
ΑΙΔΕ. ΗΤΩ ὑπὲρ ΔΙΚΑΙΟΥ. ΓΝΩΘΙ ΜΑΘΩ.
ΑΚΕΣΑΣ ΝΟΕΙ. ΣΑΥΤΟΝ ΙΟΘΙ. ΓΑΜΕΡ ΜΕΛΛΩΝ
ΚΑΙΡΟΝ ΓΝΩΘΙ. ΦΡΟΝΕΙ ΔΥΗΤΑ. ΞΕΝΘ ὦρ' ΙΟΘΙ.
ΕΣΙΑΡ ΤΙΜΑ. ΑΡΧΕ ΣΕΑΥΤΟΙ. ΦΙΛΟΙΣ ΒΟΗΘΕΙ. ΘΥ=
ΜΕ ΚΡΑΤΕΙ. ΦΡΟΝΗΣΙΡ ΑΣΚΕΙ. ΠΡΟΝΟΙΑΡ ΤΙΜΑ. ΟΡΚΩ
ΜΗ ΧΩ. ΦΙΛΙΑΡ ΑΓΑΠΑ. ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΑΝΤΕΧΕ. ΔΟΞ=
ΞΑΡ ΔΙΩΚΕ. ΣΟΦΙΑΡ ΖΗΛΕ. ΚΑΛΟΝ ΕΥ ΛΕΓΕ. ΤΕΓΕ
ΜΗΔΕΝΑ. ΕΠΑΙΝΕΙ ΑΡΕΤΩΝ. ΠΡΑΤΗΕ ΔΙΚΑΙΑ. ΦΙ=
ΛΟΙΣ ΕΥΝΟΕΙ. ΕΧΘΡΟΥΣ ΑΜΑΥΣ. ΕΥΓΕΝΕΙΑΡ ΑΣΚΕΙ.
ΚΑΚΙΑΣ ΑΠΕΧΕ. ΚΟΙΝΟΣ ΓΙΝΕ. ΙΔΙΑ ΦΥΛΑΣΕ.
ΑΛΛΟΤΡΕΙΩΡ ΑΠΕΧΕ. ΕΥΦΗΜΘ ΙΟΘΙ. ΑΚΕΣΕ ΠΑΝ=
ΤΑ. ΦΙΛΩ ΧΑΡΙΖΕ. ΜΗΔΕΡ ΑΓΑΡ. ΧΡΟΝΕ ΦΕΙΔΕ.
ΟΡΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ. ὕβριρ ΜΙΣΕΙ. ΟΙΚΕΤΑΣ ΑΙΔΕ. ΠΕΙ=
ΝΩΡ ΑΡΜΟΖΕ. ΥΙΟΥΣ ΠΑΙΔΕΝΕ. ΕΧΩΡ ΧΑΡΙΖΕ. ΔΟΞ=
ΛΟΝ ΦΟΒΕ. ΕΥΛΟΓΕΙ ΠΑΝΤΑ. ΦΙΛΟΣΟΦΘ ΓΙΝΕ.
ΟΣΙΑ ΚΡΙΝΕ. ΓΝΟΥΣ ΠΡΑΤΗΕ. ΦΟΝΕ ΑΠΕΧΕ. ΕΥΧΕ
ΔΩΑΤΑ. ΣΟΦΟΙΣ ΧΩ. ΗΘΘ ΔΟΚΙΜΑΖΕ. ΛΑΒΩΡ
ΑΠΟΔΟΣ. ὕφορῶ ΜΗΔΕΝΑ. ΤΕΧΝΗ ΧΩ. Ο ΜΕΛΛΕΙΣ
ΔΟΣ. ΕΥΡΥΓΕΣΙΑΣ ΤΙΜΑ. ΦΘΟΝΕΙ ΜΗΔΕΝΙ. ΦΥΛΑΚΗ
ΠΡΟΣΕΧΕ. ΕΛΠΙΔΑ ΑΙΝΕΙ. ΔΙΑΒΟΛΩΝ ΜΙΣΕΙ. ΔΙ=
ΚΑΙΩΣ ΚΤΩ. ΑΓΑΘΟΥΣ ΤΙΜΑ. ΚΡΙΤΩΝ ΓΝΩΘΙ. ΓΑ=
ΜΕΣ ΚΡΑΤΕΙ. ΤΥΧΩ ΝΟΜΙΖΕ. ΕΓΥΩ ΦΕΥΓΕ. ΠΑ=
ΣΙ ΔΙΑΛΕΓΕ. ΟΜΟΙΟΙΣ ΧΩ. ΔΑΠΑΝΩΡ ΑΡΧΕ.
ΚΤΩΜΕΝΘ ΗΔΕ. ΑΙΧΑΛΩ ΣΕΒΕ. ΧΑΡΙΡ ΕΚ=
ΤΕΛΗ.

τέλει. Εὐτυχίαν εὐχῶ. Τύχῳ σέβγε. Ακδωρ
όρα. Εργάζε κτητά. Εριμίση. Ονειδ' Θ' ἔχ=
θαρε. Γλῶσσαν ἴχε. Ἰβρι ἀμῶσ. κρίνε δίκαια.
Χρῶ χήμασιρ. Αδωροδ' οκητ' Θ' δοκίμαζε. Αἰ=
ῶ παρόντα. Λέγε εἰδ' ὡς. Βίας μὴ ἔχῶ. Αλύπως
βίε. Ομίλει πράως. Πέρας ἐπιτέλει μὴ ἀπο=
δελιῶρ. Φιλοφρόνει πᾶσιρ. τοῖς μὴ κατὰθάξῃ.
Γλώττης ἄρχε. Σεαυτὸρ εὖ ποίει. Εὐπροσήγορ Θ'
γίνε. Αποκρίνε εὐκαιρῶ. Πόνει μετὰ δικάϊε.
Πράττει ἀμετανοήτως. Αμαρτάνωρ μετανόει.
Οφθαλμῶ κράτει. Βδλεὺς χήσιμα. Επιτέλει
σωτόμως. Φιλίαν φύλασσε, Εὐγνώμων γίνε.
Ομόνοιαρ δίκαιε. Αἰσθητὸρ μὴ λέγε. Τὸ κρατῶρ
φοβῶ. Τὸ συμφέρον δειρῶ. καιρὸρ προσδέχῶ.
Εχθρας διάλυε. Γῆρας προσδέχῶ. Επὶ ῥώμῃ
μὴ καυχῶ. Εὐφημίαν ἄσκει. Απέχθειαρ φεύγε.
Πλῶτα δικάϊως. Δόξαν μὴ λίπε. Κακίαν μίση.
Μανθάνωρ μὴ κάμνε. Κινδύωνε φρονίμως.
Ἠδ' ὁμλῶ Θ' μὴ λίπε. Χρησμοὺς θαύμαζε. Οὐε
τρέφεις ἀγάπα. Απόνει μὴ μάχῶ. Πρεσβύτε=
ρορ αἰδ' ἔ. Νεώπορορ δ' ἰδ' ασκε. Πλῶτῶ ἀπίσει.
Σεαυτὸρ αἰδ' ἔ. Μὴ ἄρχε ἔβριζει. Προγόνους σε=
φάνου. Θνήσκε ὑπὲρ πατρίδ' Θ'. τῶ βίω μὴ μά=
χῶ. Επὶ νεκρῶ μὴ γέλα. Ατυχῶν ἰσσωάχθῶ.
Χαρίζε ἀβλαβῶς. Μὴ ἐπὶ παντὶ λυπῶ. Εξ' εὐ=
γενῶρ γέννα. Επαγγέλλε μὴδ' ἐνὶ. Φθιμλῶς μὴ
ἀδίκαι. Εὖ πάχε ὡς δνητὸς. Τύχη μὴ πείσθνε.
Παῖς ὡρ κόσμιος ἴσθι, ἠβῶρ ἐγκρατῆς, μέσ' Θ'
δίκαι' Θ', πρεσβύτορ Θ' εὐλογ' Θ'. Τελεύτα
ἄλυπ' Θ'.

Ε

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟ-

ΜΙΑΣ ΕΚ ΤΟΥ ΣΥΜΠΟΣΙΟΥ

ΤΩ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ.

Τοῦτο μᾶλλον ὁ σόλων εἶπερ αὐτῷ δοκεῖν
οἶκον, ὅπου τὰ χεῖματῃ μήτε κτωρμύοις
ἀδίκια, μήτε φυλάτῃσιρ ἀπισία, μήτε δα-
πανῶσι μετάνοια πρόσεσιρ. Ὁ δὲ βίας ἐν ᾧ τοι-
στὸς ὄσι ὁ δεωότης δι' αὐτὸν, οἷθ' ἔξω διὰ τὸν
νόμον. Ὁ δὲ θαλῆς ἐν ᾧ πλείω ἀγαρ τῷ δε-
ωότηι χολῶ ἐξεσιρ. Ὁ δὲ κλεόβουλθ' εἰ πλεί-
ονα εἶχε τῶν φοβερμύων αὐτὸν τοὺς θυλδῶντας
ὁ δεωότης. Ὁ δὲ πιτῆκος εἶπερ ὡς ἄρισθ' οἰ-
κός ἐσιρ, ὅτῃ πρῆσῶρ κῆ τῶ ἀναγκάωρ μηδ' ε-
νὸς ἐνδ' εὐμυθ'. Ὁ δὲ χίλων ἐφη, δ' ἔρ μάλισα
βασιλνομύη πόλει προσεοικέναι τὸν οἶκον,
εἶτα προσεἶπερ, ὅτι λυκῶργθ' πρὸς τὸν κε-
λούοντα δῆμοκρατίαρ ἐν τῇ πόλει καταστῆ-
σαι, πρῶτορ ἐφη ποίησορ ἐν τῇ οἰκίᾳ σθ δῆμο-
κρατίαρ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ.

Εἰ δὲ βόλει κῆ νῦρ, ἐφη ὁ σόλων περὶ πολί-
τείας ἀκῶρ, δοκεῖ μοι πόλις ἄριστα πράτ-
τερ κῆ μάλισα σώζερ δῆμοκρατίαρ, ἐν ἧ τὸν
ἀδίκησαντα τὸν ἀδίκηθέντθ' οὐδ' ἐρ ἡτῆορ δε-
μῆ ἀδίκηθέντες προβάλλονται κῆ κολάζουσιρ.
Δεύτερθ' δὲ βίας ἐφησε, κρατίσιν εἶναι δῆμο-
κρατίαρ ἐν ἧ πάντες ὡς τυραννορ φοβῶνται τὸν
νόμον

νόμου. ἐπὶ τούτῳ θαλῆς τὴν μήτε πολέσιους
 ἀγαρ μήτε πένητας ἔχουσαν πολίτας. μετὰ δὲ
 τούτῳ ἀνάχαρσις, ἐν ἧ τῶν ἄλλωρίσων ὀριζο-
 μύων, ἀρετὴ τὸ βέλτιον ὀρίζεται καὶ κακία τὸ χεί-
 ρον. πέμπτη δὲ κλεόβουλος ἔφη μάλιστα σω-
 φρονεῖν δῆμον, ὅπως τὸν νόμον μάλλον οἱ πολ-
 λυτόνομοι δεδούκασιν ἢ τὸν νόμον. ἑκτὴ δὲ
 σπυρίων, ὅπως τῆς πονηροῦς οὐκ ἔξεισιν ἄρχαι,
 καὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἔξεισιν ἄρχαι. μετατραπεί δὲ
 ὁ χίλων ἀπεφήνατο τὴν μάλιστα νόμων, ἡκιστα
 δὲ ῥητόρων ἀκούουσαν πολιτείαν ἀρίστη εἶναι.
 τελευταῖ δὲ πάλιν ὁ περὶ ἀνδρῶν ἐπιγί-
 νων ἔφη δοκεῖν αὐτῶ πάντα ἐπαινεῖν δῆμο-
 κρατίαν τὴν ὁμοιοτάτην ἀριστοκρατίαν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟΙΣ ΕΠΤΑ ΣΟΦΟΥΣ.

Ἐπτά σοφῶν κλεόβουλε σὲ μὲν πενήτω λίν-
 διος,

ἀμφὶ δὲ σισυφία χθὼν περὶ ἀνδρῶν ἔχει.
 σπυρίων δὲ μητυλίω, βίαντα δὲ διὰ πριωῦν.
 μίλητος δὲ θαλίω ἀκρον ἔρησμά δίκας.
 ἀπᾶστα χείλων, σόλων δὲ κέρσοπις αἴα,
 πάντας ἀριζάλα σωφροσύνας φύλακας.

Α Δ Η Λ Ο Ν.

(νῦν.

ἐπὶ σοφῶν ἔρεω κατ' ἔπος πάλιν, οὐνομα, φω-
 μέτρον μὲν κλεόβουλος ὁ λίνδιος εἶπερ, ἀριστον.
 χείλων δὲ ἐν κοίλῃ λακεδαιμόνι γινώθισε αὐτὸν.
 ὅς τ' ἰκόρινον ἔνεαι, χόλου κρατέειν, περὶ ἀνδρῶν.

Ε 2

σπυρίων

πίπται οὐδ' ἐν ἄγαρ, ὅς ἔλω γγύθ' ἐκ μιτυ-
λίως.

τέρμα δ' ὄρα βιότοιο σόλων ἰδραῖς ἐν ἀθλώαις.
τοὺς πλεόνας κακίους ἢ βίας ἀπέφηνε πρηνεὺς.
ἐγγύω φεύγει δὲ θαλῆς μιλήσιθ' ἠυδα.

ΙΟΑΧΕΙΜΟΥ ΤΟΥ ΚΑΜΕΡΑΡΙΟΥ ΕΠΤΑ ΣΟΦΟΙ.

Σ Ο Λ Ω Ν.

ἐλπὶς ἢ σὺ τύχη μὴ χαίρετ', ἔχει μὲν ἅπαντα
εὐνῶν, ἀλλὰ τόδ' αὖ μέλλον αἰὲ σφαλδρόν.
ὅτι σόλων τέλθ' ὄτρυνει μακροῦ βιότοιο
εἰσορᾶν. ἐμὲ δ' οὐρ λείπετ' ἐπὶ δανέω.

Χ Ε Ι Λ Ω Ν.

(εἶτε

εἴτ' ἄρ' χείλων φάσχ' ὧ δ' ὠκ λακεδαίμονθ',
δελφικὸ τῶτο λάκες, γνῶθι σεαυτὸν, ἀνάξ:
χρυσὸν ἔσ' ἐπθ'. ἢ γρ' μὴ γνοὺς αὐτὸς ἐαυτὸν
ἢ ζύλον ἄρα γ' ἔλω ἄλλοτε ἢ ἐλίθθ':

Κ Λ Ε Ο Β Ο Υ Λ Ο Σ.

ἢ βραδύπυρ βόλη χείρων ἐσθ' ὅτε ταχείης,
τοῖς δὲ ταχυνθεῖσιν ἢ μετάνοι ἔπειται.
οὕτω δ' ἢ κλεόβουλε μέτρον γ' εὐεῖπας ἄρισον,
τοὶ γρ' ἄνδρ' τὸ τάχθ' ἢ βραδύ ἀφροσύνη.

Π Ε Ρ Ι Α Ν Δ Ρ Ο Σ.

τῆς ὄργης κρατέειν βασιλεῦ περὶ ἀνδρ' ἐκ κορίνθου,
ὡς δὲ οἱ ἄλλοι ἔφην, ὅτι τὸ πᾶν μελέτη.
ἀμφότερ' οὐρ ἐδιδάχθη αὐτὸς ἐγ' ὧμ' ἀπ' αὐτῶν
ταῦτα μελιωεῖς ἐκ θανάτοιο μαθῶν.

πίπται

ΠΙΤΤΑΚΟΣ.

(ἔγωγε

χαίρετ' ἄγαρ σοφοὶ ἄνδρες ἰδ' ἄφρονες, οὐ γὰρ
σφοδρῶς ἐθέλοιμι φρονεῖν, οὐδὲ γενέσθαι ἄνδρας·
ἀλλὰ μέσοι τι πρὸς βίῃ, τὸ δὲ ἔργω, μιτυλώκης
ἔκγορ' ἐπεὶ προτρέπη κίττακε, μηδὲρ ἄγαρ.

ΒΙΑΣ.

(ναί,

πρὸς τίδ' ἄρ', εἰπέ βίας, ἔς' ὠφέλιμον, τὸ δὲ γνῶσις
οἱ πλεόνες κατὰ γλῶσσοις ἐγγύοντο κακοῖς
ὡς μὴ ἢ σύγε τῶν πλεόνων ὡς ξένη γλῶσσοις,
πάντ' ἄπ' τῶν πλεόνων αἰεὶ ὑποπτόμενοι εἰσίν.

ΘΑΛΗΣ.

αἰθερον κτίνοσθε ποτε ἢ θνητῶν λόγον ἔχευ,
εἰς ἐπεὶ ἀστροδρακῶν ταφροῦν ἔπεασε θαλάσσης.
ἐκ τούτ' ἄρ' ἐγγυάαρ ἄτη σύμπλεκτορ' ἔδειξε,
ὡς σόφ' ἐν οὐρανίοις πράγμασι καὶ ἐν χθονίοις.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

Εἰς Πιττακόν.

Ξένος ἄταρνεΐτης τις ἀνείρετο κίττακον οὕτως
τὸν μιτυλῶαϊον, παῖδα τὸν ὑξάδισ·
ἄττα γέρονδ' οἶός με καλεῖ γάμοσθε, ἡμῖα μὲν δὲ ἢ
νύμφη, ἢ πλάττω ἢ γλυκὴ κατ' ἐμέ.
ἦδ' ἐτέρη προβέβηκε. τί λώϊοις εἰδ' ἄγε σύρμοι
βύλδυσον ποτέρω εἰς ὑμέναιον ἄγω.
εἶπερ. ὁ δὲ σκίπωνα γεροντικὸν ὄπλον ἀείρας,
λίβιδε, κείνοί σοι πᾶρ ἐρέσσιν ἔπθε,
οἱ δ' ἄρ' ὑπὲρ πλεονήσισι δοᾶς βέμβικας ἔχοντες
ἔσσεφον εὐρείη παῖδες ἐνὶ τριόδῳ,

Ε 3

κείνων

κείνων ἔρχεο, φησὶ, μετ' ἰχνία. χ' ὡ μὲν ἐπέση
πλησίον. οἶδ' ἔλεγον, πῶν ἤϊσαυτὸν ἔλα.
ταῦτ' αἴων ὁ ξένῳ ἐφείσατο μείζονθ' οἴκου
δράξααθ, παίδων κληδόνι σωθέμενθ'.
πῶ δ' ὀλίγω, ὡς κενος ἐς οἴκιον ἤγαγε νύμφην,
οὔτω ἢ σὺ δ' ἴων πῶν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

ΣΟΛΩΝΟΣ

ΕΛΕΓΕΙΑ.

ἡμετέρη δὲ πόλις ἤϊ μὲν δῖος οὔ ποτ' ὀλεῖται
αἴσαρ, ἢ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων.
τοίη γ' ἀμέγαθμος ἐπίσκοπος ὄβριμοπάτηρ
παλλὰς ἀθλωαῖν χεῖρας ὑπερθερ' ἔχει.
αὐτοὶ δὲ φθείρει μὲγάλῳ πόλιν ἀφραδίῃσιν
ἄσοι βδύλονται χεῖμασι παθόμενοι.
δήμαθ' ἡγεμόνων ἀδίκῳ νόθῳ, οἷσιν ἐτοῖμον
ὑβρίθ' ἐκ μεγάλης ἄλγεα πολλὰ παθεῖν.
οὐ γὰρ ἐπίσανται κατέχει κόρον, οὐδὲ πρῶσας
εὐφροσύνας κοσμεῖν δ' αὐτὸς ἐν ἡσυχίῃ.

*

*

πλουτῶσι δ' ἀδίκοις ἔργμασι παθόμενοι.

✠

✠

οὔδ' ἰδρῶν κτεάνων, οὔτε ἡδημοσίων,
φειδόμενοι κλέπτουσι ἐφ' ἀρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλοθ',

οὔδ' φυλάσσονται σεμνὰ δίκης δέμεθλα.
ἡσι γῶσα σώοι δ' εὐτὰ γινόμενα πρὸτ' ἐόντα,
τοῖ δὲ χεῖρῳ πάντως ἤλθ' ἀπολασάμεν.

ταῦτ'

ταῦτ' ἦδ' ἡ πόσις πόλει ἔρχεται ἔλκος ἄφικτον,
εἰς δὲ κακῶν ταχέως ἤλυθε δ' ὄλοσά μιν,
ἢ σάσιρ' ἐμφυλον, πόλεμον θ' εὐδ' οὐτ' ἐπεγείρει,
ὅς πολλῶν ἐρατῶν ὤλεσερ' ἠλικίω.
ἐκ γὰρ δυσμενέων ταχέως πολυκίρατον ἄστυ
τρέχεται ἐρσιωδοῖς τοῖς ἀδικῶσι φίλδαι.
ταῦτα μὲν ἐρδ' ἡμῶν σφέφεται κακὰ, τ' ἰπενιχῶν
ἰκνῶνται πολλοὶ γαίαρ' ἐς ἄλλοδ' ἀπῶ.
πρᾶθέντες, δ' εσμοῖσι τ' ἀεικελίησι δ' εθέντες

οὕτω δ' ἡμόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἐκάστω,
ἄυλοι δ' ἐτ' ἔχειν οὐκ ἐθέλουσιν δύσαι.
ὑψκλὸν δ' ὑπὲρ ἔρκ' ὑπὲρ θορον, εὔρε' ἰπᾶντως
εἰς γῆς ἕς φεύγων ἐν μυχῶν ἢ θαλάμῳ.
ταῦτα δ' ἰδ' ἄξαι θυμὸς ἀθλωαίους με κελεύει,
ὡς κακὰ πλεῖστα πόλει δυσνομία πρέχει.
εὐνομία δ' εὐκόσμησιν ἄρξια πάντ' ἀποφαίνει,
ἢ θαμὰ τοῖς ἀδίκοις ἀμειψίθησι πείδαι.
τρηχέα λειάνει, πάνει κόρον, ὑβρισημαυροῖ,
ἀυαίνει δ' ἄτης ἀνθεα φύομνα.
εὐθαῖαι δὲ δίκας σκολιάς, ὑπὲρ ἴφανα τ' ἔργα
πρᾶίνει, πάνει δ' ἔργα δ' ἰχουασίης,
πάνει δ' ἀργαλέης ἐριδος χόλον, ἐστὶ δ' ὑπὸ ἀυ-

της
πάντα κατ' ἀνθρώπων ἄρξια ἢ πινυτά.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

μνημοσύνης ἢ ζωὸς ὀλυμπίης ἀγλαὰ τέκνα
μῦσαι πιδρίδες κλυτέ μοι εὐχομῶν.

Ε 4

ὄλορον

ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δ' ὅτε καὶ πρὸς ἀ-
πάντων

ἀνθρώπων αἰεὶ δ' ὄξαρ ἔχερ ἀγαθῶν.
εἶναι δὲ γλυκὺν ὡς εὐχίοις, ἐχθροῖσι δ' ὀπικρόν,
τοῖσι μὲν ἀδ' οἶον, τοῖσι δὲ δ' ἐνὸν ἰδ' ἔμ.
χρήματα δ' ἰμείρω μὲν ἔχερ, ἀδίκως δ' πεπᾶσθ
οὐκ ἐθέλω. πάντως ὑσορομῆλθε δίκη.
πλοῦτον δ' ὄρ μὲν δ' ὡσι θεοῖ, πρᾶ γίνεται ἀνδρῶν
ἐμπεδ' ὄς, ἐκ νεάτ' αὖ πυθμύθ' εἰς κορυφῶν.
ὄρ δ' ἄνδρες ἱμῶσιν ὑφ' ὑβριθ', οὐκ ἦτι κόσμον
ἔρχεται, ἀλλ' ἀδίκους ἔργμασι πειθόμενος,
οὐκ ἐθέλωρ ἔπεται, ταχέως δ' ἀναμίσγετ' ἄτη,
ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίνεται ὡς εὖ πυροῦ.
φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνικρὴ δὲ τελευτᾶ.
οὐ γὰρ δ' ὡς θεοῖς ὑβριθ' ἔργα πέλει.
ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾶ τέλθ'. ἐξαπίνης δὲ
ὡς ἀνεμθ' νεφέλας αἴψα διασκέδ' ασερ
ἠρινός, ὅς πόντ' αὖ πολυκύνονθ' ἀτρυγέτοιο
πυθμύα κινήσας, γλῶ ἦτι πυροφόρον,
δῆσας καλὰ ἔργα, θεῶν ἐδ' ὀ ἀπυρῖκάνει
οὐρανόν, ἀθρίλω δ' αὐθις ἔθνηκ' ἰδ' ἔμ.
λάμπει δ' ἠελίοιο μλύθ' κατὰ πύονα γαῖαν,
καλόν, ἀτὰρ νεφέων οὐδ' ἐμ' ἔτ' ἐσ' ἴμ ἰδ' ἔμ.
τοιαύτη Ζεὺς πέλεται τίσις, οὐδ' ἐφ' ἐκάσῳ
ὡππερ θεῶν ἀνὴρ γίνεται ὀξύχολθ'.
αἰεὶ δ' οὔτε λέλθε διαμπερές, ὅσις ἀλιτρός.
δυμὸν ἔχει, πάντως δ' ἐς τέλθ' δ' ἰζεφάνη.
ἀλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτισερ, ὁ δ' ὑσερον. εἰ δ' φύγωσιν
αὐτοῖ, μηδὲ θεῶν μοῖζ' ἐπίδσα κίχη,
ἦλυθε

ἦλυθε πάντως αὐτῆ ἀναίτια τ' ἔργα τίνυσσιν
οἱ παῖδες τούτων ἡγεμόνων ὀπίσω.
δνητοὶ δ' ὡς εὐνοεῦμεν ὁμῶς ἀγαθὸς τε κακὸς τε
ἐσθλῶν, ἢ αὐτὸς δ' ὄξαρ ἕκαστος ἔχει.
πρὶν ἢ παθεῖν, τότε δ' αὐθις ὀδύρεται, ἀχθὴ τούτου
χάσκοντες, κῆφαις ἐλπίσι τὸρπόμεθα.
χ' ὅσις μὲν νόσοισιν ὑπὸ ἀργαλέοσι πιεσθῆναι,
ὡς ὑγιῆς ἔσαι, τούτο κατεφράσατο.
ἄλλο δ' εἰλὸς ἔωρ, ἀγαθὸς δ' οἰεῖ ἔμμελαι ἀνήρ,
καὶ καλὸς μορφῶν οὐ χαρίεσσαν ἔχωρ.
εἰ δ' ἐλὸς ἀχθῆμων, πενίης δ' ἐμὴν ἔργα βιάται,
κτησάσθαι πάντως χήματα πολλὰ δ' οἰεῖ.
αὐεῖ δ' ἄλλοθεν ἄλλο, ὁ μὲν ἢ πόντον
ἀλάτῃ

ἐν νηυσὶν, χθίζων οἴκαδ' ἐκέρσθαι ἄγειν.
ἰχθυόεντ' ἀνέμοισι φορεῖ μὲν ἄργαλέοισι,
φειδωλῶν ψυχῶν οὐδ' ἐμίλῳ δέμνῳ.
ἄλλος γὰρ τέμνον πολυδένδρον, εἰς ἐνιαυτὸν
λατρεύει, τοῖσιν καμπύλ' ἄροτρα μέλει.
ἄλλο δ' ἀθηναίης τὴν ἠφάισον πολυτέχνεω,
ἀργαλέοισιν χειροῖν ζυλλέγεται βίοτον.
ἄλλος ὀλυμπιάδων μισθῶν πρὸ δ' ὦρα δ' ἰδ' αὖ
ἡμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπισάμνος. (χθεις
ἄλλορ μάντιν ἔθηκερ ἀναξέκαδ' ἄπολλων.
ἔγνω δ' ἀνδρῶν κακὸν τηλόθεν ἐρχόμενον.
ὥσσομαρτήσωσιν θεοί. τάδ' ἐμὸς ἴμα πάντως
οὔτε ἕρ οἰωνὸς ῥύσεται, οὔθ' ἰδρά.
ἄλλοι παῖδων πολυφαρμάκ' ἔργα ἔχοντες
ἰκτροί, καὶ τοῖς οὐδ' ἐμ' ἐπεσὶ τέλθαι.

πλάκι δ' ἐξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίνεται ἄλγος,
κούτις λύσαιτ' ἀρήπια φάρμακα δ' οὐς.
τὸν δὲ κακοῖς νόσοισι κυκώμενον ἀργαλέως τε
ἀτάμενον χερσὶν αἴψα τίθησ' ὑγιῆ.
μοῖρα δ' ἐτοίθνητοῖσι κακὸν φέρει, ἥδ' ἐκ' ἑσθλῶν
δ' ὄρα δ' ἀφυκτα δειῶν γίνεται ἀθανάτων.
πᾶσι δ' τοῖς κίνδυνος ἐπ' ἐργασίῃ, οὐδ' ἐὺς οἶδ' ἐμ
ἢ χίσειν μέλλει χθιμάτῳ ἀρχομένη,
ἀλλ' ὁ μὲν εὐέρθειν περὶ μένος, οὐ προσήσας,
εἰς μεγάλην ἀτύχη χαλεπὴν ἔπεσε,
τῷ δὲ κακῶς ποιεῦντι, θεὸς πρὶ πάντα δίδωσι
σωτυχίῳ ἀγαθῶν, ἐκλυσιμ' ἀφροσύνης.
πλάττει δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνδράσι
οἱ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖστον ἔχουσι βίον, (κεῖται
διπλασίως πεινῶσι. τίς ἀρκορέσειε ἅπαν
κέρδι' ἀτοίθνητοῖς ὅπασα ἀθάνατοι. (ταῦτα
ἄτη δ' ἴδ' αὐτῶν ἀναφαίνεται, ἢ ὀπίσθ' ἔχει
πέμψῃ ἰασομένην ἄλλοτε ἄλλῳ ἔχει.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

πᾶσι μὲν ἀνέκτος ἐὼν ἔτι νήπιος, ἕρκος δ' ὄντων
φύσας ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἑπτ' ἔτησιν
τοὺς δ' ἐτέρους ὅτε δὴ πελέσει θεὸς ἑπτ' ἐνιαυτοὺς,
ἥβης ἐκφαίνει σήματα γεινομένης.
τῇ τρίτῃ δὲ γήθειον ἀεξομένη ἐπὶ γυῖον
λαχνύεται. χροῖης ἀνθ' ἀμειβομένης.
τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶσι ἐν ἑβδόμῃ ἀδὲ μὲν ἄριστος
ἰσχυρ, οἷτ' ἀνδρες σήματ' ἔχουσι ἀρετῆς.
πέμπτη δ' ὄριον ἀνδρα γάμος μεμνημένον εἶναι,
ἢ πᾶσι πᾶσι ζήτηρ δ' ἴσοπίσω γυνεῶν.

τῇ

τῆ δ' ἑκτῆ πρὶ πάντα κατὰ τύεται νόος ἀνδρῶν,
οὐδ' ἔρδ' ἐρ' ἔθ' ὅμως ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει.
ἔπρ' ἄνδρ' ἢ γλῶσσαι ἐρ' ἐβδ' οἰάσι μὲν ἄριστος,
οὐκ τὼ δ' ἀμφοτέρω τεύαζα ἢ δ' εἴ' ἔτη.
τῆ δ' ἐνάτῃ ἔτι μὲν δ' ὤατι, μαλακώτερα δ' αὐτ'
πρὸς μεγάλῳ ἀρετῷ γλῶσά τε ἢ σοφίῃ.
τῆ δ' ἐκατῇ δ' εἴτις τελέσας ἢ μέτρον ἰκοίτο,
οὐκ ἄρ' ἄωρ' ἔωρ' μοῖραρ' ἔχοι θανάτου.

πλῆτ' τὸ σόλων.

πολλοὶ μὲν πλῆτεῦσι κακοί, ἀγαθοὶ δ' ὀπένοντες,
ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμετόμεθα
τῆς ἀρετῆς ἢ πλῆτορ, ἐπεὶ τὸ μὲν ἐμπεδ' ὀρ' αἰεὶ
χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΜΙΚΥΛΑ
λασοφία.

πάντα χρόν' φθίνει μακρὸς,
μὴδ' ἐμπεδ' ὀρ' μὴδ' εἴρ' εἶα,
οὐ πλῆτορ οὐδ' ἐχρήματα,
οὐκ ἄλλ' οὐδ' ἐτοι κράτ',
οὐδ' ὅπ' ἔρ' κόσμ' τρέφει.
πᾶρ γινόμενον φθείρει χρόν'.
μόνη δὲ πάντων ἀφθιτ'
σοφίη μὲν ἢ ἀβλαβής.
οὐτ' ὄμβρος οὐτε κύματα,
οὐτε φοβερὸν δῖος βέλ',
ἀπολεῖρ' δ' ὤατο πῶποτε
σοφίας ἀνίκητορ' ἀέν'.
τέλ'.

ANNOTATA
A LEONHARTO
LYCIO AD VII. SAPIENTVM
APOPHTHEGMATA.

ET si non ignoro mendose quaedam esse scripta in libello Græco, quem talem ad modum concinnatum coniungere cum uersione uostra uisum est: malui tamen illa iudicio & censuræ eruditi lectoris relinquere, quàm usitatam in corrigendo audaciam usurpare. Fieri enim possit, ut quod de mendo mihi sit suspectum, id alij uel nullum prorsus scrupulum iniiciat, uel alia saltem ratione emendandum esse uideatur. Cum autem in conuersione nostra sepe, ut est uidere, discesserimus ab ijs quæ in libello Græco habentur: duximus breuiter exponendas esse rationes, quas in interpretando sumus secuti, quas quidem tales fere esse apparet, quæ in scripturæ diuersitate, quam alicubi deprehendissemus, innitantur. Admiscuimus his interdum etiam alia, quæ locis obscurioribus aliquid lucis allatura uidebantur. Quæ omnia si tibi probabuntur, candidè lector, & erunt grata, existimabo id me esse consecutum quod studio diligentia meæ fuit propositum.

AD CAP. I.

Μέτρον ἄρ) alibi hoc ita recitatur: τὸ μέτρον ἄριστον. Πατέρα δ' εἰ) Potest fieri, ut δ' εἰ re-
dundet.

dundet. nam in præceptis usurpari infinitiuos in si-
 gnificatione imperandi notum est. Εὖ τὸ σῶμα
 ἔχει) Laërt. ἀσκήρῃ habet. sed omittit quod sequi-
 tur, καὶ πλὴν ψυχῶν, quod tamen non uidetur omit-
 tendum. Φιλίη) ex Laërt. legendum uidetur hoc
 modo: φυλήκοορ εἶναι μᾶλλον ἢ φιλόλαλον:
 φιλομαθῆ μᾶλλον ἢ ἀμαθῆ. Idem pro κεκτῆος
 quod mox sequitur, ἰχέρ, σ̄ postea pro πολίταις
 habet πόλει, σ̄ pro γλώττης, ἡδ' οὐκ. Τύχη εὐχ)
 Cic. 3. nat. Deorum. Iudicium hoc omnium mortali-
 um est, fortunam à Deo petendam, à seipso sumen-
 dam esse sapientiam. τὸν τὸ δ' ἡμῶν) Quo modo
 censeam hoc legendum ex uersione apparet. Sed po-
 test alia esse sententia non mutata lectione, nisi-
 rum hæc: Qui ciues odit, eum data occasione ho-
 stem illorum futurum existima. μηδὲ ἄγαρ φρο-
 νῆρ) Laert. μηδὲ φιλοφρονεῖσθαι, quod uerum uide-
 tur. Idem ἀτιολογίαρ sic pronunciat, τὸ μὲν γὰρ
 ἀνοίαρ, τὸ δὲ μανίαρ σημαίνει. Εκ τῆς τρεπῆ.)
 Laert. addit λάβης. μὴ ἐπιμαί) Secutus sum La-
 ert. qui ita habet, μὴ ἐπιγελαῖρ τοῖς σκωπτομέ-
 νοις. ἀπεχθήσῃ γὰρ αὐτοῖς. Αρκέσει) lego ἀ-
 ρέσει. Δεῖ σωοικ.) In Stobæo additur ἀνδ' ῥάσι.
 τὰς μεταβ.) Stob. ad hoc præceptum addit hæc:
 καὶ μήτε εὐτυχῶν ὑπὲρ φανθ' ἔσο. μήτε ἀπο-
 ρῶν ταπεινός, ἀλλὰ γίνε μέτριθ' ἐφέκατέ-
 ρας τῆς τύχης.

AD II. CAPVT.

Αθλωαῖα

Ἀθωαῖος) Laert. Σαλαμίνιϑ. μηδ' ἐρ
αγ.) Laert. hoc etiam Pythagoræ ascribit. alij
Thaleti. αὐτὴ γὰρ) alibi ἥτις ὑσθρορ. τῶν γονέ-
ων) huius præcepti eam puto esse sententiam quam
reddidi, Vel hanc: Ne præter sapias quàm placet
parentibus. Plaut. Persa. Erasmus ita uertit: Ne
contende cum parentibus etiamsi iusta dixeris. Φί-
λως μὴ) Isocrat. plenius hoc expressit: βραδ' ἔως
μὴ φίλϑο γίνε. γυρόμηνϑ δὲ περὶ διαμέ-
ναι. ὁμοίως γὰρ ἀσχορ μηδ' ἓνα φίλον ἔχει, ἢ
πολλοὺς εἰσέρουε μεταλλάττει. Αποδοκί-
μαζε) alibi δοκίμαζε. sed illud retinendum uide-
tur. Αρχεῶς μα.) Laert. ἀρχε, πρῶτον μαθῶν
ἀρχεῶς. Cic. 3. Leg. Et qui bene imperat parue-
rit aliquando necesse est, ἔσθ' qui modeste paret, ui-
detur qui aliquando imperet dignus esse. Docet au-
tem Aristot. 3. Polit. cap. 3. quomodo imperare pa-
rendo discatur, Vbi etiam ut uulgo tritū prouerbi-
um hoc refert: δ' ἰο λέγεται ἢ τὸτο καλῶς ὡς
οὐκ ἔσθ' εἰρ εἰ ἀρχεῖν μὴ ἀρχθέντα. Idem repetit in
lib. 7. cap. 14. Εὐθῶαρ) memorabile ἔσθ' singula-
re præcepti huius exemplum habetur in Aelia. ποί-
κίλ. ἴσορ. lib. 13. ἔσθ' Valerij Max. lib. 6. cap. 5.
de Zaleuco, quod alibi paulo aliter refertur ex li-
bris Heraclidis Pontici de rebus pub. εἰ ἀλῶ τις
κλέπτωρ πρὸ τοῖς Λοκροῖς τοὺς ὀφθαλμοὺς
δ' ἰσορῆται. Ζαλεῦκος υἱὸς ἑάλω, καὶ τῶν Λο-
κρῶν αὐτὸν ἀφιέντων, οὐχ ὑπέμεινον, αὐτὸν δὲ
ἓνα, ἢ τὸν υἱὸν ἓνα ἐξέλεον. Ex eodem opere etiam
hoc

hoc recitatur: νόμος ἄνα φασὶ τὸν βασιλέα τέν-
 νω διαθέσθαι, εἰ ἕς λάβοι μοιχὸν ἀποκτείνειν
 τὸν πελέκει. ἀλόντῳ δὲ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, καὶ τὸν
 λαβόντῳ ἐρομύσ τὸν βασιλέα, τὴν γῆν ποιεῖν,
 ἀποκρίνασθαι, ἕξ νόμῳ χεῖρῳ. καὶ διὰ τὸ τοῦ
 νομίσματος αὐτοῦ ἐπὶ δάπερα πέλεκυς κε-
 χάρσεται, ἐπὶ δάπερα δὲ δὲ ἐνὸς αὐχένῳ
 προσώπων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ ἐκ τῶν λέγε-
 ται ἐπὶ τῶν ἀποτόμων, τὸ ἀποκεκόφθαι πενε-
 δίω πέλεκυ. *Κρῶ τοῖς θεοῖς) quid si τοῖς θεοῖς*
τὰ ἀφανῆ) Isocrat. hanc sententiam perquam ele-
ganter παραφράζει. Βυλδύομυθῳ παραδείγματα
τα ποιεῖ τὰ παραλελυθότα τῶν μελλόντων. τὸ
ἄφανές ἐκ τῶν φανερῶν ταχίστω ἔχει τὴν διά-
γνωσιν. In consilijs compara futura cum praeteritis.
Incerta enim ad certorum exemplum rectiss. con-
stituuntur. Τέλῳ ὄρῳ) Euripid. Andromache.
καὶ δ' οὐ ποτ' εἰπέω οὐδ' ἐρ' ὀλβιοῦ βρωτῶν
περὶ ἄρ' θανόντῳ τὴν τελευταίαν ἰδέη. Craso
scribit Herodot. lib. 1. et Plutar. in Solone hoc prae-
ceptum peculiariter esse datum à Solone, et profu-
isse illi quamplurimum, cum in summo vitae pericu-
lo esset constitutus. ὄρῳ ἀνδρῶ.) Habetur talis
sententia in psalmo David. 89. Γὰρ ὄβρις ἀνθρ.)
Eurip. ὁ βίῳ ἀληθῶς οὐ βίῳ ἀλλὰ συμφορᾷ.
Cic. Homines nos esse meminerimus, ea lege natos,
ut omnibus telis fortunæ proposita sit uita nostra,
et c. ο μὲν λο.) alibi Laert. hoc ad Democritum
refert. Quod autem subjicitur βασιλεὺς δὲ et c.
 est

est quale illud Cic. ex Eurip. translatum: Omnia
um regina rerum oratio. Εκείνη ἄριστα.) Cic. ad
Atticum. Solo qui & sapiens unus fuit ex septem,
& legum scriptor solus ex septem, is rempub. duab.
reb. contineri dixit, premio & poena. οἱ νόμοι.)
Stobæ. λόγῳ μ γ. hoc dictum Zaleuco acceptum
refert. Plutar. in Solone Anacharsidi. Πεφυλαγ=
μῶ (Θ) uersus Anacreontei, sed minus sunt inte=
gri. Pro ἔγχ (Θ) puto legendum ἔχθ (Θ). Γηγά=
σκῶ) pentameter ex elegijs Solonis citatus à Plat.
lib. 7. πολιτ. & alibi. attingitur & à Cic. in La=
lio. Valer. Max. libro 8. narrat Solon. extremo
uitæ die hoc dictum præstitisse, Cum assidentibus
amicis, & quadam de re sermonem inter se conse=
rentibus, fatis iam pressum caput erigeret, interro=
gatusq; quapropter id fecisset, responderet, Vt cum
istud quicquid est, de quo disputatis, percepero, mo=
riar. ὁ πολλοῖς) Necessè est multos timeat quem
multi timent. Versus Laberij quo notauit Iulium
Cesarem. Cic. 2. offic. Qui se metui uolent, à qui=
bus metuuntur eosdem timeant ipsi necessè est. Εἰς
ἀρχῶν) Habet hanc sententiam & Isocrat. ad De=
monicum. πάντιορ εἰσα) Isocrat. τὰς εὐπύξεις
μὴ πυκνὰς ποιοῦ τοῖς αὐτοῖς μήδε μακρὰς
πρὶ τῶν αὐτῶν. πλοσμονὴ γὰρ ἀπάντων. Τέλ=
λ (Θ) ἔφκ) hæc fusijs. exponuntur in lib. 1. Hero=
doti. μυρίῳ καλλίονι) puto legendum καλλιονῆ.
κατὰ πατροκτόνδ) Cic. pro Sex. Ros. Amer.
Solo cum interrogaretur cur nullum supplicium
consti=

constituisset in eum, qui parentem necasset, respon-
dit, se id neminem facturum putasse. Refert tale
quiddam Plutar. de Romulo. ἰδίου δὲ τὸ μηδ' ἐμί-
αρ δ' ἰκλω κατὰ πατροκτόνων ὀρίσαντα πᾶσαρ
ἀνδ' ῥοφονίαν πατροκτονίαν προσεπέμ, ὡς
τὸτ' μὲν ὄντ' ἔναργυρε, ἐκείνου δὲ ἀδ' ὡά-
τ' Δακρύωρ.) Stob. paulo aliter λόγω ρηα. τῆς
παισις ἄτου) attingitur à Cic. de senectute. ita au-
tē exponitur à Plut. in lib. An seni gerenda res pub.
Εάν τις) Lex Rom. Liberi parentes alant aut uin-
ciantur. Ο ἀργυρε) Herodot. lib. 2. scribit Amasidem
tulisse legem Aegyptijs, qua cogerentur singulis an-
nis apud prouinciarum præsides planum facere, un-
de uictus illis suppeteret, & qui hoc non fecisset aut
honestis rationibus uictum se querere non docuif-
set, is morte multaretur. atq; hanc legem ait Solo-
nem ab Aegyptijs acceptam, etiam Atheniensibus
scripsisse. Id quod obiter libunt indicare, cum legem
eam nondum repererim. ἀ μὴ ἔθου) Gell. à Laert.
de pœna furti dissentit lib. 11. cap. 18. ubi inquit.
Solo sua lege in fures non ut Draco antea mortis,
sed duplici pœna uindicandum existimauit. Me-
minere de hac lege sine tamen mentione & au-
toris & pœnæ Plato lib. 11. Leg. & Aelian. lib. 3.
uariæ histor. Ο ἐν σάσει,) Hanc legem Plutar. in
Sol. ita explicat: Βόλεται δ' ὡς εἴοικε μὴ ἀπα-
θῶς μηδ' ἀνααιδήτως ἔχειν πρὸς τὸ κοινὸν ἐν
ἀσφαλῆ δέμνονορ τὰ οἰκῆα ἢ τῶδ' μὴ σωμαλ-
γῆρ μὴ δὲ σωνοσῆρ τῆ πατρίδι καλλωπιζό-
F μωορ,

μυθον, ἀλλ' αὐτόθεν τοῖς τὰ βελτίω ἢ δίκαια
ὅτιρα πράττεισι προθέμνον συγκινδυνεύειν ἢ
βοηθῆν μάλλον ἢ ποριμύειν ἀκινδύως τὰ
πῶ κρατύντων. Idem disputat contra hanc le=
gem prolixè πολίτικοῖς πρᾶγγελ. non longe à fi=
ne est alibi exemplum ipsius Solonis contrarium re=
citat. quod est subiiciendum duxi. διὸ βελτίονα
σόλων ἔλαβεν ἀρχῶν, διεσώσκει εἰς τρία μέρη
τῆς πόλεως, τὸ πῶ διακρίων λεγομύων ἢ τὸ
πῶ πεδιέων, ἢ τὸ πῶ πρᾶλίων. οὐδ' ἐνὶ γῆρ ἔμ=
μίξας ἑαυτῶν, ἀλλὰ κοινὸς ὦν πᾶσι, ἢ πάντα
λέγων ἢ πράττων πρὸς ὁμόνοιαν ἤρεθκ νομοθέ=
της ἐπὶ τὰς διαλύσεις ἢ κατέσκησε οὕτω πῶ
ἀρχῶν. Sed ualde commoda est legis Solonis in=
terpretatio apud Gell. lib. 2. cap. 12. De pœna
dissentit ab alijs Cic. ita scribens ad Atticum lib. 10.
epistola prima. Ego uerò Solonis popularis tui est
ut puto etiam mei legem negligam, qui capite san=
xit, si quis in seditione non alterutrius partis fuis=
set. Παντίλαβῆν) Plutar. πληγῶν ἑτέρου
ἢ βλαβέντων ἢ βιασθέντων δὲ δυν=
ναμύων ἢ βουλομύων γράφει τὸν ἀδικούν=
τα ἢ διώκειν, ὁρθῶς ἐθίζοντων τῶν νομοθέτου
τοῖς πολίταις ὡσὺρ ἑνὸς μέρους σωαυθά=
νεων ἢ σωαλγῆν ἀλλήλοισι, etc. Ex hac autem
lege Sol. uidetur orta lex XII. tabul. Proletario
cui quibus uolet, uindex esto. Quæ habetur apud
Gell. lib. 16. cap. 10. τὸν τεθνκός.) Plutar. ἢ γῆρ
ὅσιον τοῖς μεθεσῶτας ἰδρὸς νομίζειν, καὶ δὲ
κακομ

λυπήσει, τὸ δὲ δ' ἰάπαντ' ὅ. τῷ δ' υσυχ.) in Sto.
beo additur: κοινὴ γὰρ ἡ τύχη. τραχὺς ὤρ) Laert.
ita, ἰαχυρὸς ὤρ πρῶτ' ἰδ' ἰ, ὅπως οἱ πλοσίορ αἰ=
δ' ὤντ' σε μᾶλλον ἢ φοβῶνται. τῆς ἰδ' ἰαε) Laert.
μάνθανε τῆς αὐτοῦ οἰκίας καλῶς προσατῆρ.
μηδὲ τιῶ) Laert. rectius: λέγων μὴ κίνει τιῶ
χεῖρα. Μανικὸρ) alibi μανικῶ. Ἀδίκου μύοις)
alibi ἀδίκ' ἔμυθ' ὅ. οἱ πεπαυδ' ἄμυοι) qui bene
à pueris instituti integritatem & innocentiam per
omnem uitam tuentur. Isocrat. Demon. οἱ δ' ἰκαορ
τῷ ἀδίκωρ εἰ μηδ' ἐρ' ἄλλο πλεονεκτῶσιρ, ἀλλ'
οὐρ' ἐλπῖσι γεωδ' αἰαε ὑπερέχουσι. ut nulla
re alia iustus iniusto præstet, spe certe meliore su=
stentatur. πρὸς τὸρ ἀδ' ἐλ.) de ephoris uide Xenoph.
phon. lib. de forma Reipub. Lacedæmoniorum. Et
2. Polit. Aristot. πλῶτ' ὅ κακ.) Habet hanc sen=
tentiam etiam Isocrat ad Demon. Λυπῶ μύο.)
Valer. Max. ascribit tale quiddam Soloni, quod &
subijcere placuit. Solo inquit, cum ex amicis quen=
dam grauiter mærentē uideret, in arcem perduxit,
hortatusq; est, ut per omnes subiectorum ædificiorū
partes oculos circumferret. quod ut factum ani=
maduertit, Cogita nunc tecum, inquit, quam multi
luctus sub his tectis & olim fuerint hodieq; uersen=
tur, in sequentibusq; seculis sint habitaturi: ac mitte
mortalium incommoda tanquam propria deflere.
Qua consolatione demonstrauit, urbes esse huma=
narum cladum consepta miseranda. Idem aiebat, si
in unum locum cuncti mala sua contulissent, futu=
rum

rum ut propria deportare domum, quam ex omni
miseriarum aceruo portionem suam ferre mallerent.
Quo colligebat non oportere nos quæ fortuito pa-
tiamur, præcipuæ & intolerabilis amaritudinis iu-
dicare.

AD IIII. CAPVT.

Pittacum fuisse Hyrrhadij F. ex Laert. &
aliunde constat. μη λέγε) alibi πρόλεγε. τοῖς ἐπι-
τηδ.) uidetur fere idem esse, quod τὸ παρὸν εὖ
ποιῆν. quod habet Laert. ἀπραγδύτα) alibi κα-
κοπραγδύτα & δύσπραγδύτα. Laert. ita, ἀτυ-
χίαν μὴ δυνείδιξε νέμεσιν αὐδ' ὄμων. Παρα-
καταθ.) alibi ita: παρακαταθήκην λαβὼν δι-
καίως ἀπόδ. μηδ' εὖ τὸν) Laert. ἀλλὰ μηδὲ
ἐχθρὸν. Δεινὸν τὸ σωιδ' εἶν) puto redundare quod
additur τὸ μέλλον, ut sit sententia, Nihil est mise-
rius quàm animus hominis conscius. Plaut. Mostel.
ασφαλές) quid si σαφές. σωφροσώλω) Laert.
ita: εὐσέβειαν ἀσκήν, σωφροσώλω φιλέν, ἀλή-
θειαν ἔχεν, τίσις, &c. ἀνάγκη δ' οὐ) alibi hoc
Simonidi tribuitur. Αρχὴ ἀνδ' ρα) Aristot. 5. Ni-
comach. ascribit hoc Bianti. τὴν κατὰ) Plutar.
πρὶ πατρῶν ἀγωγῆς. Εγγυῶν δὲ δ' εἰ τοῖς υἱοῖς
γυναικας μήτε εὐχρησέρας πολλῶ, μήτε πλδ-
σιωτέρας. τὸ γ' τὴν κατὰ) σαυτὸν ἔλαρ σοφόν-
ως οἶγε μακρῶ κρείττες ἑαυτῶν λαμβάνοντες,
οὐ τῶ γυναικῶν ἀνδ' ρες, τῶ δὲ προικῶν δ' ἄλοι
λανθάνουσι γινόμενοι. de huius dicti origine per-
est elegans epigramma Callimachi in lib. 1. Laert.

et lib. 3. epigram. quod infra interpretati sumus. Συ
 νετῶν) Stob. paulo aliter λόγους. ΕΧΟΝΤΑ Δ' ΕΙ)
 ἔμμετρα sunt hæc, sed minus integra. ἤν μὲν
 ἀ. γ.) Plutar. in symposio ascribit hoc Pittaco, sed
 in libello, Quo pacto possis adulatorem ab amico
 discernere, Biantis nomine citat. τῶ μεθύοντι) me=
 mimit de hac lege Aristot. lib. 2. polit. cap. ult. &
 lib. 2. rhetor. ad Theod. cap. 25. & Plutar. in sym=
 posio. διπλήζημ.) Plut. διπλάσια ἢ τῶ νήφον=
 τι, & c. ἤν κυμαίων) Stob. aliter hoc recitat λό=
 γοιθ. ἀδίκηθεις ὑπό τινος ἢ ἔχωρ ἐξουσίαν κο=
 λάσαι ἀφῆκερ εἰπὼρ, συγγνώμη ἡμωρίας ἀμει=
 νορ. τὸ μὲν γὰρ ἡμέρας φύσεως ἐστὶ, τὸ δὲ θνητώ=
 δους. Quendam à quo iniuria esset affectus, dimi=
 sit, cum pœnam de eo sumere posset, quod diceret
 veniam præstare pœna. Illam enim mansueti esse
 ingenij, hanc efferati. τῶ σοικίλδ) alluisse uide=
 tur ad Atheniensium ἄξονας. οὕτως ἐκάλεσαν
 ἀθηναῖοι τοὺς σόλωνος νόμους, διὰ τὸ ἐγγρα=
 φῶσαι αὐτοὺς ἐν ξυλίνοις ἄξοσι. ἦσαν δὲ τετρά=
 γωνοὶ τὸ χῆμα. Suidas. ἐπύθετό τινος) ita Stob.
 ἐν τῶ ὅτι κάλλισον γάμ. Gell. lib. 5. refert
 ad Biantem. Laert. lib. 6. ascribit Antistheni. εἰ
 λαυθάνας) Theo Sophista hoc Pittaco tribuit. La=
 ert. lib. 1. & Valer. lib. 7. cap. 7. Thaleti.

AD V. CAPVT.

Laert. Thaletem Examij & Cleobulinae F. fu=
 isse narrat. id quod & in Suida legitur. Εγνώα) hoc
 Chiloni acceptum refert Laert. & Plin. qui lib. 7.
 cap.

cap. 32. ita scribit. Rursus mortales oraculorum
societatem dedere Chiloni Lacedaemonio, tria prae-
cepta eius Delphis consecrando aureis literis, quae
sunt haec: Nosse se quenq; et. Nihil nimium cupere.
Comitemq; aeris alieni atq; litis esse miseriam.
ἀλλ' ἐν τοῖς) Laert. ἀλλὰ τοῖς. εἰς τοὺς τῶν.)
Laert. πρόσ. puto aut prorsus eam esse sententiam
quam reddidi. Erasmus arbitratur Thaletem ad-
monere, ne quid amicis, quibus fidimus, committa-
mus, quod si effutiant, pariat nobis infamiam. κα-
κὸν ἀκρᾶ) alibi βλαβερόν. δίδασκε) Thucyd.
κράτισον ἐν ἀναγκαιοτάτοις πᾶσι εὐεῖα. πῶν
εὐτυχ.) alibi κακὰ ἐν οἴκῳ κρύπτει. Isocratica
sententia utrunq; complectitur sane quam elegan-
ter. χαῖρε μὲν ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι τῶν ἀγα-
θῶν, ἢ λυπῶν μετρίως ἐπὶ τοῖς γινομένοις τῶν
κακῶν. γίνε δὲ τοῖς ἄλλοις μηδ' ἐν ἑτέροις ὧν
κατὰ δ' κλθ. ἀτοπορ γὰρ πῶν μὲν οὐσίαν ἐν
ταῖς οἰκίαις ἀποκρύπτειν, πῶν δὲ διάνοιαν φα-
νεράν ἔχοντα πρὶ πατέρ. μὴ οἰκτεῖς) quid hoc
sibi uelit non intelligo. Suspicor tamen in archetypo
fuisse ἢ πῶν ἀτυχίαν, μὴ οἰκτεῖς, ita ut repetito
uerbo ἀποκοινῶν posito efficiatur talis sententia:
Aduersam etiam fortunam cæla, ne sis miserabilis.
κόσμη) moderare. nam et κοσμίως interpretat-
tus est Cic. in Platone moderatos. Θεῶν πᾶσι) Cic.
2. leg. Thales qui sapientiss. in septem fuit, dixit ho-
mines existimare oportere Deos omnia cernere, De-
orum omnia esse plena. fore enim omnes castiores,

εσ. Ερ ζι μάντδνε) *suspicor legendum* μάθανε.
nam secundum Hippionis uersum πδλυμαθημο=
σάως της ού κενεώτερον άλλο. η γρ τὰ πλε=
σα) Stob. τὰ χησά. ἐπει πρὸς ἠδ' ον.) *suspectum*
hoc est de mendo. quomodo autem legendum putem
uersio nostra indicat. ἀμήχανα) ἀπορα inexpli=
cabilia. ἀμήχανοι ὄνειροι. ὀδ' υσ. τ. πρὸς οὐε
οὐκ ἐσι κρείστη τίνα ὠρίσμύλω μηχανήσασθ.
Eustath. 1878. διότι τὸ ζιῶ) Ita Stob. λόγω
ξς. Laert. δι' ἀφιλοτεκνίαρ. uidetur hinc ortus
prouerbialis uersus: ἀυθαίρετθ λυτὸ βετητὸ τέκ=
νωρ ποσά. βελόμλωθ δει. Aristot. lib. 1. po=
lit. cap. 7. idem sed multo elegantius recitat. ὄνει=
δίζόντων αὐτῶ διὰ πλὴν πενίαρ ὡς ἀνωφελδες
της σοφίας οὐσης, κατανοήσαντά φασιν αὐτὸν
ἐλαῶν φορὰρ ἐσομύλω ἐκ της ἀστρολογίας ἐτι
χημῶνθ ὄντος, εὐπορήσαντα χημάτων ὀλί=
γων ἀξέσβῶνας διαδοῦναι πῶ ἐλαυρυγείων
τῶντ' ἐμιλήτω ηἰ χιῶ πάντων, ὀλίγισμιθω=
σάμνον ἀτ' οὐθενὸς ἐπιβάλλοντθ. ἐπειδ' ἠ
δ' ὀκαιρὸς ἦκε, πολλῶν ζητημύων ἅμα ηἰ δ' ἐ=
αίφνης ἐκμιαθ' ὄντα ὀρτροπορ ἠβόλετο πολλὰ
χημάτα συλλέξαντθ ἐπιδ' εἶξαι, ὅτι ῥάδ' ἰορ
ἐσι πλδτῆρ τοῖς φιλοσόφοις ἀρ βδλωνται,
ἀλλ' οὐτ' ἐσι περὶ ὀπ' εδ' ἀξισι. id est, cum
obijceretur ei propter paupertatem sapientiae stu=
dium ut inutile, animaduertisse Astrologia dicitur
olearum ubertatem fore: εσ hyeme antequam flo=
rere cœpissent, cum parua pecunie uis suppeteret,
arris

arris datis fructus omnium olearum quæ erant in agro Milesio & Chio paruo coëmisse, quia nemo pluris liceretur. Cunctis tempus uenisset, multique concurrerent, eis tanti quanti uoluit uendidisse: ita magna pecuniæ copia coaceruata, ostendisse etiam philosophos si id commodum esset pecuniam facere posse: sed in ea re studia eorum non uersari. attingit etiam Cic. lib. 1. diuinat. Plin. lib. 18. cap. 28. tale aliquid narrat de Democrito. Ferunt Democritum, inquit, qui primus intellexit ostenditque cum terris cœli societatem, spernentibus hanc curam eius opulentiss. ciuium, præuisa olei caritate ex futuro uergiliarum ortu, qua diximus ratione ostendimusque iam plenius, magna tum utilitate propter spem oliuæ coëmisse in toto tractu omne oleum, mirantibus qui paupertatem & quietem doctrinarum ei sciebant in primis cordi esse. atque ut apparuit caussa & ingens diuitiarum cursus, restituisse mercedem anxie & auidæ dominorum pœnitentiæ, contentum ita probasse, opes sibi in facili, cum uellet, fore. Ελαργυῖα sunt hoc loco ut conijcio non tantum oliueta quæ & oleta dicuntur, id est, loca oleis consita, sed etiam cellæ oleariæ & instrumenta ad expressionem olei pertinentia ut trapeta, mola oleariæ &c. de quibus Cato de re rustica & Columella.

AD VI. CAPVT.

τὸνταμίδης) Laert. ταυτάμυ. οἱ πλείους
 σοι) alibi πλείονες κακοί. sed Laert. ita: ἔλεγε
 F 5 ΟΙΛΕΡΗ

φιλήν ὡς μισήσαντας. τοὺς γὰρ πλείους εἶναι
κακοὺς. cuius sententia extat ἀνασκυβὴ in Laelio
Cic. Gell. lib. 1. cap. 3. ad Chilonem autorem refert.
Χρη πρῶ.) alibi rectius, ἐς τὸ ἔσοπῆσον ἐμβλέ-
ψαντα δ' εἴ μὴ καλὸς φαίνη, καλὰ ποιῆσαι
δ' εἰσχεὸς τὸ τῆς φύσεως ἔλλιπε δ' ἰορθῶς τῆ
καλοκαγαθία. Βραδ' ἔως) Laert. addit τοῖς πρῶτ-
τομύοις. Ἐ postea ita habet, ὅδ' ἄρ' ἔλη βεβαί-
ως τηρῶν δ' ἰάμυε. μίσῃ τὸ) Huic præcepto sub-
ijcitur in Laert. μανίαν γὰρ ἐμφαίνει. Πάντοτε)
Laert. πρὶ θεῶν λέγε ὡς εἰσίη. Ὅταν) idem, ὅτι
ἄρ. θεοὺς μὴ) idem εἰς θεοὺς ἀνάπεμπε. κτῆσαι
ἐν.) Laert. ἐφόδιον ἀπὸ νεότητ^{ος} εἰς γῆρας
ἀναλάμβανε σοφίαν. βεβαιότερον γὰρ τὸ
πρὸ ἄλλων κτημάτων. φόβω εὐσέβ.) alibi εὐλά-
βειαν. πλὴν φιλίας) alibi δ' εἰλίας. non inepte.
δ' εἰλότατον γὰρ ἐς ὃ πλὴν. Aristoph. οὐ-
τω περὶ) Ita Stob. περὶ σωφροσύνης. Laert. τὸν
βίον οὕτω μέτρει, Ἐ. Libet huc referre perele-
gans Biantis apophthegma expositum à Cicerone
in paradoxis. cum Græcum nondum repererim.
Nec non sepe laudabo sapientem illum Biantem,
ut opinor, qui numeratur inter septem sapientes, cui-
us cum quidam patriam Prienem cœpisset hostis,
cæteriç; ita fugerent ut multa de suis rebus secum
asportarent, cum esset admonitus à quodam, ut idem
ipse faceret. Ego uerò, inquit, facio. nam omnia me-
cum porto mea. Ille hæc ludibria fortunæ ne sua
quidem

quidem putavit, quæ nos etiam appellamus bona.
Habet et Valer. Max. lib. 7. cap. 2.

AD VII. CAP. 28.

κέρδ' αὐχ.) Menand. ὅπ' τὸ κέρδ' οὐ, παρὰ φύσιν δ' ἄλκυτέον. Αἱ μὲν ἴδ'.) alibi αἰ μὲν
et mox pro ἀρεταί alibi τιμαί. Publ. Mim. Perit
uoluptas, uirtus immortalis est. φειδ' ὀρλωρ) pro
test etiam hæc esse dicti huius sententia: Auarum
melius est mori, quam superstitem indigere. ὅρ ἄρ
ἔκωρ) Laert. aliud habet: ὁ ἄρ ὁμολογήσεις δια-
τήρει. Μὴ μόνον,) Laert. uno uerbo κόλαζε
claudit sententiam. Seneca in Troade: Qui non ue-
tat peccare cum possit iubet. οὐ γῆρ) hoc in primis
ad Periandrum refertur, quod aiunt illum tunc
pronunciassse, cum uxorem grauidam interfecis-
set. τὰ κέρδ' ἄντα) suspectum hoc est, quid tamen
legi debeat non uideo. Ἰζαναψήχει) scribendum
censeo per 1. de rubigine, max. segetum peste. Plin-
lia. 18. cap. 17. et 28. ὡσπερ ἡ ἔρυσ) alij Basilio
hoc ascribunt. φθονέει) Pindar. 1. hymno Pyth.
κρέσσων γὰρ ὀικτιζμῶν φθόνῳ. τι μέγισον)
Isocrat. Demonico. μέγισον ἐν ἔλαχίστωνδε ἀ-
γαθὸς ἐν ἀνθρώπων σώματι. ἔπ' εἰς) Plutar.
περὶ τοῦ ἀκέρει. σὺ δὲ πολλὰ κίς ἀκηκωῶς, ὅτι
ταυτὸν ὄβρι τὸ ἔπειθ' εἰς δὲ ἢ πείθει) λόγῳ, et c.
Ciceroni idem est, naturam ducem sequi. Cato ma-
iore. In hoc sumus sapientes quod naturam opt. du-
cem tanquam Deum sequimur ei; paremus. Vide
plura

plura in Chiliadib. Eras. πείνωρ αβ.) Lego πί=
νωρ. Αδωροδ'όκ.) alibi ἀδωροδ'όκκτα δ'ικάζε.
Γλώττης αβ) alibi γωαικος. Πόνει μετὰ δ'ικαί'ς)
alibi μετ' εὐνοί'ας. Τὸ κραιτ'ερ) alibi τὸ ἀκραιτ'ερ.
sed illud magis probatur. εὐ π'άχε) alibi εὐ
ἐλπίζε. In epigram. Callimachei uersu
ultimo pro κ'ὴ σὺ δ'ίωρ lego καὶ
σὺ γ'ίωρ. ita enim in lib.
epigram. Græco=
rum 3. legi=
tur.

F I N I S,

ΔΙΩΝΟΣ

ΠΡΟΥΣΑΕΩΣ

ΣΟΦΙΣΤΟΥ ΠΕΡΙ

ΑΠΙΣΤΙΑΣ.

DIONIS PRVSA

ENSIS SOPHISTAE,

Non temere credendum.

Αἴσασαί τινες ἤδη βλαβέντας
ὑπὸ ἐχθρῶν; πῶς γὰρ οὔ. τί δὲ
ὑπὸ τῶν καλομύων φίλων καὶ
συνθεῶν ἢ καὶ ὑπὸ συγγενῶν τινῶν
ἐπίουσι δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ἑγγιστὰ ἀ-
δελφῶν ἢ υἱῶν, ἢ πατέρων; ἔγωγε πολλοὺς. τίς
οὐρ ἢ αἰτία, δὴ ἢ οὐ μόνον οἱ ἐχθροὶ τοὺς ἐχθροὺς
ἀδικεῖσιν, ἀλλὰ καὶ οἱ λεγόμενοι φίλοι ἀλλή-
λους, καὶ νῆ δια πολλοὶ καὶ τῶν οὕτως ἀναγκαί-
ων; δῆλον ὡς ἢ κακία τῶν ἀνθρώπων ὑφ' ἧς ἕκα-
στὸ οἶμαι καὶ αὐτὸς αὐτῷ ὄσι βλαβερός. πάν-
τας ἄρα τοὺς φίλους φυλάττει δ' εἴ, καὶ μὴ πι-
σεύειν

σεύειν μηδὲρ μάλλον ἢ ἀρτίλῳ ἢ σωήθης, ἢ αἰ
ματος ἐγγύς εἶναι δοκῆ. πάντας ὡς ὁ λόγος οὗ
τος φησὶν. οὐκ ἔρ' ὀρθῶς ἐγραφε ὁ γράψας τὸ
τὸ ἔπος. νᾶφε ἢ μέμνησο ἀπιστῆρ. ἴσως ὀρθῶς,
ἢ μὲν οὗτος ὁ πεικτῆς οὐ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ταύ
τα ὑποθέμενθ', ἀλλὰ πρὸς τοὺς νομιζομέ
νους φίλους, οὐδ' ὑφ' ἡμῶν μισθῶν ἐπίστα
ται τῶτοις ἀρ' ἐξασίαν δόξῃ κατ' αὐτοῖ. ὡς ἀρ
οὐρ διακελεύοιτο ἀπιστῆρ οἷς μὴ δὲ πισεύῃ φερε
τοίνω κακῆνο εἶδ' ὡμυ ὑπὸ τίνω πλείους ἀπ
λώλασι πότρου ὑπὸ τῆν ὁμολογημῶν ἐ
χθῶν, ἢ ὑπὸ τῆν προσηγοριῶν φίλων εἶναι
ἐγὼ μὲν γὰρ ὀρθῶς καὶ τῆν πόλεων τῆν ἀλδοῶν
πλείονας ὑπὸ τῆν πόλεων ἀπολομῶν ἢ
ὑπὸ τῆν πολεμίων εἰλημῶν κατακράτῳ.
ἢ τῆν ἀνθρώπων πλείους ἔβ' παντὶ τοῖς φίλοις
τοῖς σωήθεσι ἐγκαλόντας, τῆν αἰτιωμῶν
τοὺς ἐχθροὺς ἐπιταῖς συμφοραῖς. ἔτι δὲ πρὸς
μὲν τοὺς πολεμίους ἀπασὶ τείχη, ἢ φρέσια κα
πεσκῆνασμῶν, ἢ τῶτων ἐπίοτε πρῶτων ἐτῶν μη
δεμίαν χρεία γινομῶν, πρὸς δὲ τοὺς συμπο
λιτευομῶν καὶ τῆν αὐτῶν κοινοῦντας ἰδῶν
καὶ δυσίῶν ἢ γάμων, ἢ φυλέτας ὄντας ἀλλή
λων, ἢ δημότας καὶ συγενεῖς, τὰ δικαστήρια
ἢ τοὺς νόμους, ἢ τὰ ἀρχῆα ἢ τὰ τοιαῦτα, οὐ
δέποτε ἤρεμῆ. μεσαὶ γὰρ αἱ πόλεις αἰ κατη
γορῶν ἀπολομῶν δικαζόντων, δικαζο
μῶν, ἢ οὔτε ἐν ταῖς ἰσομῶν ἢ ταῖς πον
δαῖς, ἀλλήλων ἀπέχεσθ' δύνανται. τίθενται
οὐρ

οὐκ ἔτερος νόμος ὑπὲρ τῶν ἀδικημάτων τῶν
ἐν ταῖς ὄρταῖς, καὶ τούτους ἰδρὸς καλῶσι ὡς
περ τὸ ὄνομα ὠφελῶν. ὁ γὰρ τῆς κακίας πόλε-
μος δὲ κενὴς ἀπασίμ πρὸς ἀπαντας ἀσπονδός
ἢ κῆ ἀκέραιος μάλιστ' αὐτὸς σωέσκει τὸς
ἐγγύς πρὸς ἀλλήλους. καὶ μὲν οὐκ ἐν εἰρήνῃ βελό-
μωρον βοιῶν τ' μετὰ ἀσφαλείας ἕνός, εὐλαβῶν
δ' ἔτι πρὸς ἀνθρώπους κοινωνίαν, καὶ τὴν φύσιν
ἐπίστασθαι τῶν πολλῶν ἐτοιμῶν οὐκ ἔστι, πρὸς τὸ
μεταδ' εἶναι κακίας ἕνός καὶ μὴ δ' ἀρμυριάκις
λέγειν φίλον εἶναι πειθεύειν. οὐ γὰρ ὅστις πρὸς αὐ-
τοῖς βέβαιον οὐδὲν οὔτε ἀληθές. ἀλλ' ὅρ' ἀπάν-
των προμῶσιρ ἢ δὲ καὶ τ' ζῆρ' ἀρ' οὐτὼ τύχη μετὰ
μικρὸν ἢ δὲ, ἐχθισον νομίσασθαι, καὶ οὐδὲ τ' σώμα-
τος ἀπέχοντα πολλὰκις. ὁ γὰρ ἐρασὴς τὸν ἐρώ-
μωρον ἀποσφάπτει, διὰ τὸ λίαν φιλεῖν ὡς οἷον
πρὸς αὐτοὺς ἐκ τῆς τυχεύσεως αἰτίας. ἔπειτα δὲ ἐ-
αυτοὺς ἀπὸ κινύσασθαι μὲν ἀκόντες δι' ἀκρῶσι-
αροὶ δὲ ἐκόντες μὴ δ' ἐνός ὄντος αὐτοῖς ἀτόπῃ καὶ
τὸν βίον, ἢ τῆς ἐν αὐτοῖς μοχθηρίας. τὰς μὲν γὰρ
ἄλλας βλάβας τὰς εἰς ἑαυτὸν ἐκάσθ' εἶλον
ὡς οὐκ ἐπεξεληθῆν ὅστις. ποῖα δ' ἢ πῶσις πρὸς τοὺς
τοιούτους. ἢ τίς ἀσφάλεια. ἢ πῶς ἀρ' ἐμε ἀγα-
πήσειν. ὁ μὴ δ' αὐτὸν ἀγαπῶν τὸ γὰρ πρὸς τοὺς
Ἀθηναίους ῥηθῆν ὅτε ἐν ἐσχάτοις ὄντες ἡξίον τί πε-
ρισάμῃ, καλῶς ἀρ' οἶμαι λεχθεῖν πρὸς τοὺς
φιλίαν ὑπερεχομύνας τῶν φαύλων. ὅς αὐτὸς αὐ-
τὸν οὐ φιλεῖ πῶς ἄλλοι φιλεῖ ἢ ξένων ἢ τέκνων
ἢ ἀδελφῶν. τί οὐκ. ὅταν ἕς φιλοφρονῆται καὶ
καθ'

καθ' ἰδῶν ὁμνῆν, ἢ μονοῦ κατετέμνειν αὐτὸν
ἢ πρόθυμῳ; ἀκέραι μὲν τῶν δ' ἀνάγκης ἢ
δὴ καὶ νῆδ' ἰσως κατανεύειν, ἀλλ' ὄρα μὲν τοῖς
σαφῶς ὅτι μὴ ἐν αὐτῶν ἰχυρῶν, ἢ λέκτρα τῶν ὄρε
σηρ ὄρωσ' ἀδ' ἀκρῶντα ἄλλως, καὶ προαγομῶν
αὐτῶν, πότε μὲν ὤετο ἀνεσίρῳνα αὐτῶν γεγονῶν
τ' μὲν τοῖς πάντας πασιρ πειθεύειν, πλὴν ἀπέχε-
ῶσα γὰρ μετολίγοι πᾶσιν ὄντα φησὶν. οἱ
μοι κασίγνητε. ὄμμα σὸν ταρασσεται. ταχὺς δὲ
μετέθε. πῶς δ' ἀλασαρ ὄντως ἠρεμῶσαρ πολ-
λάκις ἰδ' ἐν ὄρι ὡς τ' οἶμαι καὶ τῶν δ' εὐλότατον
καταφρονῆσαι, τί οὐρ διατῶτο πειθεύειν δ' εἰ. καὶ
μήτε ἀγκύρας ἔχοντα, μήτε πηδ' ἄλιον, μήτε
ἄλλα τὰ πρὸς σωτηρίαν ἀνάγεσθαι; ὅφει γὰρ ἄρ
οὕτω τύχη μετολίγοι κατερίσαντ' ἀνέμου,
καλύδωνα ἰχυρῶν, καὶ κύματα τροφόντα, πελω-
ρια ἴσα ὄρεσι. κυρτὰ φαληροῦντα. καὶ τῶν νῦν
σοι φαινόμενον πρᾶον, καὶ πᾶσι ἐνδ' εὐκούμῶν
εὐνοίαν καὶ πᾶσι, τῆς τυχεύσεως αἰτίας κατα-
λαβέσθαι, ἀγχιον εὐρήσθαι καὶ χαλεπὸν, καὶ πᾶν
ὅτι οὐ κακὸν ἐτοιμοῦ ἐργάσθαι. πῶσα δ' οἰεῖς
τοῖς θεοῖς πῶς μὴ εἶναι ὑπὲρ τ' τέκνων εὐξαῖς,
ἢ πῶσάκις ἀγωνιάσαι νοσόντων. ἢ πῶσάκις
ἀντ' ἐκείνων αὐτῶν ἄρ' ἐλέσθαι τελευτᾶν; ἀλλ'
ὅμως αὐτόχειρ ἐγένετο. νῆδ' ἰσως ἐρεῖ ἡ ἐργιζομέ-
νη καὶ ζυλοτυπῶσα. τοὺς πολλοὺς δ' οὐκ ἄρ' οἶα
καὶ ζυλοτυπῶσαι; τί δὲ φθονῆσαι; τί δὲ ἐλπῖσαι;
χεδ' οὐ γὰρ αἰεὶ καὶ σωεχῶς ἐν τῶτοις εἰσὶ, μήτοι
νῦν πῶσθαι τοῖς εὐνοῖαν φάσκουσι, καὶ μὴ ἐποτε
εἰκατα=

ἔγκαταλιπέρ τὴν πρὸς σέ φιλίαν. ὡς δὲ γὰρ
 αἱ τὸν ἄνεμον σημαίνουσαι ταινίαι ἢ τὴν σά-
 σιν αἰεὶ τὸ πνεύματος ἀωροῦνται, νυνὶ μὲν οὕτως,
 πάλιν δὲ ἐπὶ δάπερα, τὸν αὐτὸν τρόπον ἢ τὴν
 φαύλων διάνοια πρὸς πᾶσαν φορὰν οὕτως ἔχου-
 τοῖς δ' ἄλλοις οὐδέ τις εἰσι σωθευμένων, διὰ
 τὸ μὴ κυρίου ἐαυτῶν εἶναι, καὶ πολὺ μᾶλλον
 οὐ γὰρ προσέχεται τῶν ὁμολογίαις, τῶν
 παντὶ γὰρ πλεον ἀπέχουσι τῆς ἐλευθερίας διὰ
 τὴν κακίαν οἱ ἄνθρωποι. τοῖς νεωτέροις τοσού-
 των ἐτῶν νόμος οὐκ ἔστι συμβάλλει ὡς ἀπίστοις
 οὐσίη. οὐδέ γυναικὶ πρὸς ἀθλιωταῖς συναλλάσσει
 πάλιν ἄχρι μεδίμου κριθῶν, διὰ τὸ τῆς γνώ-
 μης ἀσθενέει. τὴν γὰρ παννεωτέρων, οὐθὲρ δια-
 φέρουσι οἱ φαῦλοι, μᾶλλον δὲ οὐδέ τῶν παιδα-
 ρίων, πάλιν τὸ δάμαρ, καὶ τῆς πανουργίας. διὸ
 καὶ μᾶλλον αὐτοῖς ἀπιστεῖν ἐκείνων προσήκει. μα-
 κάριον γὰρ εἰ καθάπερ παῖδα καὶ μετὰ κίον καὶ
 νεανίσκον καὶ πρεσβύτην ὁ χρόνος ποιῆι, καὶ φο-
 νιμορ οὕτως, καὶ δίκαιον καὶ πεισὸν. καὶ μὲν τῶν
 γυναικῶν τῶν φαύλων, οὐδέ ἐν εἰσι βελτίους οἱ ἄν-
 δρες οἱ μοχθηροί. κατὰ γὰρ τὸ σῶμα διαφέρου-
 σιν, οὐ κατὰ τὴν διάνοιαν. καθάπερ οὐρ οὐδέ ἐ-
 κείνας ἔστι προσίεσθαι τῶν πλεόνων ὁ νόμος,
 ἀλλ' ὥρισαι μέχρι ἴσος προσήκει: τὸν αὐτὸν οἶ-
 μα τὸν τρόπον καὶ τοῖς πολλοῖς μέχρι τῶν ἐλαχί-
 στων κοινωκτέων, πρᾶξεων δὲ μεζόνων, ἢ λόγων
 ἀναγκάων ἢ τῆς ἀσφαλείας τῆς πρὸς τὸν βίον,
 οὐδέποτε. καὶ γὰρ αἰεὶ ὡς οὐκ ἀπέχονται, τὸ κα-
 κῶς

κῶς ποιῆρ δι' ἡρ ποτ' αὐτίαν. ὡσπερ τὰ θηρία
πλάκεις ἡμεῖς κοιμώμενα ἢ ἐμπεπλησμένα,
τὴν μὲν γὰρ φύσιν οὐκ ἀπέβληκεν τὴν αὐτῶν,
παρὰ πλησίως δ' ἢ καὶ ἐκείνοι χρόνον τινὰ οὐκ
ἐβλάψαν ἔπειτα συμβάσης τροφάσεως καὶ
τόκου φασὶ καὶ τὸ κεφάλαιον τῆς ποιητικῆς ἐκ-
τίνουσιν. ὁ λάκων ἐν ὀμιλίαις τινῶν σωθεμέ-
νων αὐτῶν, καὶ ἀξιότων αὐτὸν λαμβάνειν, ἢ ἂν
προαρηταί τῶν, ὑπὲρ τῆς φιλίας, μίαν ἔφη
τῶν εἶναι, τὸ ἐὰν ἐθέλωσιν ἀδικῆσαι μὴ δ' ὀφεί-
δαι. τὰς δὲ λοιπὰς πάσας, εὐήθεις καὶ τελέως
ἀδενεῖς. ταύτῃ μόνῃ πορὶ τῶν πολλῶν τὴν
τῶν δ' εἰ λαμβάνειν, ἕτερον δὲ οὐδ' ἐμίαν. ἢ γὰρ
ἐκ τῶν λόγων, καὶ τῆς σωκτικῆς καὶ τοῦ γένους
καταγέλας. ὁ ἀτρυνὲς ἀδελφὸς ἢ τοῦ θυέου
καὶ τῶν παιδῶν ἀκατέκοψε θεῶν. ὁ ἔτεο-
κλῆς καὶ ὁ πολυεικὴς οὐ μόνον ἀδελφοί, ἀλλὰ
καὶ οἱ υἱὸς καὶ μητρὸς γεγονότες τῶν συγγενεσά-
των. ὡς εἶπερ ὠφελῆ τὸ γένος, οὗτοι μάλιστα
ἀπάντων ἀλλήλων μᾶλλον ὠφελον ἀγαπᾶν,
ἀλλ' ὁ πισθυεὶς πρῶτον τὸ πεισεύσαντα ἐξέβαλε
καὶ τῆς πατρίδος ἀπεσέρει. καὶ μετὰ ταῦτα, ἀλλή-
λων ἀπέκτειναν. ὁ θησεὺς τὸν ἰππόλυτον πατρὸς
ὦρ καὶ προσδῶνος υἱὸς διαβολαῖς πειθεὶς ἀπέ-
κτεινε κατὰ σάμνον. ὁ Πρίαμος πρότερον εὐ-
δαμονία διαφέρων, καὶ τοσούτων ἔθνων καὶ τη-
λικῶν τόπων βασιλεύων, ὅσον λέσθαι ἄνω-
μάκων ἔδος ἐντὸς ἕργει, καὶ φρυγικὴ καθύπερ
θε καὶ ἑλλήωντος, διὰ τὸν υἱὸν καὶ τὴν ἀκρυσίαν
τὴν

πῶς ἐκείνους πάντων ἀθλιώτατος ἐγένετο. ἢ οὐτοί
μὲν ἐπίσημοι. πόσον δὲ οἷα πολῆθος εἶναι ἐν
ἐκάσῃ πόλει πῶς ἀφανῶν ἢ δημοτῶν ἀτρέων ἢ
δυεῶν πῶς μὲν, ἢ ἀποκτενόντων κρύφα, πῶς
δὲ, εἰς ἄλλα ἐπιβυλόντων. ἀερόπας μὲν γένη
κληταμνήσας καὶ θενεβοίας οὐδὲ εἰπεῖν ὅτι
ἄλλα τὰ μὲν τῆς γῆς ἢ τῆς οἰκειότητος τοιαῦ
τα. τὰ δὲ ὄρκων, ὅτι πάντ' ἀρῶ ὡμοσε θεὸς μενε
λάω ὡσπὸρ ἢ οἱ λοιποὶ τρώες, ἀλλ' οὐδὲρ ἦτορ
ἐτρῶσερ αὐτόρ, τισαφέρνης οὐκ ὡμοσε μὲν
τοῖς περὶ κλέαρχορ, τί δὲ ὁ βασιλεὺς, οὐχὶ ἢ
τοὺς βασιλείους θεοὺς ἢ πῶς δεξιὰρ ἀπέσειλε
φίλιππος δὲ ὁ μακεδῶν οὐ διετέλει καθάπερ
ἄλλο τί πῶς εἰς τὸν πόλεμον ευχρίσων καὶ πῶς
ἐπισηκίαν πῶς κούασ μύσος; ἢ δυσι τῶς τοῖς τὰς
πόλεις αἰσῶν; θεὸς πῶς αὐονδ' ἐρ, θεὸς τῶς πο
δῶσαντας πῶς κούάζερ. θεὸς παντί πρὸς ἐκεί
νον τὸν τρόπον οἰκείως ἔχερ. τοῖς μὲν γὰρ πρὸς ὅ
τας ἀργύριορ ἢ ἀνάγκη δ' ἰδόναι, τοῖς θεοῖς δὲ
πρὸς ὄρκων οὐδ' ἐρ ἐτέλε. τὸν ὁ λυσάνδρον τὸν λα
κεδαιμώνιορ γνώμῃ ἀπφλύαδ' λέγεσιν, ὅτι
τοὺς μὲν παῖδας ἀστραγάλοις ἢ σφαιραῖς ἔξα
πατᾶρ δ' εἰ, τοὺς δὲ ἀνδράς ὄρκοις ἢ χημάσιν.
ἢ κερδ' ἀλή δὲ ἀλώπηξ ἐτέρας ἢ παρὰ Αρχι
λόχων; τὸν δὲ τῆς γλαύκας χησμορ οὐκ οἷα πρότε
ρον δ' ἐδοχθα τοῖς πολέμοις τῆς ἀνθρώπων ὀμνύ
ειν, ἐπεὶ δ' ἀνατός γε ἢ εὐορκορ μὲν ἀνδρά, ἢ τῶ
τας μὲν τοὺς προσηκμύσας ἢ τοῖς τῶς ἐτέρους
διὰ τὰς πρὸς ἄσας συμβέβηκερ ἐνδ' ὄξος γεγονέ

ναί τῶν δὲ ἀφανέσων γλάυκων ἢ πανδάρων·
μεσαὶ μὲν ἀγοραὶ ἀνθρώπων, μεσαὶ δὲ ἀγυῖαι,
διὸ μήτε τὸν ἀπόλλωνα μήτε τὴν ἄθην ἄρσιν βυ-
λοῦ τῆς ἐπιουρκίας λαμβάνουσιν. ἀλλ' ἡσιωκί-
θια τοῖς ἀνθρώποις μέγα κηδία καὶ τοῖς μηδὲν
ἀδικεῖν, καὶ πονοῦν καὶ τράπεζαι. τὸν ἔντυτον
ἀπέκτενε δὲ πρὸς αὐτῶν, ξενιαθεὶς χέτλιος. οὐδὲ
θεῶν ὅπιν ἠδ' ἔασατο οὐδὲ τράπεζαν τῶν οἰκιστῶν
θηκερ' ἔπειτα δὲ πέφνε καὶ αὐτὸν, καὶ τοὶ θεοὶ
ἔδοξε οὕτως. καὶ τέρπεται γυθαλίη κατέχωρ
καλλίσφουροῦ ἤθερ. τὸν ἀρχίλοχον οὐδὲρ ὠνήσαν
οἱ ἄλλοι καὶ ἡ τράπεζα πρὸς τῶν ὁμολογίαν
τῶν γάμων, ὡς φησὶν αὐτὸς. ὀλυκῶν ἀνόκτος
ὡς δευτέρου εἰς τὸν ἀχιλλέα ἐμπέπηκε. δέον
αὐτὸν ἢ μάχεσθαι πρὸθύμως, ἢ φεύγειν τάχι-
ον. παρῶν γὰρ σοὶ πρῶτον φησὶ πασάμιν δὴ
μητρὶ ἀκτιῶν. τοιγαρῶν πρότερον ὁπότε οὐ
δέπω μετελήφει τῆς πρὸς αὐτῶν τροφῆς, εἰς λῆ-
μνον ἀπεμποληθεὶς, ἐσώθη, τότε δὲ ληφθεὶς,
ἀπεσφάγη τοσοῦτον αὐτῶν ὠνήσαν ἠδὲ κηδία. τὰς
νήτας δὲ καὶ τοὺς πρὸς αὐτὸν, οὐ πρότερον θερέομι
πρὶν ἀρφαγῶσι πρὸς ἡμῶν. ὁ δ' αἰγιαθὸς τὸν ἀγα-
μέμνονα δειπνήσας, ὥς ἐκατέκτανε βῆρ ἐπι-
φάτην. καὶ ὑπὸ μὲν τῶν τρώων οὐδὲν ἔπαθεν
ἐνδεκάετησιροῖς ἐπολέμα, καὶ οὐδέποτε αὐ-
τοῖς σωέσιος ἐγένετο. εἰς δὲ τῶν οἰκίαν ἐλθὼν διὰ
τοσοῦτον χρόνον, δύσας τοῖς θεοῖς τῶν δ' ἑαυτῶν
τράπεζαν πρὸς αὐτὸν, ὑπὸ τῆς ἰδίας γυναι-
κὸς οὕτως ὡμῶς ἀνηρέθη, καὶ μετὰ ταῦτα κάτω
πρὸς τὴν

ποριτυχῶν θεῶν ὀδυασῶν, μέμφεται κλυταί
μνήσρα. μή δέ γ' τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοὶ τελοῦ-
τῶν τῶ συγκληῖσαι. πρὸς δὲ τῶτοις παρὰ κε-
λεύεται, μηδ' ἔποτε πεισέμεν γυναικί, μή δέ οἱ
ἐκφάσῃ πυκινὸν ἔπῳ. ἢ τοι ἢ κλυταί μνήσρα
οὐκ ὅτι γυνὴ ἦρ ταῦτα δ' ἰέθηκερ αὐτῶν. ἀλλ' ὅτι
προνερά: καὶ οὐδὲρ μάλλον οὐχὲν γυναικί ἢ πι-
ορ εἶναι ἢ ἀνδρὶ. ἀλλ' οἶμαι τῶν περιπεσόντων
ἕκαστῶ ὑφ' οὗ πέπονθε κακῶς ἐκείνορ μάλιστ'
ὑφορᾶται, καὶ πρὸ λέγει φυλάττει τοῖς ἄλ-
λοις. ὁ μὲν ὑπὸ ὄφεως δ' ἤχθεις ὄφιρ. ὁ δὲ ὑπὸ
σκορπίου, σκορπίου. ὅρ δὲ ἀρκύωρ δ' ἀκῆ, ὄφει ἀρ-
βακτηρίαν ποριφέροντα. αὐτὸ δ' ἢ τῶτοις πρὸς
τοὺς ἀνθρώπους πέπόνθασιν οἱ πολλοὶ ὡ μὲν
ἐκ γυναικὸς ἡσώεβη δ' εἰνὸρ, οὕτω δ' ἢ κέκρα γερ,
ὡ ζεῦ. τί δ' ἢ κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν γυναι-
κας εἰσφῶς ἡλίε κατῶκίθε. ἄλλορ ὑποδέχθεις
ζένθ' ἐλύπησερ, ὡς ἀλέξανδρῶ τὰ ἴμενε-
λάε κτήματα ἢ τῶν γυναικῶν ὑφελόμηνθ', ὁ
τοιῶτος πρὸς τοὺς ξένους διαβέβηται. πρὸς ἀ-
δελφὸν ἔπερος, ἄλλῶ πρὸς υἱὸν. τὸ δὲ πρῶγμα
οὐ τοιῶτόρ ὄσιν, οὐδὲ γ' ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ ζυγενῆς,
οὐδὲ ὁ ζένθ' πέφυκερ ἀδ' ἰκῆρ ἀλλ' ὁμοχθῆρες
ἄνθρωπε. τῶτο ἴμικρῶ δ' ἔρ ἐρ πᾶσιν ὄσιν. ἀλλ'
εἰ νῶρ ἔχθεις πάντας εὐλαβῶ. ζένος εἶναι ἡς φησὶν
εὐλαβῶ. μέτριοι. μάλλον εὐλαβῶ. τῶτο ἀκίνη-
τορ ὑπὸ χέτω. νῆ δ' ἴ' ἀλλ' ἐπιδείκνυται δεξιῶ ἡ-
νορ εὐνοίαν, οὐκ οὐρ ἀποδέχθ τῶτορ τοῖς θεοῖς
εἰδ' ὡς χάριρ, εἰδ' ὡς δὲ κακείνω, πρὸς ἴ τὸ μέλ-

λορ φυλάτῃς αὐτῶν. ὁ γὰρ ἕως ἐπὶ τὴν τύχην εἶπερ, τὸ
το πρὸ μᾶλλον ἐπὶ ἀνθρώπων ῥηθεῖν ἄρ. τὸ μὴ
δὲνα εἰδέναι πρὶ μὴδ' ἐνός ἐι μέχρη τ' ἀυριορδία
μὴ τοιούτων. τὰς γὰρ πρὸς αὐτοὺς πρᾶβαινα
σῖσωθήκας. ἢ συμβαλεύουσιν αὐτοῖς ἕτερα ἢ
ἢ συμφέρει νομίζοντες, ἄλλα πράττουσιν. ὅθεν ὁ
τὰρ ἕως ἐκ τοῦ πεισθέντος ὁριπέση τῷ δυσκόλῳ
γελοῖός ἐστιν ἀτιώμενος ἐκείνου, ἑαυτὸν δὲ καὶ
θεοὺς ἐπίοτε ἐπιβοώμενος, ἢ ἄνδρος ἀπα-
τῆθεις φίλου ἢ σωκίθους. οἱ δὲ θεοὶ καταγε-
λῶσιν εἰδότες ὅτι ἑαυτὸν δὲ κηπάτῃσιν ἐπὶ ἄλλῃ
κοικσάμενος. οἱ πρῶτα αἰόντες ἐν ταῖς ὁδοῖς
ἢ νῆδία ἐμπεσόντες εἰς πηλὸν ἢ βόθρον, οὐκ ὄρ-
γίζονται τοῖς λίθοις ἢ τῷ πηλῷ. τελέως γὰρ ἄρ
ἢ σαρὰ πηλκτοὶ δέον αὐτοὺς ἀτιᾶσθαι ἢ τὸ
μὴ προσέχειν. τί οὐρ ἕως φήσῃ δ' εἰ θεοὶ βίον προ-
κηῖσθαι, ἢ ἢ ζῶν ἐρημοῖς οὐ θεοῦ, ἀλλ' ἄνδρος
φρονίμου, ἢ ἢ ζῶν ἀσφαλῶς ἐπισαμῶν. πολλὴ
γὰρ ἀσφαλεστέρα, ἢ κρείττω ἢ ἐρημία, τῆς πρὸς
ἀνθρώπους κοινωνίας, ἢ ἢ ἐπὶ εὖς γίγνηται καὶ
χωρὶς κοινῶν προσοχῆς. ἢ ἢ ὡσπερ οἶμα τὸ πᾶ-
λαγος μᾶλλον συμφέρει τῆς γῆς εἰ μὴ ἕως ἐν εὖ-
δία πλεόν ἢ σαφῶς εἰδὼς τοὺς τόπους. ἐρ μὲν
γὰρ τῷ πηλάγει, πᾶνιον εἶπου διαφθαρεῖν
ναῦς, πρὸς δὲ ταῖς ἀκταῖς ταῖς πρὶ τὰς ἄκρας
εἰδὲν ἐπὶ τὰ ναυάγια, τοιγαρὶν ὅταν χαμῶν
καταλάβοι, πᾶν μὲν ἀπείρω ἐκασθαι, ἐπιθυμῆ
τῆς γῆς. ὁ δὲ κυβερνήτης ὡς πρῶτάτω φεύγει.
καὶ τοιμύνας μὲν ἄρ ἐν ἕως ἀκλύτους, οἷς
ἐνεσι

ἐνεσι πεισύναντας, ἀσφαλῶς ὁρμηλικὸν ἄρ-
τοτε ἀρθῆ τὸ πνεῦμα. ἤν δὲ ἀνθρώπων οἱ μετρι-
ώτατοι, τοῖς θορυβοῖς ὁρμοῖς ἔοικασιν οἵ τινες
πρὸς τὸ πρὸν σκέπυσσι κακείνων γ' ἕκαστος, πρὸς
ἐν ἡ ἤν ἢ τὸν βίον ἐπιεικῆς, οὐ μὲν τοι ἢ πρὸς
τ' ἄλλα ὑπάρχῃ. χρημάτων μὲν γ' ἐνεκεν, οὐδὲν
ἄρ' ἴσε ἀδικήσεις. ἔσω γ' εἶναι ἴνα τοῖς τοῦ.
ἄλλα τάχ' ἄρ' ὁρμῆς ἢ φιλονεικίας καταλαβέ-
σης, οὐκέτ' ἀνγνοίης αὐτὸν ἀσάλευτον ἢ πεισὸν,
ἄλλως ὑπ' οὐδενὸς πάθους κινδύμυθ', ἐφ' ὧ
ἴε ἄρ' πεισύναι βεβαίως δάωατο. οὐκ οὐρ τοῖς
γε τοῖς τοῖς ὅσον ὑπὸ ἀνάγκης ἢ τελείως ὀλί-
γουνδ' εἰρησῆ. τὸ πλεόν αὐτὸν ἐγγρηγορότα ἢ
φυλάττοντα ὡς τοὺς ἀχαιοὺς τὸν ἔκτορα φησὶν
ὁ ποιητής, ὁ δὲ ἰδ' εἰκ' πολέμοιο ἀσπίδι ταυρεῖν
κεκαλυμμένῳ εὐρέας ὤμους, σκέπῃετ' οἷσιν
ῥοῖζον ἢ δ' ἄπορ' ἀκόντων. ὁμοίως καὶ ἐν τῷ
βίῳ δ' εἰ πῶν φρόνησιν ἢ πῶν ἐπισήμῳ πρὸς
βλημύες καὶ καλυφθέντας φεύγειν καὶ φυ-
λατῆσῃ πῶν ἤν ἀνθρώπων κακίαν καὶ τὰς
τέχνας καὶ τὰς ἐπιβουλάς αἰε εἰώθασιν ἤσῃ.
καθόλου δὲ θαυμασόν, εἰ τὸ μὲν φαγῆν ἀπὸ
τῆς αὐτῆς τραπέζης ἐμπόδιον ἔσαι τῆς πονηρίας,
καὶ νῆ δ' ἰὰ τὸ πειρ' ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ κρατῆσῃ,
ἢ τὸν αὐτὸν λύχνον ὁρᾶν, τὸ δὲ τὸν ἥλιον βλέ-
πειν τὸν αὐτὸν ἢ ἀπ' τῆς αὐτῆς τρέφεισῃ γῆς οὐ-
δεῖς ὑπολογίζεται ἤν πονηρῶν, ἄλλα τὸ μὲν
πανδ' οὐχέον ἢ νῆ δ' ἰὰ οἶκος ἔτρεσῃ ἐκλίθων ἢ
ξύλων ὠκοδ' ομμηλῶς, συγκρίνῃ ἀνθρώπους δ' ὑ-

νάται καὶ σὺ ἀγαθὸν εἰς οὐρανὸν ὅσους ἀγαθὸν
ἀξιοί. ἀλλ' εἴθε δὲ μέλαθρον ὑπερόφιοι δ' ἐτοίμοι
μὴ, καὶ οὗτος μὴ ἰγῆται πλὴν σκωλὸν ἀξίαν ἀ-
δ' ἔσ, καὶ ταῦτα ἐκ ζύλων τῶν ἐν τῇ πόλει γεγο-
νότων. ὁ δὲ σύμπας οὐρανὸς ὑφ' ὧ πάντες ἐσ μὴ
ἀρχῆθ' οὐδ' ἐν ὠφελῆ πρὸς ὁμόνοιαν, οὐδ' ἐκ τῶ
ὄλων κοινωνία δειῶν οὐσα καὶ μεγάλων, ἀλλὰ
τοῦναντίως ἢ τῶ μικρῶν καὶ οὐδ' ἐνός ἀξίω. καὶ ὁ μὴ
ἴδιος ἐκάστου πατρὸς πλάκεις οὐδ' ἐνός ὧν πρὸς
βήτης ἀξί. Ὁ μέγα δίκαιος ὥστε μὴ ἐπιβυλεύειν
ἀλλήλοις τοὺς ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους. ὁ δὲ κοινὸς
ἀπάντων ἀνδρῶν τε δεῶν τε δ' ὧ πάντες γε-
γονασίη, οὐ κατὰ λάχνητα οὐδὲ κατὰ σίμωνα, οὐ
δ' ἀνάται κατὰ χεῖρ οὐδὲ κωλύσαι πλὴν ἀδικίαν
τῶ ἀνθρώπων; καὶ μὴ ὅτι γε τοῖς λόγοις οὐκ ἄν
πιστεύει τις τοῖς ὑπὲρ τῆς οὐλίας, τὸ γὰρ λοι-
πὸν ὄβρι, φανερόν δ' ἦπ' ὄ. γελοῖον γὰρ ἀργύριον
μὴ δ' ἀνεῖζοντα τοῖς πόλλοις, μὴ ῥαδίως ἄρ' ἵνα
πιστεύσαι λόγῳ μόνῳ, ἀλλὰ μαρτύρων δ' εἴδη καὶ
γραμμάτων, καὶ πόλλων καὶ ταῦτα πρὸ βαίνων.
τί οὐ φησὶ οὐκ ἦδ' ἡ ἱνὲς ἐγγύοντο οὐλοὶ τῶ
πρότορον οἶον ὡς ἄν λέγοιμι τοὺς ἡμιθέους
δρυλομύθους τὸ τὸς ορέσκῃ καὶ πυλάδῃ καὶ θεῶ
σέα. καὶ Περσίδῃ καὶ Αχιλλέα καὶ Πάτροκλον; εἰ δ'
οὐκ τις συγχωρήσῃ ἀληθῆ πλὴν δόξαν εἶναι
ταύτην, δ' ἦλον ὡς τρεῖς ἄν εἴη οὐλία γεγονῆαι
ἐν τῷ τῷ χρόνῳ, ἐν ὅσῳ πλεονάκεις ἄν
εἴποι τὸν ἥλιον ἐκλελοιπέναι.

τέλθ

ΙΟΑΧΗ

IOACHIMVS
CAMER. IOHANNI
MYLIO IVRISCONSULTO
V. C. AMICO S.

Ecce tibi libellum, quem tibi quasi ex stipulatu debebam, cuius persolutionem maturare studui, ut intelligeres me fidei bonæ nomen esse. Tu de hoc facies, quod quidem uidebitur. Nam iudicium relictum mihi nullum est. Quid autem sentiam de hoc toto genere interpretationum, tibi non est obscurum. Scis enim me nunquam probasse huiusmodi conuersiones, cum afferre sua malim unumquemque quam aliena offerre. Atque etiam Ciceronem arbitror ita interpretatum esse illos libros, quos ipse memorat, ut non tam illorum, quam suo more eloqueretur omnia, quod ipsum licet aestimare de philosophicis scriptis, quæ extant, in primisque disputatione de officijs, quam haud dubie Panætius diuersis ratione et instituit et tractauit. An tu censes ita de re familiari eodemque tenore differuisse, quo Xenophontem uidemus? at conuertisse hoc scriptum in latinum se adolescentem dicit. Iam cui dubium esse potest, quin tantum mutauerit in orationibus illis claris oratorum reddendis, ut non illorum iam, sed ipsius uisæ fuerint translatae in consuetudinem linguae latinæ. Sed de hoc aliàs pluribus. Nunc ad libellum reuertor, quem opinor te libenter lecturum. Crede enim

G 5

mibi

mihī Myli, immo tibi crede, ipse enim uir doctiss.
aliter non potes sentire, & ueteribus sapientibus,
in hoc esse præcepto totam scholam prudentiæ, Neq;
uitam aliam aut tutiorem aut meliorem, quàm ubi
temere nihil credatur. Qua sententia etiam isti se=
midocti & abortiui fœtus studiorum, non enim lo=
quar de alienis ab ijs prorsus, nihil aliud habent
prius aut notius, utq; omnibus bonis rebus facere con=
sueuere, turpiss. abutuntur, qui non ut ipsi impro=
borum fraudes & insidias sine aliorum incommodis
uitent, huc confugiunt, sed cum quàm infideles ipsi
alijs sint norint, hanc sibi legem statuunt, ut credant
prorsus nemini. At ipsa hoc honestas non patitur,
& opt. præceptum uitæ à uitio & infamia defendit,
Remouetq; immanitatem damnandi malignitatis
& perfidiæ omnes mortales, & corrigit illud cle=
mentia & mansuetudine, sæpe etiam planè exclu=
dit, perq; uirtutem in explorata & prouisa peri=
cula multos impellit. In qua re habemus nos domesti=
cum exemplum fratris nostri, cui non modo contra
meritum & simpliciter, sed fide interposita & te=
stata libello honestæ missionis uincula nefarie fuere
iniecta uolenti esse forti & in euidentijs. periculis
non dubitanti credere illis, quibus ut cognitum est,
nihil sanctum, nullus respectus numinis, quos neq; fi=
des, neq; dignitas, neq; hominum pudor retinuit, quo
minus in innocentem tam scelerate sæuirent. At ille
si uoluisset audire, qui eum monentes, ut provide=
ret, ne quod in malum constantia ipse sua se conij=
ceret,

ceret, memorantes etiam quod prouerbio Germanico fertur eius sententiae, quae apud Theognidem est,

Res mihi fracta fide, res diffidendo retenta.
non se & nos misere suo casu afflixisset. Sed ipse recte aliter facere se posse non iudicauit, inhonestumque sibi esse censuit, in ea recti conscientia quicquam uideri timide, occulte, simulate gessisse. Sed nimirum ille hac contumelia & calamitate affectus, minus miser est, quam qui euersum & prostratum calcauerunt. Neque ego eius fortunas miseror. Incredible enim dictu est, quanta sit innocentiae consolatio & erectio in aduersitatibus: quantaque contra fatigatio & perturbatio peruersitatis & scelerum. Sed ad propositum. Magnopere placuit ueteribus haec sententia, itaque multifariam commendarunt. Unde Dionis Prusaensi Sophistae auctori huius scripti materia suppeditata est dissertationis huius, quam ut uides, in uersiculum Epicharmi imponit, quo sapientiae neruos & artus dixit esse, nemini temere credere, sic enim uideo ἀπισία πρ uocari latine. Cui subscribens Euripides ita facit loquentem Helenam:

— ueraque diffidentia
Mortalibus nil usque esse utilius potest.

At Demosthenes hanc unam ait omnibus, qui sapiant à natura communiter concessam custodiam salutis & fortunarum suarum, ut ne cui temere fidem habeant. Homerus uero princeps omnis eruditionis

nis, nullo alio praesidio usum, aut ope humana adiu-
tum, terra mariq; euadere tot labores, discrimina,
ærumnas, Vlyssæm facit, quem sapientiss. intelligi
uoluit, quàm neminise credendo, & callide tegendo
consilia sua. Itaq; ipse hoc iactitat apud Phæacas,
hoc modo:

Sum Laertiades, qui calliditate dolosa
Omnibus anteeo mortalibus, & mea cœlum
Fama per immensum uolitat.

Hesiodus etiam quam quidem ciuilitate monet, ut ne-
que fratri quisquam suo infinitam fidem habeat,
dum iubet, si quid cum illo negotij forte sit, adhibito
teste agere, sic quasi per iocum. Iam canticum illud
Solonis, qui quidem ex sapientib. solus legislator
fuit, quàm diserte hanc cautionem tradit:

• Mortalibus à cunctis caueas,
Ne forte quis occultis animo
Odijs te appellet uultu hilari,
Bifidaq; ex ore sonet lingua.

Tu uir opt. & doctiss, Myli, debes uoluntatem gra-
tificandi tibi meam probare, de opere quidem facis
es, quod uidebitur. VALE.

DIONIS DIS- SERTATIO DE NON TEMERE CREENDO.

Compertum ne tibi est damnum ali-
cui iam datum ab inimicis? Quid
ni verò. Etiámne ab amicis, vt vo-
camus, & notis, & cognatis, atque
adeo coniunctis. nempe fratribus
aut liberis, aut patribus? Fateor.

Quid igitur causæ esse dicemus, cur non modo
hostes hostibus noceant, sed amici etiam amicis, &
quidem sæpenmero & inter summas necessitudi-
nes? Quid enim nisi improbitatem, quæ nisi fal-
lor, efficit, ut ipsi homines detrimentosi sint. Est
igitur ab amicis cauendum, siue benevolentia, siue
consuetudinis, siue sanguinis fuerit coniunctio?
Sane est ut hæc euincit oratio. Ergo recte scripsit
huius versus autor:

Esto sobrius, ac memento nulli temere credere.
Fieri sane potest ut recte. Minime quidem aduer-
sus inimicos à poeta subiecta præceptio, ac plane
contra eos, qui pro amicis habentur. Nam quibus
scit sese aliquis odio esse, is se neutiquam permittit,
eosue aduersus se fouet, proinde quid hoc erat præ-
cipere, non temere illis credere quibus credit pror-
sus nemo? Nunc igitur age exquiramus, utrum
plures manifesti hostes, an simulati amici perdide-
rint. Equidem inuenio animo euersas vtbes nume-
rans, multo illarum plures proditione captas,
quàm ui expugnatas esse. Et multo omnino crebri-
ores

ores rebus aduersis querelas amicorum ac necessa-
riorum, quàm accusationes inimicorum. Cunctis
sint aduersus hostes parata mœnia & obiectum
vallum. non est horum vsus tempore sæpe numero
valde longo. Inter ciues uerò, qui iisdem fanis ac
sacris vtuntur, interq; affines, tribules, populares,
cognatos, perpetuæ sunt lites, in iudicijs, de legi-
bus, in curia. Itaq; ciuitates refertæ sunt accusato-
ribus, reis, iudicantibus, causas dicentibus. Ac ne
ferijs quidem solennibus, neq; cum rem diuinam
faciunt, ab iniurijs abstinent. Quare leges etiam de
ijs latae sunt, quæ quis ferijs patrarit. easq; leges
quasi in nomine aliqua sit utilitas, vocant sacras.
Nam malignitatis bellum est sempiternum, quod
gerunt inter se omnes homines, neq; indictum ne-
que dirimendum vllis conditionib. aut fœderib.
Sed hoc inter eos tamen potiss. suscipitur, qui sunt
coniunctis. Proinde si quis tranquillam securamq;
vitam expetit, cum fugere hominum societatem,
& scire ita natura comparatum, ut vulgus malam
gratiam referat, neq; credere oportet asseueranti-
bus sexcenties. amicos sese esse. Non enim est in re-
bus humanis uerum quicquam aut certum, quemq;
anteposuit quis vniuersis, habuitq; forte etiam vi-
ta sua cariorem, paulo post capitaliter odit, neque
manus sæpe quo minus illi afferat, continet. Ita vi-
demus amatorem interficere interdum dilectum
sibi puerum, cum amoris vi incitatus minima quo-
que de causa ira in illum exarsit. Videmus & se-
ipsos interimere alios, quibus illud est contrarium,
sed intemperantia extimulatos, alios, quibus non
est, cum nihil in vita illis triste acciderit, nisi quòd
intus prauitate abundant. Quis enim recensere
possit.

possit damna vniuersa, quibus seipsos homines afficere solent? Quid igitur ijs credemus, aut quæ esse poterit tuta fides, aut quomodo sperabimus fore, ut nos amet, qui ipse sese oderit? Quare quod Atheniensib. quondam dictum est, cum in vltimo rerum suarum discrimine de Samo nescio quid postularent, recte dicetur, ut opinor, & ijs, qui sceleri prætendunt amicitiam: Qui sese non diligit ipse, quomodo diliget alterum, hospitem, liberos, fratrem? Sed complectitur aliquis nos summa beneuolentia, & Deos testatur, neq; si secari iubeas, recusaturus videtur. Audire quidem hos oportet, & mediis fidiis ne utiquam fortasse repellere. Tu tamen animo hoc infixum cogitatumq; habeto, ne horum quidem quicquam firmum esse. Videbat Electra plorantem Orestem, cum maxime illius lacrimis moueretur, & sperabat quidem remissæ malum, cæterum nullo modo adducebatur ut crederet ipsum penitus conualuisse. Itaq; paulo post conspicata trepidantem,

Heu frater, inquit, oculos cerno turbari tuos,
Subitoq; factus es alius.

Mare sæpe sic est tranquillum, vt vel timidissimus possit contemnere. Sed num ideo minus naues anchoris ac clauis, & reliquis necessarijs saluti nauigantium rebus instruimus. Nam si forte ita ceciderit, non ita diu post incumbentibus ventis, validam cieri tempestatem videbis, & fluctus ingentes ac immensos, haud montibus inferiores, albida curuantes dorsa. Similiter quem tu facilem beneuolumq; in primis ac obsequentem tibi expertus es, leuissima de causa senties difficilem, sæuum, paratum ad omne contra te facinus. Quoties Medeam
pro

pro salute liberum suorum Deos orasse, quantisque
in angoribus illis forte ægrotantibus, denique mor-
tem quoties oppetere pro illis cupisse censes? At
hæc num ideo minus suis illos manib. cecidit. Sanè
inquit quis irata & æmulatione concita. Tu verò
vulgus mortalium non arbitraris æmulari, neque
inuidere, neque sperare? Imo verò in hoc sunt toti.
Proinde caue fidem habeas ijs, qui se tibi amicos esse
dicunt, qui neque negant benevolentiam erga te su-
am extingui posse. Vt enim lemnisci, quibus aura
notatur, semper secundum uentorum inspirationes
feruntur, ita praua ingenia in omnes partes temere
impelluntur. Cum seruis nemo societatem inicit, ne-
que enim illis quisquam credit, cum non in sua sint
sed dominorum potestate. Quis igitur confidet fa-
nus malorum coniunctionibus, cum nihil longius
à libertate separet homines, quàm uitia? Antiquis.
lex est, qua contractus impuberum vetantur, quod
fidendum illis non sit. Apud Athenienses mulieres
à commercijs repelluntur ultra sex modios hor-
dei. Nam & hæc pariter infirmum animum gerere
putantur. Quid autem inter admodum impuberes
ac potius paruulos, & homines improbos discrimi-
nis esse dicemus? nisi forte quòd nocere hi plus
valeant, & callidiores sint. quæ ipsa optima est
caussa, cur his quàm illis minus fidei habendum sit.
Eramus autem prorsum felices homines, si tem-
pus, ut puerum, adolescentem, iuuenem, senem fa-
cit, ita etiam prudentes, iustos, fideles redderet.
Quid autem præstant viri vecordes malis mulieri-
bus? Corporis quidem est differentia, ingenij nul-
la. Quemadmodum igitur lex non patitur ad ma-
gna adspirare mulieres, sed præscribit commercio-
rum

rum modum. Ita par est minimum consuetudinis
in vulgus vsurpare, neq; illi vnquam committere
res arduas, aut arcanos sermones tutelamq; vitæ.
Nunquam enim malefaciendi voluntate caret, ali-
qua saltem irritari caussa oportet. Vtq; beluæ sæ-
pe nemini infestæ sunt, vel cum sopitæ, vel cum à
pastu acquiescunt, naturam tamen suam retinent.
Ita & illi, quamuis aliquantisper nemini nocuerint,
occasionem mox nacti, & fœnus & sortem, ut
aiunt, prauitatis persoluunt. Recte igitur Lacon
ille, cum quodam in cætu aliqui vellent cum eo
amicitiam facere, & deferrent quamcunq; petisset
coniunctionis fidem, Satis est vna hæc, inquit, quam
si maxime cupiatis, non possitis male mihi facere.
præter hanc profecto fidem quæcunq; est, ratione
ac stabilitate caret. hancq; à multitudine accipere
expedit, & nullam præterea. Nam quòd studia,
aut necessitudo, aut genus prætenditur, ridiculum
est. Atreus Thyestis frater erat, & paruulorum
quos concidit patruus. Erant Eteocles & Polyni-
ces non modo fratres, sed etiam de filio & matre
geniti, quibus nihil queat fieri cognatius. Quòd si
genus prodest, debuere isti sese mutuo plus quàm
vlli diligere. Sed multo euenit secus. nam qui fi-
dem dederat, illum qui acceperat, regno patriaq;
expulit, nec ita multo post alter alterum intere-
mit. Theseus Neptuni filius calumnijs inductus fi-
lium suum Hippolitum execrationibus perdidit.
Quis Priamo quondam beatior? pluribusue gen-
tibus imperauit, aut regnauit latius?

Qua Lesbos diuûm sedes it terminus, & qua
Vlterius Phrygia est, quæq; Helles æquora finis.

H

Verum

Verum hunc nati libidines ad extremas miseras
ac calamitates adegerunt. Atque hæc quidem exem-
pla sunt insignia. Quantam autem turbam credis
omnibus in locis inueniri obscurorum & ignobi-
lium istorum Thyestarum, & Atreorum? quorum
alii occultis cædibus, alii alijs insidijs student. Nam
Aeropas & Clytemnestres & Sthenobæas nemo
enumerare queat. Ita igitur sese habet generis &
familiaritatis fidelitas. Nunc de iureiurando vi-
deamus. Iurauerat cum reliquis Troianus Panda-
rus, sed num minus fauciauit Menelaum. Iusiuran-
dum dederat Clearcho & cæteris ducibus Tissa-
phernes, ipseque adeo rex, Dijs regijs testibus factis
& dextris per interpretem iunctis. Quid Philippus
rex Macedonum? Nunquid inter alia bello geren-
do necessaria habebat & periurium paratum? Du-
abusque his rebus vrbes capiebat, violandis fœderi-
bus, & comparandis proditoribus. & ita quidem,
vt illo vteretur familiarius. Nam proditoribus
merces soluenda, iuris vero peierati nomine nihil
pendendum Dijs erat. Non dissimilem sententiam
fuisse perhibent Lysandri Lacedæmonij, qui soli-
tus fuerit dicere: Sicut pueri talis & pilis circum-
uenirentur, ita viros falli oportere iureiurando
& largitionibus. Illa etiam astuta vulpecula apud
Archilochum, nunquid aliud significat? Glauco
vero datum oraculum non arbitraris probasse plu-
rimos etiam prius quàm daretur, & peierare ta-
men voluisse? Quandoquidem & fidei seruans ho-
mo conditur Orco. Et hos quidem, quos recensui,
hisque alios similes, nobilitauit famæ occasio. At
ignobilibus Glaucis & Pandaris istis,
Plena hominum fora sunt, & publica strata viarum.
Quibus

Quibus neq; Minerua neq; Apolline consultore
de periurio opus est. Sed aduersus iniurias merito
fatisq; valent libationes & mensę sacra? Atqui Eu-
rytum iugulauit hospes impius, neq; Deos reueri-
tus, neq; appositam mensam. Qui tamen post tam
nefariam cædem, Deus creditur,

Delicęsq; fruens formosam amplectitur Heben.
Quid Archilocho sal & mensa profuit ad conuen-
tionum fidem, de quibus ipse commemorat? Ly-
caone nihil stultius, qui cum denuo in Achillem in-
cidisset, neq; fortiter pugnauerit, neq; strenue fuge-
rit, Sed ita compellarit virum.

Ipsę prius Cereris tecum sum munere functus.
Ante igitur quã cõtubernales fuissent, venditus ab
Achille, & in Lemnũ auectus vitam retinuit, tunc
verò captus mortem oppetiit. Ad hoc illi utilis fuit
cum Achille depasta Ceres. Nos autẽ ne venamur
quidẽ prius anates aut paricas, quã inescauerimus.
Quid Aegisthus nonne inter epulas Agamẽnonẽ.

Tanquã aliquẽ ad præsepe bouẽ iugulauit opimũ.
Quem non afflixerant totis annis decem Troiani,
quibus illos oppugnarat, neq; intra limina illorum
pedem intulerat. Tunc verò reuersum domũ post
Deorum immortalium sacrificia in domestico con-
uiuio vxor tam crudeliter sustulit. Post quæ ipse
apud inferos cum Vlyssę congressus Clytemnestrã
accusat, quæ oculos morienti non clausit, mo-
netq; ne mulieri fidem habeat, neue omnem animi
sui sententiam eloquatur. Nec tamẽ Clytemnestra,
quia mulier esset, talis erga Agamemnonem fuit,
sed quia improba. Non igitur minus conuenit mu-
lieri subijci quam viro. Sed ita videmus homines
facere, vt & ipsi maxime suspectos habeant, & ver-

bis alijs facere velint, à quibus aliquando læsi fue-
re. Vt quem serpens momordit, serpentem, quem
scorpius punxit, scorpionem. Et qui à cane impetitus
est nusquam sine fuste ambulat. Similiter & ipsi er-
ga se ferè sunt affecti. Dedit alicui malum dam-
numq; mulier, is statim exclamat :

O Iuppiter cur tantum & tam fallax malum
Solis, mulieres, deduxisti sub iubar ?

Alij susceptus hospes nocuit, sicut Menelao Ale-
xander, rebus illum & coniuge spoliatus. Is hospi-
tibus est grauis. Alij frater, alijs filius. Sed res aliter
se habet. Neq; enim fratris, neq; cognati, neq; hospi-
tis propria est fraus, aut iniuria, sed improbitatis,
quæ quidem parum abest quin insita sit omnibus.
Quamobrem, si sapias, omnes homines reformida.
Ait altquis esse hospitem sese tuum, fac formides.
Ostentat modestiam suam, fac formides. Hoc sit
ad omnia immobile. At enim boni viri officio erga
te est functus. ima caue respuas, Disq; magnas, atq;
huic adeo tali, si videbitur, gratias agito, sed in po-
sterum nihilo ipsum obseruato segnius. Nam quod
de fortuna dictum est à quodam, rectius de homi-
ne videtur posse dici, Nimirum compertum esse
nemini, vtrum similis sui cras futurus sit vllus mor-
talius. Itaq; & pacta inter se violant, & aliud con-
sulunt, prout commodum videtur, aliud ipsi agunt.
Proinde si quis dum credit alijs, ipse in malum inci-
dit, ridicule fecerit, si hunc accuset, seq; ac Deos in-
clamitans, quod amicus sese & necessarius decepe-
rit. hunc verò Di rident, videntes culpam in alios
conferre, qui ipse se fefellerit. Quis autem si in iti-
nere offendit, vel in cœnũ aut foueam decidit, saxo
irascitur, vel cœno? An non delirare putaretur
qui

qui faceret, cum succensere oscitantia suę potius de-
beret? Sed dices: Vitam igitur degere me beluarū
iubes & solitariam? Minime equidem beluarum,
sed viri sapientis & sciētis vere viuere. Nam multo
est tutior ac melior solitudo quā hominum socie-
tas, si ratione vera & communi cautione vacat. Si-
cut & pelagus terrę præstat, nisi quis locorum gna-
rus sereno cœlo nauiget. Nam in alto nauē periisse
cognitu rariss. est. Verū iuxta littora, quę sub pro-
montorijs sunt, illa naufragia cernuntur. Quare si
quando tempestas extitit, imperiti nauigationum
iubent ad terram cursum dirigere. At gubernator
quā longis. in altum refugit. Et portus quidem
inuenire est, vbi nauium tuta statio sit, & quo sub-
ducere sine periculo naues possis, quantumuis sæui
at hiems. hominum verò, qui optimus est, ad vernū
portum recte comparaueris, qui quidem in præsen-
tia naues tuentur. Singuli enim certis in rebus æqui-
tatem præstant. in alijs iniquis. Faciamus euim re-
periri posse aliquem, qui pecuniæ tibi gratia non
nocuerit, at si ira siue iurgia intercesserint, iam non
constans fidusq; apparebit. Est verò quę nulla ani-
mi perturbatio de gradu denicit, huic sanè licet cer-
tam fidem adhibeas, vteris tamen omnino parce, &
non nisi re postulante, ne sic quidem multum tibi
de cautione & vigilantia remittens, Sic procedens
ut Hectorem poeta facit,

Sed pugnandi ille peritus

Intectus taurino humeros clypeo vndiq; latos
Telaq; vitabat Danaum, volucresq; sagittas.

Ad hoc exemplū utile est in vita obijcere cogitan-
tiam animi, & cōtectos fugere ac declinare usitatā
hominibus maliciā, fraudes, insidias. Mirum autem

H 3 fuerit

fuerit profecto, de eadem mensa cibum sumere, & ex eodem poculo bibere, & vnā spectare lucernam, posse obstare improbitati. cum non coherceat huius communis luminis vsus, nec vnus terræ omnibus communis alimonia. Quæ verò stulticia est sperare, diuersorium posse, aut alias sanè ædes extractas certe lignis & lapidibus efficere, vt hominum voluntates concilientur, & inter illos amicitia firmerur, sicut Vlysses iubet, recta domus reuereri, quæ communia haberent, Iudicans reuerentia dignum domicilium trabibus indigenis exædificatum, hoc autem commune cælum, quo omnes includimur, & huius vniuersi fabricæ ita eximie & diuinæ communio, nihil afferet scilicet momenti ad concordiam, sed hoc poterunt res parue quæpiam nulliusq; ponderis. Etiam pater, qui interdum delirus est senex, iusta causa videtur, cur qui ab illo sunt progeniti, mutuum amorem conseruare debeant. At ille hominum pater atq; Deorum, quo omnes prognati sumus, non Laches aut Simō quispiam, tanti non erit, vt ipsius respectu hominum iniuriæ cessent? Quod autem verbis, quæ amicitie iungendæ prætendantur, minime credi oporteat, hoc enim restat, non est obscurum. Nam si verbis fides habenda esset, peruerse facerēt, qui pecuniam mutuo dantes, & syngrapham & testes adhiberent, cum tamen sic quoq; sæpius. decipiantur. Sed dixerit quis: Nemo igitur vnquam amicus amico fuit. & enumerauerit forte priscos illos heroas, quorū fides celebratur: Oresten, Pyladē, Thesea, Pirithou, Achillē, Patroclum. Sit hoc ita sanè. Sed quid hoc ipso efficitur? Tria scilicet amicorū paria reperta tanto tēpore, in quo sæpius inueneris solē defecisse,

E I N I S.

IOACHIMVS CAMER.

IOHAN. MYLIO V. C.

Libenter tibi morem gessi in re, ut ego iudico
leui, ut tu ais ualde utili, & locos in hoc opu-
sculo aliquot, in quibus propter historias aliquid
obscuritatis esset, explicui. Credo quòd hoc tanto-
pere uoluisti, ratus es gratiores libellum futurum
lectoribus, quem quisq; sine ulla magna cura de hoc
commentariolo esset intellecturus. Hoc uero bellum,
quod me magnopere rogandum consuisti, quasi uero
tantum hoc esset, quod petebatur, ut precibus exo-
randum uideretur, quod tamen nihil prorsum labo-
ris requiret, aut ego si quid aliud uelles aduersari
tibi possem? Sed quod uoluisti, quodq; institutum
est agamus.

ARGUMENTVM LIBEL- LI ET GENVS.

Docet nihil esse nocentius in uita, quàm in tan-
ta hominum peruersitate temere alicui fidem habe-
re. Cunq; sit improbitas humana nullo in certo loco,
gente, conditione, persona, ualde stultum habendū,
qui ulla spe elatus incaute se in credulitatem præci-
pitarit. Atq; hæc tractantur locis exemplisq; aptis
argumento, quod quidem uersatur in suasoria ma-
teria, cum dehortetur propositis incommodis &
detrimentis, à credendi facilitate. Orditur autem fi-
gurate per interrogationem, neq; enim locus fuit
H 4 longo

longo exordio, itaq; statim ad rem accedit, proponens se non quidem suadere ut ab hostib. caueamus, quod nemo non sua sponte faciat nisi insanus, sed notis, familiaribus, amicis, domesticis, totamq; dissertationem in uersiculum Epicharmi collocans, Ex quo ita argumentatur: Epicharmus si recte scripsit, ut uidetur, artus esse & neruos sapientiae, nemini temere credere, Apparet non quidem ab hostib. nobis pericula credulitatis praedici, quibus nemo soleat fidem sanus habere, restant igitur amicitiae praetensores. In hoc ergo. cautione & diligentia opus est ne qua specie & simulatione capti in fraudem impellamur. Quorsum autem attinebat moneri, nos ut hostes caueremus, quibus se nemo committit? Veluti exempli causa superuacaneum sit praecipere abstinio, ut à uino abstineat, quod ultro facit. Cui si quis medicus periculum à potu praedicat, non quidem à uino ipsi contrario, sed consueto potu intelligetur, ut res non habeat dubitationem, ut haberet si alij à potu periculum praediceretur. Quàm autem hoc utile praceptum sit & necessarium ad uitae quasi tutelam, argumentis exemplisq; confirmat, per omnes coniunctionum modos & nomina transiens, demonstransq; nusquam tutam fidem esse. Est autem uersiculus Epicharmi hoc modo Graece adductus, cum ab alijs tum à Cicerone libro primo Epistolarum ad Atticum. ubi tamen mendose in uulgaribus libris scribitur. ἡμετέρας μὲν ἀπιστεῖν ἄσθεα ταῦτα τῶν φρενῶν. Quod etiam subiicitur in libello de pe-

titio-

titione consulatus, his uerbis. Quamobrem ἐπιχάρ
μειορ illud te ueto. Neros atq; artus esse sapientiæ
non temere credere. Estq; ut obiter hoc pueris indi-
cem, uersus Trochaicus tetrameter catalecticus.
ἔγω γὰρ ὄρω καὶ τῷ πόλεως) Magnitudo, inquit,
discriminis hoc merebatur, ut moneremur cauere,
non quidem hostes, à quib. multifariam defendimur,
naturali diffidentia, munitioibus, propugnaculis, à
quibus etiam rara sunt damna, sed profecto ab ijs
quos amicos esse nobis putamus. ἰσομωία festi di-
es. ut apud Demosthenem καὶ ἑορταί. ubi Sa-
turnalia sic uocat. Cæterum de lege cuius hoc loco fit
mentio etiam ibi innuit ita. καὶ νόμος κελεύει μήτε
ἰδίᾳ μήτε κοινῇ μηδὲρ ἀλλήλους ἀδικεῖν ἐν τῷ
τῷ τῷ χρόνῳ, μήδὲ χρηματίζεσθαι ὅτι ἀρμὴ τῶν
τῆς ἑορτῆς ἢ. τὰς μὲν γὰρ ἄλλας βλάβας) Ita
habet hoc epicherema. Tanta est prauitas hominū,
ut ne sibi quidem ipsi fideles inueniantur, itaq; se
quoq; sæpenumero damnis, malis, morte afficiunt.
Non igitur tutum est illis credere. quam enim fidem
seruarent alijs qui sibi seruant nullam? cum unus-
quisq; naturaliter sibi ipsi maxime concilietur. Cæte-
rum quod de Samo memorat, ad hanc historiam per-
tinet. Lysander uictis terra mariq; deletisq; Athe-
nensium copijs, urbem obsidione cinxit. Cuiq; popu-
lus Atheniensis domitus maxime fame, omni spe au-
xilij destitutus, iam nullas pacis condiciones reijce-
ret, Samum tamen relinquere non dubitauit à Lacedæ-
monijs petere, ipsi suam iam ciuitatem non retinen-

H 5

tes,

tes, tum ita irrisi feruntur. Qui ipsi uos non potestis,
alios uultis tenere? inde inquit Plutarchus in Laco-
nicis apophthegmatis, natum est prouerbum. ὁρῶ αὐ-
τὸς αὐτὸν οὐκ ἔχει Σάμου δέλει. hoc est, Retine-
re qui ipse se nequit, Samum cupit. τί οὐρῶταρ τις
Φιλο.) Refutat quod poterat opponi. Ergo ne be-
nignitates quidem, neq; beneficia, neq; beneuolenti-
as approbabitur? Probabitur inquit, sanè in præ-
sentia cum ea quidem cautione, ut inconstantiam uo-
luntatum metuentes, nunquam curam cautionemq;
abijciamus. Nihil enim est inconstantius, flexibilis,
mollius uoluntatibus hominum. Locus de Oreste est
acceptus ex fabula Euripidis, cui titulus Orestes.
πλὴν δαλάσαρ) Aptissima similitudine docet, nun-
quam non præmetuenda mala etiam rebus secundis-
simis & maxime tranquillis. τὸσα δ' οὐκ εἶς) Ab ex-
emplis, similitudinibus, moribus, institutis, legibus,
ostendit non esse fidendum malis ac inconstantibus
hominibus. Quales quidem sunt uulgo omnes. quod
autem ait, τοὺς πολλοὺς, multitudinem intelligit.
& uidetur respexisse ad dictum Biantis, quod fertur
εἶ τῶ λείδης κακοὶ. ὡσὺ τὰ δειρία) Quid poterat
uenustius fieri, quàm hæc indicatio facta est occultæ
hominum malitiæ? simul autem refellit quod contra
poterat dici. Non apparere uerum esse, quod affir-
met omnes mortales per scelera & damna ingredi.
Nam possunt, inquit, facinus differre, uoluntate qui-
dem nunquam carent. similitudo autem plana est,
maxime si quis unquam nauem uidit. ἢ γὰρ ἐκ πῶ
λόγωρ

λόγῳ ἢ σωκθεΐας) Deinceps singillatim docet,
 nihil firmum esse satis ad perpetuam fidem in ulla
 coniunctione, siue ea sit consanguinitas, siue foedera-
 rum, aut iurisiurandi, siue consuetudinis, siue cuius-
 cunq; alterius conditionis. De Atreo & Thyeste uel
 ex Seneca notum est. De Eteoele & Polynice notū
 filios fuisse Oedipi, qui patre Laio per ignorantiam
 interfecto, & liberatis Thebanis à sphingis insidijs,
 matrem accepit uxorem pro premio, sororem Cre-
 ontis Iocastem, quæ quidem apud Homerum est Epi-
 caste. Ex qua prius quam matrem esse suam com-
 perisset, duos illos filios & filias Antigonem &
 Ismenam sustulit, quod & ipsum contra Homerum
 fictum est, qui dicit subito patefactas à Dijs immorta-
 lib. scelestas nuptias. Porro de fratrum istorum pu-
 gnis & prælijs, plenè sunt Thebaides. est & fabula
 Euripidis laudatiss. Phænissæ. Thesei, qui quidem
 Aegæi Atheniensis filius habitus fuit, ad Neptunum
 patrem genus refertur, a quo illas tres optationes
 acceperit, quarum tertiam in perniciem innocentis
 filij conuertit, ut est apud Euripidem Hippolito Co-
 ronigero. scribunt autem primum optasse reditum
 Minotauro peremto. Secundo ex inferis, cum quidē
 illo comes Perithoi descendisset. De Priamo locus est
 ιλ. ω. ὅσῳρ λέσθε ἄνω μακάρων ἔδοξεν ἐπιτὸς
 ἐέρχει, ἢ φρυγὴν καθυπέρθε ἢ ἑλλήων ὄντος ἀπει-
 ρων, ἢ ἢ σε γέρον τῷ λῶτῳ τε ἢ ἢ σίφασιν κεν ἄ-
 ὄα. Aerope uxor atrei fuit, quæ corrupta à Thy-
 este fatalem pecudem regni illi prodidit. Clytem-
 nestra

nestra Tyndari filia, uxor Agamemnonis, quæ illū
reuerſum à bello Troiano ſocio Aegystho adultero
interfecit ad menſam, quomodo bos ad præſepe ma-
ctaretur, ut poſtea dicitur. Sthenœa Prœti uxor,
quæ cum Bellorophontem non poſſet ad ſtuprum
pellicere, odio & ira incenſa accuſauit apud mari-
tum, quaſi ſe adortus eſſet uiolare. Prœtus Belloro-
phontem in Lyciam mittit cum literis, quibus per-
ſcribebatur regi Lyciorum, ut tabellarium perde-
ret. Itaq; obijcitur ille ingentib. & periculoſiſſimis
pugnis, quibus omnibus incolumis ipſe conſectis, pro-
bauit Lyciorum regi innocentiam ſuam. Qui quaſi
corrigenſ peccatum, filiam ſuam illi in matrimoni-
um & dimidiam regni partem dedit. 17. 2. Fœdus
perturbatum à Pandaro. 17. 3. De Clearchi interi-
tu & perfidia Tiſſaphernis ſecundo ἀναβάσεως.
Philippi dolofitas nota eſt, Qui tamen quamuis pro-
ditionib. libenter uteretur, proditores oderat. Atq;
ita amicis conſulebat, ut in ciuitatibus bonos ſibi ma-
loſq; conciliarent, ut ubi res poſceret uti illis, hiſ ab-
uti poſſent. Item celebre dictū de aſino auro onuſto,
expugnabile enim eſſe quantumlibet munitum ca-
ſtellum, quo illi accuſſus pateret. Lyſandrum uerſu-
tiſ. tradidere, Cui cum obiectum aliquādo fuiſſet, in-
dignas Hercule uerſutias et fraudes uideri, (uolebāt
enim Lacedæmoniorum reges Herculide eſſe) re-
ſpondiſſe fertur: Si quo non pertingeret pellis leo-
nina, aſſuendam & uulpinam. Plutarchus. Iam uul-
pem callidam ab Archilocho introductam alicubi
opinor.

opinor, ut apud Platonem, secundo πολιτείω, le-
 gimus, Archilochi uariam & callidam uulpeculam
 pone trahendam. Oraculum datum Glaucō Lacedæ-
 monio consulenti, redderet ne depositum, an abiu-
 raret, apud Herodotum est ἔξατοῖ huius sententiæ.
 Glaucē lucrum ad præsens uiolato iure petiit,
 Utile, depositumq; dolo retinere putatur.
 Perfidiā quid stulte times, quid sacra uereris?
 Quandoquidē & fidei seruans homo cōditur Orco.
 Sed iuris proles iurandi nominis expers,
 Crure manuq; carens fidci læsæ imminet ultrix.
 Impete consectansq; domum totamq; uolucris
 Periuri gentem dum perdat funditus omnes.
 Sed pietas felix est posteritate perenni.
 Ex quibus postremus uersus ἀνδρὸς δ' εὐόρκυ γε-
 νῆ μετόπιθερ ἀμείνω apud Hesiodum legitur.
 μεσαὶ μὲν ἀγοραὶ) Iuxta hoc Arateum. μεσαὶ δὲ
 δ' ἰὸς πᾶσαι μὲν ἀγῦναι μεσαὶ δ' ἀνθρώπων ἀγο-
 ραὶ μεσῆ δὲ θάλασσα, καὶ λιμνῆς. Herculem fabu-
 læ tradunt Euritum Oechaliæ regem capta urbe in-
 teremisse, cum filiam Iolem promissam, si filios ipsi-
 us sagittando uicisset, cupido et amore flagranti sub-
 traheret. huius in Trachinijs Sophoclis mentio fit.
 uersus autem est οδ. λ. Archilochum repudiatum à
 Lycambe notum est, similiter de uindicta. De Lycas-
 one filio Priami ιλ. φ. πᾶς γὰρ σοὶ πρῶτον πασᾶ
 μὲν δ' ἡμικτέροσ ἀκτιῶ. De Agamemnone οδ. λ.
 Sed mihi ab Aegystho mors est conscita meaq;
 Coniuge flagitij socia, qui me inter onustum

Mense

Mense sacra cibo, ut taurum ad praesepe cecidit.

Et paulopost.

Atq; ita proiectis manibus de uulnere mortem

Oppetij, tunc illa procul mea destitit uxor.

Nec saltem exhalanti animam componere uultum

Sustinuit, miseros oculos quæ conderet, inq;

Dextram ori ponens fauces aptaret hiantes

Et paulopost.

Proinde caue ulla suo te subdat foemina regno.

Nec quæ corde latent cuiquam fac ut omnia credas.

Sed quædam imperti, quædam & celare memento.

Detestatio mulierum apud Euripidem Hippolyto Coronigero. Hunc locum ita concludit, ut uniuersis cuiq; culpam ascribat, qui malum alterius fraude acceperit. ipse enim nō cauit inquit, atq; ita quod uidit obijci posse, quasi obiectū remouet. non inhumanam nobis & efferam quædam rationem uitæ se tradere, sed tutā & cautam, & ut ita dicam, cordatam. Tum enim maxime cum comitate hominū aut aliquo casu ad credendum sine discrimine alijs inuitamur periculum iuwendet. Quod egregia similitudine maris docet. ubi cum terra quasi raditur periculosiss. cursus esse solet. Cum undiq; pontus et undiq; cœlū, naufragia rara accidunt. De Hectore locus est ιλ. ω.

— ὁ δ' ἰδρῆϊν πολέμοιο,

Αὐτῷ τὰυρῆϊν κεκαλυμμένῳ εὐρέας ὤμους

σκέπηε τῶ ἰσῶν τε ροῖζορ κῆ δ' ἔπορ ἀκῶν τωρ.

Habes V. C. quod uoluiſti, paucularum horarū laborem, quod non commendationis cauſſa dico, quid enim

enim mereatur tale magni fieri, sed ne ubi nulla de-
betur, gratiam haberi mihi postulare uidear. Non
uolo tamen dissimulare, hoc scriptum per huius com-
mentarioli occasionem diligentius intuenti uisum
imperfectum esse. De quo tamen cum quid affirme-
mus non habeamus, licet existimet quisq; quod lubet.
Ceterum de authore hoc comperi, Prusaensem, siue
Prusaem Bithynum, periclitatum cum alijs philo-
sophis ac sophistis sub Domitiano, apud Traianum
uerò in summo honore fuisse. Scripsit autem
et historiam, cui fecit titulum
Getica. et de regno libros
et declamationes.

V A L E.

E R R A T A.

A ult. fac. 1. pro percontati lege percontanti.
B. 2. fac. 1. pro assentatorum, assentator. C. ult. fac.
2. pro τονῆς, γονῆς. Ibidem pro οὐχ ὁ, οὐτοι ὁ. et
pro καὶ δὴ, καὶ δὴ. Sententia autem ultima ita est
complenda. ἔχοντα, ἢ δὲ ὑβρις ὑπὸ τῷ κόρῳ.

F I N I S.

L I P S I A E

I N O F F I C I N A M. E R N E S T I
V O E G E L I N I.

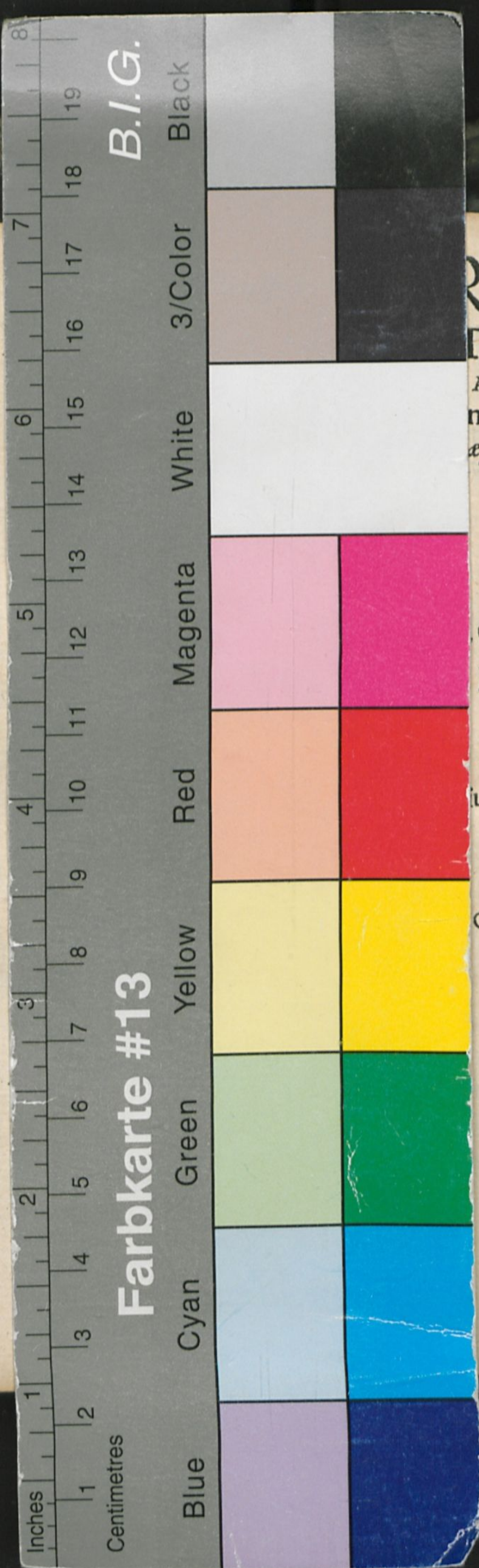
M. D. L X I I.

1536 72

AB 153 672

X2203708

RÆCEPTA
TAE HONESTAE

AVDATAE, BREVITER ET
mode pronuntiata à septem
stantis. Viris, qui cum uno tempore
in Græcia uiuerent, & habiti

& uocati fuere

SAPIENTES,

Opera

Leonharti Lycij

Latine uersa & breuiter
explicata.

HIS

unctus est libellus Dionis Prusaensis
valde utilis & bonus, de non
temere credendo,

A

IOACHIMO CAMERARIO
uersus & explicatus.

Σοφία μόνη τῶν κτημάτων
ἀθάνατος.

LIPSIÆ.

M. D. LXII.

